

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

JENNY HAN

YA ŞİMDİYE DEK
ÂŞIK OLDUĞUNUZ
HER ERKEK
ONLAR HAKKINDA NE
DÜŞÜNDÜĞÜNÜZÜ
ÖĞRENSEYDİ?..
HEM DE HEPŞİ
AYNI ANDA!

sevdiğim
tüm
erkeklere

LARA JEAN

AŞK MEKTUPLARINI ANNESİNİN VERDİĞİ BİR ŞAPKA KUTUSUNDA SAKLIYORDU.

Bunlar başkasından aldığı mektuplar değil, kendi yazdıklarıydı. Sevdığı her çocuk için bir; toplam beş tane. Yazarak kalbi ile ruhundakileri dışarı dökabiliyor ve gerçek hayatta asla söyleyemeyeceği duyguları mektuba aktarabiliyordu çünkü onları sadece kendisi görecekti. Tabii bu gizli mektuplar postalanınca durum değişti ve böylece Lara Jean'in hayali aşk hayatı birdenbire kontrolden çıktı...

sevdığım
tüm
erkeklerle

Pegasus Yayınları: 1509

Gençlik: 284

Sevdiğim Tüm Erkeklerle

Jenny Han

Özgün Adı: To All The Boys I've Loved Before

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Esengül Aydın Yalçın

Düzeltili: Çiçek Eriş

Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2016

ISBN: 978-605-299-039-1

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © Jenny Han, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Folio Literary Management, LLC'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

JENNY HAN

sendiğim
tüm
erkeklerle

İngilizceden çeviren:

Gizem Yeşildal

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

**Küçük kardeşim Susan'a.
Benim için hep küçük kalacaksın.**

Bir şeyler biriktirmeyi seviyorum. Saçma şeyler. Hediyelik eşya dükkânlarından alınan porselen çanlar. Asla kullanmayacağımız kurabiye kalıpları; kim ayak şeklinde bir kurabiye yapma ihtiyacı hisseder ki? Saçım için kurdeleler. Aşk mektupları. Biriktirdiğim şeyler içinde en değerli varlığımın aşk mektuplarım olduğu söylenebilir sanırım.

Mektuplarımı annemin bana şehirdeki bir *vintage* dükkânından aldığı camgöbeği renkli şapka kutusunda saklıyorum. Başkalarının bana yazdığı aşk mektupları değil; öyle insanlara sahip değilim. Bunlar benim yazdığım aşk mektupları. Âşık olduğum her çocuk için bir tane var; toplamda beş tane.

Yazarken kendimi asla tutmuyorum. Asla o kişi okumayacakmış gibi yazıyorum çünkü asla okumayacak. Gizli tüm düşüncelerimi, dikkatli tüm gözlemlerimi, içimde biriktirdiğim her şeyi mektuba döküyorum. Bitirdiğimde zarfı kapayıp adresi yazıyorum ve şapka kutuma koyuyorum.

Tam manasıyla aşk mektubu sayılmazlar. Artık daha fazla âşık olmak istemediğim zaman yazıyorum. Veda etmek için. Çünkü yazdıktan sonra beni tüketen bu aşk tarafından tüketilmem sona eriyor. Mısır gevreğini onun da Cheerios'una muz doğramayı sevip sevmediğini düşünmeden yiyebiliyorum; aşk şarkılarına, ona söylemeden eşlik edebiliyorum. Eğer aşk ele geçirilmeyse, mektuplarım da benim şeytan çıkarma ritüelim sayılabilir. Mektuplarım beni özgür kılıyor. Ya da en azından öyle yapmalarını bekliyorum.

1

Josh, Margot'nun erkek arkadaşı ama sanırım bütün ailemin ona biraz âşık olduğu söylenebilir. Onu en çok kimin sevdiğini söylemek güç. Margot'nun erkek arkadaşı olmadan önce sadece Josh'tı. Hep vardı. Hep diyorum ama galiba bu doğru sayılmaz. Yanımızdaki eve beş sene önce taşındılar ama sanki hep oradaymış gibi hissediyorum.

Babam, Josh'ı seviyordu çünkü o bir erkekti ve babamın etrafı kızlarla sarılıydı. Ciddiyim: Tüm gün boyunca etrafında kadınlar var. Kendisi kadın hastalıkları ve doğum uzmanı, aynı zamanda da üç kız babası, yani bütün gün tek gördüğü kadınlar, kadınlar, kadınlar. Josh'ı sevmesinin bir diğer nedeni de Josh'ın çizgi roman sevmesi ve onunla balığa çıkmasıydı. Babam bir keresinde bizi balık tutmaya götürmeyi denemişti ve ben ayakkabılarıma çamur bulaştığı için ağlamıştım, Margot kitabı islandığı için ağlamıştı ve Kitty de henüz sadece bebek olduğu için ağlamıştı.

Kitty, Josh'ı seviyordu çünkü Josh onunla hiç sıkılmadan iskambil oynuyordu. Ya da en azından sıkılmamış gibi yapıyordu. Birbirleriyle anlaşma yapıyorlardı: *Eğer bir sonraki eli ben kaza-*

sevdiğim tüm erkeklere

nırsam bana parçacıklı fıstık ezmeli tost yapacaksın, ekmeğin kabuğu olmayacak. Bu Kitty'ydi. Tabii parçacıklı fıstık ezmesi olmadığı için Josh yazık olduğunu, başka bir şey seçmesini söyleyecekti. Ama Kitty ısrar edecek ve Josh fıstık ezmesi almaya gidecekti çünkü Josh böyle biriydi.

Margot'nun onu neden sevdiğini söylemem gerekirse, sanırım hepimiz sevdiğimiz için derdim.

Hep birlikte salondaydık. Kitty devasa bir kartona köpek resimleri yapıştırıyordu. Dört bir yanına kâğıt ve kupürler saçılmıştı. Kendi kendine, "Babam Noel'de ne istediğimi sorduğunda ona, 'Bu cinslerden birini seçersen iyi olur,' diyeceğim," diye mırıldanıyordu.

Margot ile Josh koltukta oturuyorlardı; ben de yere uzanmış televizyon izliyordum. Josh koca bir kâse mısır patlatmıştı ve kendimi ona adamıştım, avuç avuç yiyordum.

Parfüm reklamı çıktı: İlkbaharda kâğıt gibi incecik, boyundan bağlamalı, orkide rengi elbise giymiş bir kız Paris sokaklarında koşuyordu! İlkbaharda, kâğıt mendil gibi incecik bir elbisenin içinde, o kız gibi Paris sokaklarında koşmak için neler vermezdim! O kadar hızlı kalktım ki mısır tanesiyle boğulacaktım. Öksürüklerin arasından, "Margot, haydi benim bahar tatilimde Paris'te buluşalım!" dedim. Kendimi şimdiden bir elimde fıstıklı, diğesinde ahududulu makaronla dönerken hayal edebiliyordum.

Margot'nun gözleri parladı. "Sence babam sana izin verir mi?"

"Tabii ki, kültürel gezi sonuçta. İzin vermek zorunda." Ama daha önce hiç tek başıma uçağa binmediğim de doğruduydu. Ayrıca daha önce hiç ülke dışına çıkmamıştım. Acaba Margot beni havaalanında karşılar mıydı yoksa hosteli tek başıma mı bulmam gerekirdi?

Josh yüzümdeki ani endişeyi görmüş olmalıydı çünkü, “Endişelenme. Ben de sizinle olursam baban kesin izin verir,” dedi.

Canlandım. “Evet! Hostellerde kalıp her öğünde yalnızca hamur işi ve peynir yiyebiliriz.”

“Jim Morrison’ın mezarına gidebiliriz!” diye ekledi Josh.

“Bir *parfumerie*’ye gidip kendimize özel kokularımızı yaptırabiliriz!” dedim heyecanla ama Josh küçümsercesine homurdandı.

“Şey, bir *parfumerie*’de ‘kendimize özel kokularımızı yaptırmak’ bir haftalık hostel parasına mal olur.” Margot’yu dürttü. “Kız kardeşin ihtişam hayallerinden muzdarip.”

“Üçümüzün içinde en süslü o,” diye onayladı Margot.

“Peki ya ben?” diye yakındı Kitty.

“Sen mi?” diyerek yüzümü buruşturdum. “Sen *en az* süslü Song kızısın. Akşamları sana duş aldırarak şöyle dursun, ayaklarını yıkaman için bile yalvarmak zorunda kalıyorum.”

Kitty’nin yüzü kızardı. “Ondan bahsetmiyordum, şapşal şey. Paris’ten *bahsediyorum*.”

Onu ciddiye almayarak geçiştirdim. “Sen hostelde kalmak için çok küçüksün.”

Dokuz yaşında olmasına ve kucakta oturmak için fazla büyük olmasına rağmen, Margot’nun yanma gidip kucığına oturdu. “Margot, sen gelmeme izin verirsin, değil mi?”

“Belki ailecek gidebiliriz,” dedi Margot onu yanağından öperek. “Sen, Lara Jean ve babam da gelir.”

Kaşlarımı çattım. Hayal ettiğim Paris gezisi hiç de böyle değildi. Josh, Kitty’nin başının üzerinden dudaklarını *sonra konuşuruz* dercesine oynattı. Çaktırmadan başparmağımla onayladım.

Gecenin ilerleyen saatleriydi, Josh çoktan gitmişti. Kitty ile babamız uyuyordu. Mutfaktaydık. Margot masada bilgisayarının başındaydı; ben de onun yanında oturmuş kurabiye hamurunu yuvarlıyor, tarçın ile şekere batırıyordum. Şekerli tarçınlı kurabiye, Kitty'nin gözüne girmenin yoluydu. Akşam iyi geceler demeye gittiğimde arkasını dönüp benimle konuşmamıştı çünkü onun Paris'e gelmesine engel olacağıma emindi. Kurabiyeleri yastığının kenarına bırakacaktım, böylece sabah taze kurabiye kokusuyla uyanacaktı.

Margot aşırı sessizdi ve sonra bir anda başını bilgisayarından kaldırıp konuştu: "Bu akşam Josh'tan ayrıldım. Yemekten sonra."

Yuvarlak kurabiye hamurum elimden şeker kâsesine düştü.

"Yani artık zamanı gelmişti," dedi. Gözleri kırmızı değildi; ağlamamıştı. Sesi sakın ve düzdü. Onu gören herkes iyi olduğunu düşünürdü. Çünkü Margot hep iyiydi; iyi olmadığı zamanlarda bile.

"Neden ayrıldığını anlamıyorum," dedim. "Sırf üniversiteye gidiyorsun diye ondan ayrılmak zorunda değilsin."

"Lara Jean, İskoçya'ya gidiyorum, Virginia Üniversitesi'ne değil. Saint Andrews neredeyse 6500 kilometre uzakta." Gözlüğünü kaldırdı. "Ne anlamı olacaktı ki?"

Bunu söylediğine inanamıyordum. "Anlamı, onun Josh olması. Josh seni, tarih boyunca bir erkeğin bir kızı sevdiğinden çok daha fazla seviyor."

Margot gözlerini devirdi. Fazla abarttığımı düşünüyordu ama abartmıyordum. Bu doğrudu; Josh, Margot'yu bu kadar çok seviyordu. Başka bir kıza bakmazdı bile.

“Annemin bir keresinde bana ne dediğini biliyor musun?” dedi Margot aniden.

“Ne?” Bir an Josh’ı unuttum. Çünkü hayatta ne yapıyor olursam olayım, Margot’yla bir tartışmanın ortasında da olsa, az sonra bana araba çarpacak da olsa annemle ilgili bir hikâyeyi dinlemek için her zaman dururdum. Margot’nun hatırladığı herhangi bir ayrıntıya, herhangi bir anıya ben de sahip olmak isterdim. Gerçi Kitty’den daha iyi durumdaydım. Kitty’ye annemle ilgili anlatmadığımız tek bir hikâye bile yoktu. Ona o kadar çok şey anlatmıştık ki artık kendi anıları olmuştu. “Hatırlıyor musunuz bir keresinde...” diye konuşmaya başladılar ve sanki o zamanlar bebek değilmiş gibi olayı anlatırdı.

“Üniversiteye erkek arkadaşım varken gitmemeye çalışmamı söyledi. Sevgilisiyle telefonda konuşup ağlayan kızlardan olmamı ve evet yerine hayır dememi istemediğini söyledi.”

Sanırım İskoçya Margot’nun “evet”iydi. Dalgınlıkla, bir parça kurabiye hamurunu ağzıma attım.

“Çiğ kurabiye hamuru yememelisin,” dedi Margot.

Onu duymazdan geldim. “Josh senin hiçbir şeyine engel olmazdı. O öyle biri değil. Öğrenci birliği başkanlığına aday olmaya karar verdiğinde nasıl da senin kampanya müdürün olduğunu hatırlasana. En büyük hayranın o!”

Bunun üzerine Margot’nun dudağının kenarı aşağı doğru kıvrıldı ve ayağa kalkıp kollarımı boynuna doladım. Başını geriye atıp bana gülümsedi. “İyiyim ben,” dedi ama değildi, iyi olmadığını biliyordum.

“Henüz çok geç değil, biliyorsun. Hemen şimdi gidip fikrini değiştirdiğini söyleyebilirsin.”

Margot başını iki yana salladı. “Bitti, Lara Jean.” Kollarımı ondan çektim ve Margot bilgisayarını kapadı. “İlk tepsi ne zaman pişecek? Acıktım.”

Buzdolabının üzerindeki mıknaatıslı zamanlayıcıya baktım. “Dört dakikası daha var.” Tekrar oturdum ve “Ne söylediğin umurumda değil, Margot. İlişkiniz bitmedi. Onu çok seviyorsun,” dedim.

Başını iki yana salladı. Sanki ben çocukmuşum ve o da kırk iki yaşında, yaşlı bir bilgeymiş gibi, “Lara Jean,” diye başladı sabırlı Margot sesiyle.

Bir kaşık kurabiye hamurunu Margot’nun burnunun altına doğru salladım, Margot başta tereddüt etti ama sonra ağzını açtı. Bebekmişçesine kaşığı ağzına soktum. “Bekle ve gör, Josh’la bir gün içinde falan yeniden bir araya geleceksiniz.” Ama bunu söylerken bile doğru olmadığını biliyordum. Margot birinden ayrılıp sonra hevesle yeniden barışacak bir kız değildi; bir şeye karar verdiğinde her şey biterdi. Boş konuşmalar, pişmanlıklar olmazdı. Dediği gibi: Bitirdiğinde, biterdi.

Keşke ben de biraz daha Margot’ya benzeseydim. (Ve bu sayamayacağım kadar çok kez düşündüğüm bir şeydi.) Çünkü bazen bir şeyleri asla bitiremeyecekmişim gibi hissediyordum.

Daha sonra bulaşıkları yıkadım, kurabiyeleri bir tabağa koyup Kitty’nin yastığına bıraktım ve odama gittim. Işığı açmadım. Pencerenin önüne gittim. Josh’m ışığı hâlâ yanıyordu.

2

Ertesi gün Margot kahve yapıyordu ve ben de kâselere mısır gevreği koyarken tüm sabah aklımda olan şeyi söyledim: “Şunu bil ki babam ve Kitty çok üzülecek.” Dişlerimizi fırçalarken Kitty’ye haberi vermek istedim ama dünden dolayı bana hâlâ kızgındı, bu yüzden bir şey söylemedim. Kurabiyelerim hakkında yorum bile yapmadı ama hepsini yediğini biliyordum çünkü tabağında sadece kırıntıları kalmıştı.

Margot derin bir iç çekti. “Yani sen, babam ve Kitty yüzünden Josh’la birlikte olmaya devam etmem mi gerekiyor?”

“Hayır, sadece söylüyorum.”

“Zaten ben gittikten sonra buraya eskisi kadar sık gelmeyecektir.”

Kaşlarımı çattım. Margot gittiği için Josh’ın bize daha az geleceği hiç aklıma gelmemişti. Onlar çift olmadan çok önce de bize geliyordu, bu yüzden ziyaretlerini kesmesi için bir sebep göremiyordum. “Gelebilir,” dedim. “Kitty’yi çok seviyor.”

Kahve makinesinin düğmesine bastı. Onu büyük bir dikkatle izliyordum çünkü kahveyi hep Margot yapardı ve ben hiç yapmamıştım ve şimdi o gideceği için (yalnızca altı gün

sonra) artık öğrensem iyi olacaktı. Sırtı bana dönük bir halde, “Belki onlara söylemem bile,” dedi.

“Şey, Josh havaalanına gelmeyince muhtemelen anlayacaklardır, Gogo.” Gogo, Margot için kullandığım takma addı. Go-go çizmelerden esinlenmişim. “Kaç fincan su koydun? Ve kaç kaşık kahve çekirdeği?”

“Senin için hepsini deftere yazacağım,” diye söz verdi.

Buzdolabının yanında evle ilgili bir defter tutuyorduk. Tabii ki Margot’nun fikriydi. Tüm önemli numaralar, babamın programı ve Kitty’yi okula kimin bırakacağı yazıyordu. “Yeni kuru temizlemecinin numarasını da yazmayı unutma,” dedim.

“Yazdım bile.” Margot mısır gevreği için muz dilimledi: her bir dilim mükemmel incelikteydi. “Ayrıca Josh zaten bizimle havaalanına gelmeyecekti. Hüzünlü vedalar hakkında ne düşündüğümü biliyorsun.” Margot, *ıyy, duygular* dercesine bir surat yaptı.

Biliyordum.

Margot üniversite için İskoçya’ya gitmeye karar verdiğinde ihanete uğradığımı hissetmişim. Bunun geleceğini biliyordum çünkü tabii ki uzaktaki bir üniversiteye gidecekti. Ve tabii ki İskoçya’daki üniversiteye gidecekti ve antropoloji okuyacaktı çünkü o Margot’du: Haritaları, seyahat kitapları ve planları olan kız. Tabii ki bir gün bizi terk edecekti.

Ona hâlâ kızgındım. Sadece birazcık. Miniminnacık. Sonuçta tabii ki onun suçu değildi. Ama çok uzağa gidiyordu ve biz her zaman sonsuza dek Song kızları olacağımızı söyledik. Margot birinci, ben ortanca ve Kitty de sonuncu. Doğum kâğıdında Katherine yazıyordu ama bizim için o Kitty’ydi.

Arada sırada ona Kitten¹ derdik çünkü doğduğunda ona öyle demiştim: Cılız, tüysüz bir kedi yavrusuna benziyordu.

Biz üç Song kızıydık. Eskiden dörttük. Annem, Eve Song da vardı. Babam için Evie, bizim için anne, diğer herkes için Eve'di. Song aslında annemin soyadıydı. Bizim soyadımız Covey'di. Ama bizim de Song kızları olmamızın sebebi annemin eskiden ömür boyu bir Song kızı olduğunu söylemesi ve sonra Margot'nun bizim de öyle olmamız gerektiğini söylemesiydi. Hepimiz göbek adı olarak Song'u kullanıyorduk ve zaten Covey'den çok Song gibi görünüyorduk: Amerikalıdan çok Koreliydik. En azından Margot ile ben öyleydik; Kitty ise daha çok babama benziyordu: Saçları onunki gibi açık kahverengiydi. İnsanlar anneme en çok benim benzediğimi söylüyordu ama bence çıkık elmacıkkemikleri ve koyu gözleriyle Margot daha çok benziyordu. Neredeyse altı yıl olmuştu ve bazen daha dün buradaymış gibi hissederken bazen de hiç olmamış, sadece rüyalarımızda var olmuş gibi hissediyordum.

Annem o sabah yerleri siliyordu; yer parlaktı, her yerde limon ve temiz ev kokusu vardı. Mutfakta telefon çalışıyordu, açmak için koştı ve ayağı kaydı. Düşüp başını yere çarptı ve bilincini yitirdi ama sonra kendine geldiğinde iyiydi. Şuurunun geçici olarak açık kaldığı yanıltıcı dönemdeydi aslında. Öyle olduğunu söylediler. Bir süre sonra başının ağrıdığını söyleyerek koltuğa uzandı ve bir daha uyanmadı.

Onu Margot buldu. On iki yaşındaydı. Her şeyle ilgilendi: 911'i aradı, babamı aradı, bana o zaman daha sadece üç yaşında olan Kitty'ye göz kulak olmamı söyledi. Oyun odasında Kitty için televizyon açıp onunla oturdum. Tek yaptığım buydu.

1 (İng.)Yavru kedi. (ç.n.)

Margot olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Benden sadece iki yaş büyük olmasına rağmen, herkesten çok onu örnek alırım.

Diğer yetişkinler babamın üç kız babası bir dul olduğunu öğrendiklerinde, *Bunu nasıl yapıyor? Tek başına idare etmeyi nasıl başarmış?* dercesine hayranlıkla başlarını sallarlardı. Cevap, Margot'ydu. Başından beri bizi idare etmişti. Her şeyi etiketlemiş, programlamış ve düzenli bir şekilde sıralamıştı.

Margot iyi bir kızdı ve sanırım Kitty ile ben de onun izinden gittik. Hiçbir zaman kopya çekmedim, sarhoş olmadım ya da sigara içmedim, hatta hiç erkek arkadaşım bile olmadı. Üçümüz de bu kadar iyi kızlar olduğumuz için ne kadar şanslı olduğuyla ilgili babamıza takılırdık ama işin aslı, şanslı olan bizdik. O gerçekten iyi bir babaydı. Ve çok çabalıyordu. Bizi her zaman anlamıyordu ama çabalıyordu ve önemli olan da buydu. Üç Song kızı olarak dile getirmediğimiz bir anlaşmamız vardı: Hayatı babam için olabildiğince kolaylaştırmak. Gerçi belki de dile getiriliyordu çünkü Margot bana defalarca, “Şişşt, sessiz ol, babamı hastaneye gitmeden önce biraz kestiriyor,” ya da “Babamı bununla meşgul etme; kendin yap,” demişti.

Bir keresinde Margot'ya annem ölmeseydi nasıl olacağını düşündüğünü sormuştum. Ailemizin Koreli tarafıyla sadece Şükran Günü ya da yılbaşında değil de, daha sık görüşür müydük mesela? Ya da...

Margot bunu merak etmeyi gereksiz buluyordu. Bizim hayatımız buydu; ya şöyle olsaydı diye sormanın bir anlamı yoktu. Kimse size bu soruların cevabını veremezdi. Deniyordum, gerçekten deniyordum ama bu şekilde bir düşünce biçimini kabul etmek benim için çok zordu. Her zaman, “Böyle olmasaydı nasıl olurdu?” diye düşünürdüm.

Kitty ile babam aynı anda aşağı indiler. Margot babama bir fincan sade kahve koydu ve ben de Kitty'nin kâsesine süt doldurdum. Kâseyi onun önüne ittim ama başını benden çevirip buzdolabından yoğurt aldı ve televizyonun karşısında yemek üzere salona gitti. Demek hâlâ kızgındı.

“Bugün Costco’ya gideceğim, bir şeye ihtiyacınız varsa liste yapın,” dedi babam kahvesinden büyük bir yudum alıp. “Akşam yemeği için biftek almayı düşünüyorum. Barbekü yapabiliriz. Josh için de alayım mı?”

Başımı Margot’ya çevirdim. Ağzını açtı ve kapadı. Ardından, “Hayır, sadece dördümüze al, baba,” dedi.

Ona azarlayıcı bir bakış attım ama beni görmezden geldi. Daha önce Margot’nun çekindiğini hiç görmemiştim ama sanırım konu gönül işleri olunca insanların nasıl davranacaklarını kestiremiyorsunuz.

3

Yazın son günleriydi ve Margot'yla da son günlerimizdi. Belki de Josh'la ayrılması o kadar da kötü bir şey değildi; böylece sadece kız kardeşler olarak daha çok vakit geçirebiliyorduk. Onun da bunu düşündüğünden emindim. Bunun da planının bir parçası olduğundan emindim.

Biz arabayla mahalleden çıktığımız sırada Josh koşarak yanımızdan geçti. Geçen sene koşu takımına katılmıştı, bu yüzden sürekli koşuyordu. Kitty ona seslendi ama camlar kapalı olduğu için zaten sesini duyuramazdı; Josh da duymazlıktan geldi. “Geri dön,” diye ısrar etti Kitty, Margot'ya. “Belki bizimle gelmek ister.”

“Bu sadece Song kızları günü,” dedim.

Sabahımızı Target'ta, yolculuk için mısır gevreği, deodoran ve toka gibi son dakika aklımıza gelen şeyleri alarak geçirdik. Market arabasını Kitty'nin itmesine izin verdik, böylece hep yaptığı gibi koşarak hızlanıp ardından onu savaş arabası gibi sürebilirdi. Diğer müşterileri rahatsız etmemesi için Margot sadece birkaç kez yapmasına izin verdi ve sonra onu durdurdu.

Ardından eve gidip öğle yemeği için yeşil üzümlü, tavuklu salata yaptık. Kitty'nin yüzme yarışmasının vakti gelmek üzereydi. Peynirli ve salamli sandviçler ile meyve salatası hazırlayıp film izlemek için Margot'nun bilgisayarını yanımıza aldık çünkü yarışma saatler sürebiliyordu. *Bastır Kitty!* yazılı bir pankart hazırlamıştık. Üzerine köpek resmi çizdim. Babam yarışmayı kaçırdı çünkü doğuma girmesi gerekiyordu ve aslında gerçekten iyi bir bahaneydi. (Bebek kızdı ve Patricia Rose ismini iki büyükannesinden almıştı. Babam her zaman benim için göbek adlarını öğrenirdi. Doğumdan geldiğinde ilk bunu sorardım.)

Kitty iki tane birincilik ve bir tane de ikincilik kurdelesini kazandığı için o kadar heyecanlıydı ki arabaya binene kadar Josh'm nerede olduğunu sormak aklına gelmedi. Arka koltukta, havlusunu türban gibi başına bağlamış oturuyordu ve kurdeleleri küpe gibi kulaklarından sarkıyordu. Öne eğilip, "Hey! Josh neden gelmedi?" diye sordu.

Margot'nun tereddüt ettiğini görebiliyordum, bu yüzden ondan önce ben cevap verdim. Belki de Margot'dan daha iyi olduğum tek konu yalan söylemekti. "Bu akşam kitapçıda çalışması gerekiyor. Ama gelmeyi çok istemişti." Margot uzanıp minnettar bir şekilde elimi sıktı.

Altdudağını büzen Kitty, "Ama bu son yarışmaydı! Yüzmemi izleyeceğine söz vermişti," dedi.

"Son dakika haber vermişler," dedim. "İş arkadaşlarından birinin acil işi çıkınca onun çalışması gerekmiş."

Kitty gönülsüzce başını onaylarcasına salladı. Küçük olsa da acil işleri anlıyordu.

"Haydi kremalı dondurma alalım," dedi Margot bir anda.

Kitty neşelenerek Josh'ı ve onun hayali acil işini unuttu. “Evet! Ben külahta istiyorum! Külahta iki top alabilir miyim? Naneli ve fıstıklı. Hayır, gökkuşağı şerbetli ve çikolatalı. Hayır, durun...”

Koltukta arkama döndüm. “İki topu ve külahı bitiremiyorsun,” dedim. “Belki kapta iki top bitirebilirsin ama külahta değil.”

“Bitirebilirim. Bu akşam bitirebilirim. *Açlıktan ölüyorum.*”

Tehdit edercesine parmağını sallayıp, “Peki ama hepsini bitirsen iyi olur,” dedim ve bunun üzerine gözlerini devirip kıkırdadı. Bense her zamankinden alacaktım: Şekerli külahta, vişneli çikolata parçacıklı.

Margot arabaya servis yoluna girdi ve sıra beklerken, “Eminim İskoçya’da kremalı dondurma yoktur,” dedim.

“Muhtemelen yoktur,” dedi.

“Şükran Günü’ne kadar bir daha yiyemeyeceksin.”

Margot doğruca önüne bakıyordu. “Noel,” diye düzeltti beni. “İskoçya, Şükran Günü’nde gelmek için fazla uzak, unuttun mu?”

“Şükran Günü çok kötü geçecek,” diyerek suratını astı Kitty.

Ben sessiz kaldım. Daha önce hiç Margot’suz Şükran Günü geçirmemiştik. Hindiye, brokolili güveci ve kremalı soğanı o yapardı. Ben de turtaları (balkabaklı ve pekan cevizli) ve patates püresini yapardım. Kitty gurmelik yapardı ve masayı hazırlardı. Ben fırında hindi yapmayı bilmiyordum. İki büyükannemiz de gelirdi ve babamın annesi en çok Margot’yu severdi. Kitty’nin kendisini yorduğunu ve benim de fazla hayalperest olduğumu söylerdi.

Aniden panikleyerek nefes alamaz oldum ve vişneli çikolatalı parçacıklı dondurma umurumda bile değildi. Şükran Günü'nü Margot olmadan hayal edemiyordum. Haftaya pazartesiye bile onsuz hayal edemiyordum. Birçok kız kardeşin anlaşılamadığını biliyordum ama benim hayatta en yakın olduğum kişi Margot'ydu. Margot olmadan nasıl Song kızları olabilirdik?

4

En eski arkadaşım Chris Smokes doğru düzgün tanımadığı erkeklerle takılan bir kızdı ve iki defa uzaklaştırma cezası almıştı. Bir keresinde devamsızlık yüzünden mahkemeye çıkmak zorunda kalmıştı. Chris'le tanışmadan önce böyle bir şeyin olduğunu bile bilmiyordum. Okulu çok fazla astığınızda başınız yasalarla derde giriyormuş.

Chris'le şimdi tanışsak arkadaş olmayacağımıza emindim. Birbirimizden o kadar farklıydık ki. Ama hep böyle değildik. Altıncı sınıftayken Chris tıpkı benim gibi durağanlıktan, pijama partilerinden ve tüm gece uyumayıp John Hughes filmleri izlemekten hoşlanırdı. Fakat sekizinci sınıfa geçtiğimizde, alışveriş merkezinde tanıştığı çocuklarla buluşmak için babam uyuduktan sonra evden kaçır olmuştu. Çocuklar hava aydınlanmadan onu eve bırakırdı. O gelene kadar uyumaz, babam uyanmadan gelemeyecek diye kafayı yerdim ama her defasında zamanında gelmeyi başarırdı.

Chris, her akşam arayacağınız ya da her gün birlikte öğle yemeği yiyeceğiniz türden bir arkadaş değildi. Sokak kedisi gibi canı istediğinde gelip giderdi. Bir yere ya da kişiye bağ-

lanamazdı. Bazen onu günlerce görmezdim ve sonra gecenin bir yarısı odamın penceresi tıklanırdı ve karşımda manolya ağacına tırmanmış Chris'i bulurdum. Belki gelir diye pence-remi kilitlemezdim. Chris ile Margot birbirlerine tahammül edemezlerdi. Chris, Margot'nun gergin olduğunu, Margot da Chris'in bipolar olduğunu düşünürdü. Margot, Chris'in beni kullandığını düşünüyordu ve Chris de Margot'nun beni kontrol ettiğini. Ama önemli olan, gerçekten önemli olan, Chris'le birbirimizi anlıyor olmamızdı ve bence bu birçok insanın fark ettiğinden daha değerliydi.

Chris beni arayıp bize geldiğini haber verdi; annesinin tam bir kaltak gibi davrandığını, birkaç saatliğine bize geleceğini söyledi ve yemeğimiz olup olmadığını sordu.

Margot, Kitty'yi yüzme takımının sezon sonu barbeküsüne bırakıp eve döndüğünde Chris'le salonda önceki günden kalma gnocchi yiyorduk. "Ah, selam," dedi. Sonra Chris'in diyet kolasının sehpanın üzerinde, bardak altlığı olmadan durduğunu görünce, "Bardak altlığı kullanır mısın, lütfen?" dedi.

Margot yukarı çıktığı anda Chris, "Tanrım! Ablan neden bu kadar kaltaklık yapıyor?" diye sordu.

Bardağının altına altlık uzattım. "Bugün herkesin kaltak olduğunu düşünüyorsun."

"Çünkü herkes öyle." Chris tavana bakıp gözlerini devirdi. Yüksek sesle, "Kıçındaki sopayı çıkarması gerekiyor," dedi.

Margot odasından, "Duydum!" diye bağırды.

"Duy diye söyledim zaten!" diye bağırarak cevap verdi Chris ve son kalan gnocchi'yi de sıyrarak aldı.

"Ee, şimdi Joshy o eve dönene kadar her akşam onun için bir mum falan mı yakacak?" diye sordu Chris gülerek.

Tereddüt ettim. Bunun hâlâ sır olarak kalması gerekip gerekmediğinden emin olmasam da Margot'nun, özel hayatıyla ilgili detayları Chris'in bilmesini istemeyeceğinden emindim. "Bilmiyorum," demekle yetindim.

"Bir dakika. Ondan ayrıldı mı?" diye sordu Chris.

İstemeden başımı şalladım. "Ama ona bir şey söyleme," diye uyardım. "Hâlâ üzgün."

"Margot? Üzgün?" Chris tırnaklarıyla oynadı. "Margot'nun bizim gibi normal insan duyguları yoktur ki."

"Onu tanımıyorsun," dedim. "Ayrıca hepimiz senin gibi olamayız."

Dişlerini göstererek sırttı. Keskin ön dişlere sahipti ve bu her daim biraz aç gibi görünmesine neden oluyordu. "Doğru."

Chris duygulardan ibaretti. Bir anda büyük bir hevesle çılgılık atardı. Bazen duyguları bağırarak dışa vurmak gerektiğini söylerdi; eğer böyle yapmazsanız iltihaplanırlardı. Geçen gün markette bir kadın yanlışlıkla ayağına bastığı için ona bağırıyordu. Duygularının iltihap kapma riskinin oldukça düşük olduğunu düşünüyordum.

"Birkaç gün sonra gideceğine bir türlü inanamıyorum," dedim aniden duygusal hissederek.

"Ölmüyor, Lara Jean. Bu kadar zırlanacak bir şey yok." Chris kırmızı şortundan çıkmış ipi çekti. Şortu o kadar kısaydı ki oturduğunda iç çamaşırı görünüyordu. Şortuyla uyumlu olsun diye o da kırmızıydı. "Hatta ben bunun senin için iyi bir şey olduğunu düşünüyorum. Kraliçe Margot'nun her dediğini dinlemeyi bırakıp kendi istediklerini yapmanın vakti gelmişti. Üçüncü sınıfa geçtin, kaltak. Her şeyin iyiye gittiği sene bu. Birkaç çocukla Fransız öpücüğü olayına gir, biraz hayatını yaşa, anlıyor musun?"

“Yeterince yaşıyorum,” dedim.

“Evet, bakımevinde.” Chris sırtıttı ve ona ters bir bakış attım.

Margot ehliyetini aldığıında Belleview Huzurevi’nde gönüllü çalışmaya başlamıştı; oranın sakinlerine kokteyl saati hazırlamaya yardım etmekle görevliydi. Bazen ben de yardım ediyordum. Fıstıkları diziyor, kokteyl servis ediyorduk, bazen Margot piyano çalışıyordu ama çoğu zaman bu iş Stormy’deydi. Stormy, Belleview’un divasıydı. Orada onun sözü geçerdi. Onun hikâyelerini dinlemek hoşuma giderdi. Ve Bayan Mary demans sebebiyle sohbette pek iyi olmasa da bana örgü örmeyi öğretmişti.

Artık yeni bir gönüllü çalışanları vardı ama Belleview’da ne kadar çok gönüllü olursa o kadar iyi olduğunu biliyordum çünkü yaşlıların çok az ziyaretçisi oluyordu. Yakın zamanda yeniden gitmeliydim, oraya gitmeyi özlemiştim. Ve Chris’in bununla dalga geçmesini tabii ki onaylamıyordum.

“Belleview’daki insanlar tanıdığımız herkesin toplamından daha çok yaşamışlar,” dedim. “Stormy adındaki bir hanımefendi eskiden USO kızımı². Her gün ona âşık askerlerden yüzlerce mektup alırmış. Ve bacağına kaybetmiş bir gazi ona pırlanta yüzük göndermiş!”

Chris aniden meraklanmış göründü. “Yüzüğü saklamış mı?”

“Evet,” diye itiraf ettim. Onunla evlenme niyeti olmadığından yüzüğü saklamasının yanlış olduğunu düşünüyordum ama yüzüğü bana göstermişti ve çok güzeldi. Nadir bulunan pembe pırlantaydı. Eminim şimdi çok para ederdi.

“Anladığım kadarıyla Stormy belalı bir tipmiş,” dedi Chris gıpta edercesine.

2 Sosyal bir hizmet olarak askerlerle vakit geçiren, birlikte olan kadınlar. (ed.n.)

“Belki sen de bir ara benimle Belleview’a gelmelisin,” diye önerdim. “Birlikte kokteyle gidebiliriz. Bay Parelli yeni kızlarla dans etmeye bayılır. Sana fokstrot dansı öğretir.”

Chris sanki şehir çöplüğünde takılmayı önermişim gibi dehşete düşmüş bir surat ifadesine büründü. “Hayır, teşekkürler. Onun yerine *ben seni* dans etmeye götürsem?” Çenesini kaldırarak üst katı işaret etti. “Ablan gideceğine göre artık gerçek eğlencelere katılabiliriz. Ben her zaman eğlenirim, bilirsin.”

Doğruydu; Chris her zaman eğlenirdi. Bazen biraz fazla eğlenirdi ama sonuçta eğlenirdi.

5

Margot gitmeden bir gün önce üçümüz onun odasında toplanıp son kalan eşyalarını toplamasına yardım ettik. Kitty boş duş rafında onun banyo malzemelerini toparlıyordu. Margot hangi montunu alacağına karar vermeye çalışıyordu.

“Hem denizci montumu hem de kabarık montumu mu alsam yoksa sadece denizci montumu mu?” diye sordu bana.

“Sadece denizci montu,” dedim. “Onunla farklı kombinler yapabilirsin.” Yatağında uzanmış, onlar toparlanırken talimatlar veriyordum. “Kitty, losyonun kapağının sıkı olduğundan emin ol.”

“Daha yeni aldık, tabii ki sıkı!” diye homurdandı Kitty ama yeniden kontrol etti.

“İskoçya’da hava buradakinden erken soğuyor,” dedi Margot montunu katlayıp valizinin üzerine yerleştirirken. “Sanırım ikisini de götüreceğim.”

“Ne yapacağına karar vermişsin madem, neden soruyorsun ki?” dedim. “Ayrıca Noel’de geleceğini söylediğini sanıyordum. Hâlâ geliyorsun, değil mi?”

“Yaramazlığı kesersen, evet,” diye karşılık verdi Margot.

Aslında Margot o kadar çok şey de götürmüyordu. Fazla bir şeye ihtiyacı yoktu. Ben olsam tüm odamı götürürdüm ama Margot öyle değildi. Odası aynı görünüyordu, yani neredeyse.

Margot yanıma oturdu ve Kitty de yatağın ucuna geçti. “Her şey değişiyor,” diyerek iç geçirdim.

Margot yüzünü buruşturup kolunu bana doladı. “Hiçbir şeyin değiştiği yok. Biz sonsuza dek Song kızlarıyız, unuttun mu?”

Babam kapının önünde durdu. Kapı açık olmasına ve onu görmemize rağmen kapıyı çaldı. “Ben arabayı yerleştirmeye başlayacağımı,” diye duyurdu. Valizlerden birini alıp aşağı indirmesini, ardından diğeri için geri çıkmasını izledik. “Ah, yok, kalkmayın. Zahmet etmeyin,” dedi ters ters.

“Endişelenme, etmeyiz,” dedik hep birlikte.

Bahar olmamasına rağmen son birkaç haftadır babam bahar temizliği modundaydı. Her şeyi atıyordu: hiç kullanmadığımız ekmek yapma makinesini, CD’leri, eski battaniyeleri, annemin eski daktilosunu... Hepsini ihtiyacı olanlara gönderiyordu. Bir psikiyatrist ya da başka biri bunu Margot’nun üniversiteye gitmek üzere evden ayrılmasıyla ilişkilendirebilirdi ama ben tam ne anlama geldiğini açıklayamıyordum. Her ne ise, sinir bozucuydu. İki defa camdan tek boynuzlu at koleksiyonumdan uzak durmasını söylemem gerekmişti.

Uzanıp Margot’nun kucağına yattım. “Yani şimdi Noel’de kesin geliyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“Keşke ben de seninle gelebilsem,” diye somurttu Kitty. “Sen Lara Jean’dan daha iyisin.”

Onu çimdikledim.

“Gördün mü?” diye cıglık attı.

“Lara Jean de iyi davranacak,” dedi Margot, “tabii sen iyi davrandığın sürece. Ayrıca ikiniz de babama göz kulak olmak zorundasınız. Çok fazla cumartesi çalışmadığından emin olun. Gelecek ay arabayı bakıma götüreceksin. Ayrıca kahve filtresi almayı unutmayın; hep unutuyorsunuz.”

“Emredersiniz, çavuş,” dedik Kitty’yle birlikte. Margot’nun yüzüne bakıp bu kadar uzağa gitmekten korktuğuna, onun da bizi bizim onu özleyeceğimiz kadar çok özleyeceğine dair bir belirti bulmaya; üzüntü, korku ya da endişe görmeye çalıştım. Ama göremedim.

O gece üçümüz Margot’nun odasında uyuduk.

Her zamanki gibi, önce Kitty uykuya daldı. Gözlerim açık bir şekilde karanlıkta onun yanında yatıyordum. Uyuyamıyordum. Yarın gece Margot’nun bu odada olmayacağı düşüncesi beni o kadar üzüyordu ki katlanamıyordum. Neredeyse her şeyden çok değişimden nefret ederdim.

Margot karanlıkta, “Lara Jean... sence hiç âşık oldun mu? Gerçekten âşık oldun mu?” diye sordu.

Beni hazırlıksız yakalamıştı; hazırda cevabım yoktu. Bulmaya çalıştım ama yeniden konuşmaya başlamıştı bile.

Özlem dolu bir ifadeyle, “Keşke bir kereden fazla âşık olsaydım. Bence lisede en az iki kere âşık olmalısın,” dedi. Sonra hafifçe iç geçirip uykuya daldı. Margot böyle uykuya daldı: Belli belirsiz bir iç geçirme ve anında düşler ülkesindeydi.

Gecenin bir yarısı uyandığımda Margot yatakta değildi. Kitty yanıma kıvrılmıştı ama Margot yoktu. İçerisi kapkaranlıktı, yalnızca ay ışığı perdelerin arasından sızıyordu. Kalkıp pencerenin önüne gittim. Nefesim kesildi. Oradaydılar: Josh ve Margot, garaj yolunda duruyorlardı. Margot’nun yüzü ona

dönük değildi, aya bakıyordu. Josh ağlıyordu. Birbirlerine dokunmuyorlardı. Aralarında Margot'nun fikrini değiştirmedığını anlamama yetecek kadar mesafe vardı.

Perdeyi çekip yatağa döndüm, Kitty iyice ortaya kaymıştı. Margot'ya yer açmak için onu biraz kenara ittim. Keşke bunu görmeseydim. Fazla özeldi. Fazla gerçekti. Sadece ikisine özel bir an olması gerekiyordu. Gördüklerimi geri almanın bir yolu olsaydı, yapardım.

Yan dönüp gözlerimi kapadım. Bir erkeğin, sizi çok sevdiği için ağlaması nasıl bir histi acaba? Üstelik öylesine bir erkek de değil; Josh. Bizim Josh'ımız.

Margot'nun sorusunun cevabını biliyordum: Evet, sanırım gerçekten âşık olmuştum. Ama yalnızca bir defa. Josh'a. Bizim Josh'ımıza.

6

Margot ile Josh'ın birlikte olmaları şöyle gerçekleşti. Aslında bunu bir bakıma ilk Josh'tan öğrendim.

İki sene önceydi. Boş dersimizde kütüphanede oturuyorduk. Ben matematik ödevimi yapıyordum; Josh ise bana yardım ediyordu çünkü matematikte iyiydi. Kafalarımız önümdeki sayfaya gömülü olduğu için o sabah kullandığı sabunun kokusunu alabiliyordum. Irish Spring.

Sonra birden, “Bir konuda tavsiyene ihtiyacım var. Birinden hoşlanıyorum,” dedi.

Kısa bir anlığına benden bahsettiğini sandım. Benden hoşlandığını söyleyeceğini sandım. Umdum. Okul yeni başlamıştı ve ağustos boyunca neredeyse her gün birlikte takılmıştık. Bazen Margot da oluyordu ama çoğunlukla ikimizdik çünkü Margot haftanın üç günü Montpelier çiftliğinde staj yapıyordu. Çok yüzerdik. Tüm o yüzmelerimiz sayesinde mükemmel bir bronzluk elde etmiştim. Yani o kısa an süresince benim adımlı söyleyeceğini sandım.

Ama sonra kızarıp uzaklara dalışını görünce ben olmadığımı anladım.

Zihnimden, olabilecek kızların listesini yaptım. Kısa bir listeydi. Josh çok fazla kızla takılmazdı; New Jersey'den orta-okulda taşınmış olan en yakın arkadaşı Jersey Mike ve diğer en yakın arkadaşı Ben vardı. Hepsi bu kadar.

Voleybol takımındaki üçüncü sınıf öğrencisi Ashley olabildi. Bir keresinde üçüncü sınıflar arasında en güzel kızın o olduğunu söylemişti. Josh'ın savunmasına göre bunu ona ben zorlamıştım: Her sınıfın en güzel kızının kim olduğunu sormuştum. Birinci sınıflardan, yani benim de içinde bulunduğum gruptan, Genevieve'i söylemişti. Şaşırmamıştım tabii ama yine de birazcık incinmiştim.

Kitapçada çalışan üniversiteli Jodie olabildi. Josh sık sık onun ne kadar zeki olduğundan, Hindistan'da okuduğu için ne kadar kültürlü olduğundan ve şimdi Budist olduğundan bahsederdi. Ah! Yarı Koreli olan; ona yemek çubuğuyla yemek yemeyi öğreten bendim. İlk defa *benim* evimde *kimchi*³ yemişti.

Ona tam kim olduğunu soracaktım ki kütüphaneci gelip bizi susturdu ve biz de ödevimi yapmaya devam ettik. Josh konuyu bir daha açmadı ve ben de sormadım. Dürüst olmam gerekirse bilmek istemiyordum. Zaten ben değildim ve umurumda olan tek şey de buydu.

Hoşlandığı kızın Margot olabileceği aklımın ucundan bile geçmedi. Onu hoşlanılabilecek bir kız olarak görmediğimden değil. Daha önce hep aynı tarz tipler ona çıkma teklifi etmişti. Kimya sınıfında onunla eşleşen ve öğrenci birliği seçimlerinde rakibi olan zeki çocuklar. Şimdi düşününce aslında Josh da o tiplerden olduğu için Margot'dan hoşlanması çok da şaşırtıcı değildi.

3 Sebzeyle yapılan geleneksel bir Kore yemeği. (ç.n.)

Bana Josh'ın nasıl biri olduğunu sorsalar onun sıradan olduğunu söyledim. Bilgisayarda iyi olduğunu tahmin ettiğiniz, çizgi romanlara resimli roman diyecek türden bir tipi vardı. Kahverengi saçlı. Özel bir kahverengi tonunda değil, sıradan kahverengi. Ortalarına doğru kahveleşen yeşil gözler. Zayıf sayılırdı ama güçlüydü. Biliyorum çünkü bir keresinde eski beyzbol sahasında bileğimi burktuğumda beni eve kadar sırtında taşımıştı. Çilleri onu olduğundan küçük gösteriyordu. Ve sol yanağında beni vardı. O beni oldum olası sevmişimdir. Bunların dışında oldukça ciddi bir suratı vardı.

Asıl şaşırtıcı, şoke edici olansa Margot'nun da ondan hoşlanmasıydı. Josh'm kişiliğinden değil, Margot'nun kişiliğinden dolayı. Daha önce bir erkekten hoşlandığını hiç duymamıştım. Bir kere bile. Hoppa olan, büyükannemin deyişiyle sersem olan bendim; Margot değil. O daha üstündü. Bu tür şeylerin—erkekler, makyaj, kıyafetler—hiçbir öneminin olmadığı daha yukarıdaki bir uçaktaydı.

Her şey çok hızlı gelişti. Ekim ayında o gün Margot okuldan geç geldi; soğuk dağ havasından yanakları pembeleşmişti, saçlarını örmüş, atkısını boynuna dolamıştı. Okulda bir proje üzerinde çalışıyordu, yemek vaktiydi ve ben parmesanlı tavuk ile domates soslu spagetti yapmıştım.

Mutfğa girip, “Size söylemem gereken bir şey var,” dedi. Gözleri o kadar parlıyordu ki... Atkısını boynundan çıkarışını hâlâ hatırlıyorum.

Kitty mutfak masasında ödevini yapıyordu, babam eve gelmek üzereydi ve ben sulu sosu karıştırıyordum. “Ne?” diye sorduk Kitty'yle.

“Josh benden hoşlanıyor.” Margot halinden memnun bir şekilde omuz silkti; omuzları neredeyse kulaklarına kadar çıktı.

Ben donakaldım. Sonra ahşap kaşığı sosun içine düşürdüm. “Josh, Josh mı? Bizim Josh?” Margot’ya bakamıyordum bile. Anlayacağından korkuyordum.

“Evet. Bana söyleyebilmek için bugün okuldan çıkmamı beklemiş. Dedi ki...” Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Ben hayallerindeki kızmışım. İnanabiliyor musunuz?”

“Vay canına,” dedim kelimelerime mutluluk yüklemeye çalışarak ama başarabildiğimden emin değildim. Tek hissettiğim çaresizlikti. Ve kıskançlık. Öylesine yoğun ve karanlık bir kıskançlıktı ki boğulacağımı sandım. Bu nedenle bir kez daha denedim, bu defa gülümsedim. “Vay canına, Margot.”

“Vay canına,” diye tekrarladı Kitty. “Yani şimdi kız arkadaş, erkek arkadaş mısınız?”

Nefesimi tutarak cevabını bekledim.

Margot parmaklarının arasına biraz parmesan alıp ağzına attı. “Evet, sanırım.” Gülümsediğinde bakışları yumuşacık oldu. Onun da Josh’tan hoşlandığını anladım. Fazlasıyla hoşlandığını.

O gece Josh’a mektubumu yazdım.

Sevgili Josh...

Çok ağladım. Ve o şekilde sona erdi. Bir şans bile elde edemedim bitti. Önemli olan Josh’ın Margot’yu seçmiş olması değildi. Margot’nun onu seçmiş olmasıydı.

İşte bu kadardı. Hüngür hüngür ağladım; mektubumu yazdım; her şeyi unuttum. O günden beri Josh’ı bir daha o şekilde düşünmedim. Kaderinde Margot vardı. Onlar birbirleri için yaratılmışlardı.

JENNY HAN

Margot yatağa geldiğinde hâlâ uyanıktım ama hemen gözlerimi kapayıp uyuma numarası yaptım. Kitty yanıma kıvrıldı.

Burun çekme sesi duydum ve gözücuyla Margot'ya baktım. Sırtı bize dönüktü; omuzları inip kalkıyordu. Ağlıyordu.

Margot asla ağlamazdı.

Onun Josh için ağladığını görünce, her zamankinden daha çok inandım ki ilişkileri henüz bitmemişti.

Ertesi gün Margot’yu havaalanına götürdük. Dışarıda valizlerini bagaj arabasına yerleştirdik. Kitty üzerine çıkıp dans etmeye çalıştı ama babam onu hemen indirdi. Margot daha önce de söylediği gibi, içeriye tek başına girmekte ısrar etti.

“Margot, en azından valizlerini vereyim,” dedi babam, bagaj arabasını onun etrafından çevirmeye çalışırken. “Güvenlikten geçtiğini görmek istiyorum.”

“İyi olacağım,” diye tekrarladı Margot. “Daha önce tek başıma uçağa bindim. Bagaj vermeyi biliyorum.” Parmakucuna kalkıp kollarını babamın omuzlarına doladı. “İner inmez arayacağım, söz.”

“Her gün ara,” diye fısıldadım. Boğazımdaki yumru giderek büyüyordu ve gözlerimden birkaç damla yaş sızdı. Ağlamamayı ummuştum çünkü Margot’nun ağlamayacağını biliyordum ve tek başıma ağlamak yalnız hissettiriyordu ama kendimi durduramıyordum.

“Sakin bizi unutayım deme,” diye uyardı Kitty.

Margot gülümsedi. “Asla unutamam.” Hepimize bir kez daha sarıldı. Beni sona bıraktı, ki böyle yapacağını biliyor-

dum. “Babama ve Kitty’ye iyi bak. Artık sorumlu sensin.” Onu bırakmak istemediğim için daha sıkı sarıldım; hâlâ onun da bizim onu özleyeceğimiz kadar bizi özleyeceğine dair bir belirti görmeyi bekliyor, umuyordum. Sonra Margot kahkaha attı ve onu bıraktım.

“Görüşürüz, Gogo,” dedim tişörtümün ucuyla gözlerimi silerken.

Hep birlikte bagaj arabasını check-in kontuarına itişini izledik. Hüngür hüngür ağlıyor, kolumun tersiyle yaşlarımı siliyordum. Babam bir kolunu bana, diğerini de Kitty’nin omzuna doladı. “Güvenlik sırasına girene kadar bekleyelim,” dedi.

Check-in işlemi bittiğinde dönüp cam kapıların ardından bize baktı. Bir elini kaldırıp salladı ve güvenlik kontrolü sırasına yöneldi. Gidişini izlerken belki tekrar döner diye düşünüyorduk ama dönmedi. Şimdiden bizden çok uzaktaymış gibi görünüyordu. Tüm dersleri A olan Margot, her şeye yeteneği olan Margot. Benim gitme vaktim geldiğinde onun kadar güçlü olabileceğimden emin değildim. Ama dürüst olmak gerekirse, kim onun kadar güçlüydü ki?

Eve dönüş yolu boyunca ağladım. Kitty bana kendisinden daha büyük bir bebek olduğumu söyledi ama arka koltuktan elime uzanıp sıkıtiğinde onun da üzgün olduğunu anladım.

Margot çok konuşkan biri olmamasına rağmen, ev çok sessiz geliyordu. Bir şekilde boştu sanki. İki sene sonra ben gittiğimde nasıl olacaktı? O zaman Kitty ile babam ne yapacaklardı? Onların benim ve Margot’nun olmadığı, boş, karanlık eve gelmeleri fikrinden nefret ediyordum. Belki ben uzağa gitmezdim; hatta belki ilk dönem evde yaşadım. Sanırım doğrusu bu olurdu.

8

O akşamüzeri Chris arayıp kendisiyle alışveriş merkezinde buluşmamı söyledi; bir deri ceketle ilgili fikrimi istiyordu ve en iyi fikri verebilmem için ancak yakından görmem gerekiyordu. Moda tavsiyemi istediği için gururlandım ve evden çıkıp daha fazla üzülmemek iyi gelirdi ama alışveriş merkezine tek başıma gitme konusunda gergindim. Kendimi acemi sürücü olarak görüyordum. (Ben ve diğer herkes.)

Bana fotoğrafını gönderse olmaz mı diye sordum ama Chris beni fazla iyi tanıyordu. “İh. Kıçını kaldırıp buraya gel, Lara Jean. Eğer araba kullanmazsan kendini geliştiremezsin.”

Sonuç olarak Margot’nun arabasıyla alıveriş merkezine gidiyordum. Ehliyetim falan vardı, sadece kendime pek güvenmiyordum. Babam bana defalarca ders vermişti, Margot da öyle ve onlar arabadayken sorun yaşamıyordum ama yalnız kaldığımda endişeye kapılıyordum. Beni korkutan, şerit değiştirmektir. Gözümü bir an bile önümde olanlardan ayırmak istemiyordum. Ve çok hızlı gitmeyi de sevmiyordum.

Ama en kötüsü de kaybolma eğilimim olmasıydı. Yalnızca okula ve markete kesinkes emin olarak gidebiliyordum. Alışveriş

merkezine gitmeyi öğrenmeme hiç gerek kalmamıştı çünkü bizi hep Margot götürürdü. Ama artık kendimi geliştirmem gerekiyordu çünkü Kitty'yi bir yerlere bırakmaktan da ben sorumluydum. Gerçi açıkçası yönler konusunda Kitty benden daha iyiydi; bir sürü yere nasıl gidileceğini biliyordu. Ama onun bana bir yere nasıl gideceğimi söylemesini istemiyordum. Kendimi abla gibi hissetmek istiyordum; onun yolcu koltuğunda rahatça oturup nereye gitmesi gerekiyorsa Lara Jean'ın onu güvenle götüreceğini düşünmesini istiyordum. Tıpkı benim Margot'yla hissettiğim gibi.

GPS kullanabilirdim elbette ama milyonlarca defa gittiğim alışveriş merkezine gitmek için tarif alırsam kendimi sersem gibi hissederdim. İçgüdüsel olarak kolay gelmeliydi, düşünmeme bile gerek kalmamalıydı. Bunun yerine her dönüşte endişelendim, her otoban tabelasında iki kere düşündüm: Kuzey mi yoksa güney mi? Buradan mı dönüyorum, bir sonrakinden mi? Daha önce hiç dikkat etmek zorunda kalmamıştım.

Fakat bugün şimdilik iyi gidiyordum. Radyo dinliyor, müziğe ritim tutuyor, hatta tek elimle kullanıyordum. Kendime güveniyormuşum gibi görünüyordum çünkü ne kadar numara yaparsam o kadar gerçek hissettirmesi gerekiyordu.

Her şey o kadar iyi gidiyordu ki otoban yerine kestirme yola girdim. Yakındaki mahalleye girdim ve bunu yaparken bile iyi bir fikir olup olmadığını sorguluyordum. Birkaç dakika içinde etraf o kadar da tanıdık görünmemeye başladı ve sağ yerine sola dönmüş olmam gerektiğini fark ettim. Göğsümde yükselen paniği bastırdım ve geri geri gitmeye başladım.

Yapabilirsin, yapabilirsin.

Dört yönlü dur işareti vardı. Kimseyi görmeyince gaza bastım. Sağımdaki arabayı görmedim bile; görmeden önce hissettim.

Avazım çıktığı kadar bağırdım. Ağzımda bakır tadı aldım. Bir yerim mi kanıyordu? Dilimi ısırarak koparmış mıydım? Dokundum; hâlâ yerindeydi. Kalbim deli gibi çarpıyordu; tüm vücudum sıırıslıklam ve soğukmuş gibi hissediyordum. Derin nefes almaya çalıştım ama sanki vücuduma hava girmiyordu.

Arabadan inerken bacaklarım titriyordu. Diğer adam çoktan inmiş, kollarını önünde birleştirmiş hasar kontrolü yapıyordu. Yaşlıydı; babamdan daha büyüktü. Saçları beyazlamıştı ve üzerinde kırmızı istakozlar olan bir şort giymişti. Arabasında bir şey yoktu; benimkinin yanındaysa devasa bir göçük vardı. “Dur tabelasını görmedin mi?” diye sordu. “Mesajlaşıyor muydun?”

Başımı iki yana salladım; boğazımda yumru oluşuyordu. Ağlamak istemiyordum. Ağlamadığım sürece...

Adam bunu hissetmişçesine, kaşlarındaki çatıklık kaybolmaya başladı. “Eh, benim arabam iyi görünüyor,” dedi isteksizce. “İyi misin?”

Başımı onaylarcasına salladım. “Çok üzgünüm,” dedim.

“Çocuklar daha dikkatli olmalı,” dedi adam, sanki ben konuşmamışım gibi.

Boğazımdaki yumru daha da büyüdü. “Çok, çok üzgünüm, bayım.”

Homurdanır gibi bir ses çıkardı. “Seni alması için birini çağırmalısın,” dedi. “Beklememi ister misin?”

“Hayır, teşekkürler.” Ya seri katil ya da çocuk tacizcisi falansa? Tanımadığım adamla yalnız kalmak istemiyordum.

Adam arabasına binip gitti.

Gider gitmez, belki de o buradayken polisi aramalıyım, diye düşündüm. Trafik kazası yaptığınızda ne olursa olsun polisi aramanız gerekmez miydi? Sürücü kursunda bunu söylediklerinden emindim. Yani bir hata daha yapmışım.

Kaldırımın kenarına oturup Margot'nun arabasına baktım. Henüz iki saattir bendeydi ve şimdiden mahvetmişim. Başımı dizlerime gömdüm. Boynum ağrımaya başladı. Ve yaşlar akmaya başladı. Babam bu durumdan hiç de hoşnut olmayacaktı. Margot hiç hoşnut olmayacaktı. Büyük olasılıkla ikisi de yanımda biri olmadan şehirde araba kullanmamam gerektiğine karar vereceklerdi ve belki de haklılardı. Araba kullanmak büyük sorumluluk gerektiriyordu. Belki yaşlandığımda bile beni bir yerlere babam ya da ablam bırakmak zorunda kalırdı çünkü o kadar işe yaramaz bir insandım.

Telefonumu çıkarıp Josh'ı aradım. Telefonu açtığında, "Josh, b-b-benim için bir iyilik yapabilir misin?" dedim ama sesim o kadar titrek çıktı ki kendimden utandım.

Josh da tabii ki bunu duydu çünkü o Josh'tı. Anında dikkat kesildi. "Sorun nedir?"

"Demin kaza yaptım. Nerede olduğumu bile bilmiyorum. Gelip beni alabilir misin?" *Titrete titrete.*

"Yaralandın mı?"

"Hayır, iyiyim. Sadece..." Bir kelime daha söylersem ağlayacaktım.

"Hangi tabelaları görüyorsun? Hangi dükkânlar var?"

Boynumu çevirip bakındım. "Falstone," dedim. En yakındaki posta kutusuna baktım. "8109 Falstone Yolu."

"Geliyorum. Seninle konuşmaya devam etmemi ister misin?"

"Hayır, sorun değil." Telefonu kapayıp ağlamaya başladım.

Başka bir araba önümde durduğunda orada ne zamandır oturup ağladığımı bilmiyordum. Başımı kaldırdığımda Peter Kavinsky'nin siyah camlı siyah Audi'sini gördüm. Camlardan birini açtı. "Lara Jean? İyi misin?"

Başımı evet anlamında salladım ve elimle gidebileceğini işaret ettim. Peter camı kapayınca gerçekten gideceğini sandım ama kenara çekip park etti. İnip arabamı incelemeye başladı. "Fena yapmışsın," dedi. "Diğer adamın sigorta bilgilerini aldın mı?"

"Hayır, onunkinde bir şey yoktu." Çaktırmadan kolumla yanaklarımı sildim. "Benim hatamdı."

"Sigortan var mı?"

Başımı onaylarcasına salladım.

"Onları aradın mı?"

"Hayır. Ama şimdi biri geliyor."

Peter yanıma oturdu. "Ne zamandır burada tek başına ağlıyorsun?"

Başımı çevirip yüzümü yeniden sildim. "Ağlamıyorum."

Peter Kavinsky'yle eskiden arkadaştık. O Kavinsky değil de Peter K. olduğu zamanlar. Ortaokulda bir grubumuz vardı. Erkekler Peter Kavinsky, John Ambrose McClaren ve Trevor Pike'tı. Kızlarsa Genevieve, ben, aynı sokakta oturan Allie Feldman ve bazen de Chris'ti. Küçükken Genevieve bizden iki sokak uzakta oturuyordu. Çocukluk ile mesafelerin birbiriyle bu kadar alakalı olması çok tuhaf. En yakın arkadaşınız olan kişi, evlerinizin birbirine ne kadar yakın olduğuyla ilişkili sanki; tıpkı müzik sınıfında yanında oturduğunuz kişinin, alfabede isimlerinizin ne kadar yakın olduğuyla ilgili olması gibi. Tamamen şans işi. Yedinci sınıfta Genevieve başka bir mahalleye taşınınca bir süre daha arkadaş kaldık. Bizim mahalleye gelirdi ve birlikte vakit geçirirdik ama bir şeyler farklıydı.

Liseye geçtiğimizde Genevieve bizi bıraktı. Erkeklerle hâlâ arkadaştı ama kız grubu onun için bitmişti. Allie'yle geçen sene o taşınana kadar arkadaşlığımızı sürdürdük ama yine de ilişkimizde biraz utanç verici bir şey vardı: Sanki ikimiz de birer bayat ekmek parçasıydık ve bir araya gelince yavan bir sandviç oluşturuyorduk.

Artık arkadaş değildik. Genevieve'le. Ya da Peter'la. Bu yüzden de kaldırımında sanki arkadaşlığımız hiç bitmemiş gibi oturmamız tuhaf geliyordu.

Telefonu titreyince cebinden çıkardı. "Gitmem gerek."

Burnumu çektim. "Nereye?"

"Gen'lere."

"Öyleyse kalksan iyi olur," dedim. "Geç kalırsan Genevieve sinirlenir."

Peter pof diye bir ses çıkardı ama yine de hızlı bir şekilde kalktı. Bir erkeğin üzerinde böylesine bir güce sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Bunu isteyeceğimi sanmıyordum; birinin kalbini elinizde tutmak çok fazla sorumluluk gerektiriyordu. Tam arabasına biniyordu ki sonradan aklıma gelmiş gibi geri dönüp, "Senin için sigorta şirketini aramamı ister misin?" diye sordu.

"Hayır, sorun değil," dedim. "Durduğun için teşekkürler. Çok incisin."

Peter gülümsedi. Peter'm bu yönünü hatırlıyordum; olumlu destek vermeyi ne kadar sevdiğini. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Başımı evet anlamında salladım. Gerçekten de daha iyi hissediyordum.

"Güzel," dedi.

Başka bir çağa ait Yakışıklı Çocuk suratına sahipti. Birinci Dünya Savaşı'nda savaşmış baş döndürücü bir asker olabilirdi; bir kızın onu yıllarca, hatta sonsuza dek bekleyebileceği kadar yakışıklıydı. *Letterman* ceketi giyip tek eli direksiyonda, üstü açık Corvette sürüp takıldığı kızı almaya gidebilirdi. Peter'ın yakışıklılığı günümüze değil de geçmişe ait gibiydi. Onda kızların hoşlandığı bir şey vardı.

İlk onunla öpüşmüştüm. Şimdi düşününce çok garip geliyordu. Sanki üzerinden yüzyıllar geçmiş gibiydi, oysa sadece dört sene olmuştu.

Yaklaşık bir dakika sonra, ben Chris'e alışveriş merkezine glemeyeceğime dair mesaj atarken Josh geldi. Ayağa kalktım. "Gelmeseydin!"

"8109 dedin. Burası 8901!"

Kendimden emin bir ifadeyle, "Hayır, kesinlikle 8901 dedim," diye karşılık verdim.

"Hayır, kesinlikle 8109 dedin. Ayrıca neden telefonunu açmıyorsun?" Josh arabasından indi ve arabamın kenarını görünce ağzı açık kaldı. "Kahretsin. Sigorta şirketini aradın mı?"

"Hayır. Sen arayabilir misin?"

Josh onları aradı ve klimalı arabasında oturup gelmelerini bekledik. Az kalsın arka koltuğa oturacaktım ki son anda hatırladım: Margot artık burada değildi. Josh'ın arabasına defalarca binmişim ama sanırım öne hiç oturmamıştım.

"Şey... Margot seni öldürecek biliyorsun, değil mi?"

Başımı o kadar hızlı çevirdim ki saçlarım yüzüme çarptı. "Margot'nun haberi olmayacak, sakın bir şey söyleyeyim deme!"

"Zaten onunla ne zaman konuşacağım ki? Biz ayrıldık, unuttun mu?"

Kaşlarımı çattım. “İnsanların bunu yapmasından nefret ediyorum. Birinden sır tutmasını istiyorsun ve evet ya da hayır demek yerine ‘Kime söyleyeceğim ki?’ diye karşılık veriyorlar.”

“Kime söyleyeceğim ki demedim!”

“Sadece dürüst bir şekilde evet ya da hayır de. Koşullara bağlama.”

“Margot’ya hiçbir şey söylemeyeceğim,” dedi. “Aramızda kalacak. Söz veriyorum. Tamam mı?”

“Pekâlâ,” dedim ve sonrasında ikimiz de konuşmayınca sessizlik oldu. Yalnızca klimanın üflediği soğuk havanın sesi vardı.

Babama nasıl söyleyeceğimi düşününce midem bulandı. Belki ağlayarak söylemeliydim, böylece benim için üzülmüdü. Ya da “Sana bir iyi bir de kötü haberim var,” falan demeliydim. “İyi haber: Ben iyiyim, tek bir çizim bile yok. Kötü haberse: Araba mahvoldu.” Belki de “mahvolmak” doğru kelime değildi.

Ben doğru kelime üzerine kafa yorarken Josh konuştu: “Margot’yla ayrıldık diye sen de mi benimle konuşmayacaksın?” Sesi şakayla acı ya da acıyla şakacı çıkmıştı, böyle bir şey varsa tabii.

Şaşkınlıkla ona baktım. “Aptal olma. Tabii ki seninle konuşmaya devam edeceğim. Sadece insan içinde değil.” Bu onunla oynadığını bir oyundu. Sanki ben Kitty’ymişim gibi. Sanki aramızda sadece bir yaş yokmuş gibi. Josh gülmedi; aksine üzgün görününce başımı onunkine vurdum. “Şakaydı, seni şapşal!”

“Sana benden ayrılacağını söylemiş miydi? Yani, başından beri planı bu muydu?” Cevap vermekte tereddüt edince, “Haydi ama. Sana her şeyi anlattığımı biliyorum,” dedi.

“Pek sayılmaz. Yani en azından bu kez öyle olmadı. Dü-rüst olmam gerekirse Josh, hiç bilmiyordum. Yemin ederim.”

Josh söylediklerimi düşündü. Altdudağını ısırdı. “Belki fikrini değiştirir. Bu mümkün, değil mi?”

Evet demem mi yoksa hayır demem mi daha kalpsizce olurdu, emin değildim çünkü iki türlü de üzülecekti. Çünkü Margot’nun %99.99999 onunla yeniden barışacağını düşünsem de, bunun olmayacağına dair minik bir olasılık da vardı ve Josh’ı ümitlendirmek istemiyordum. Bu yüzden bir şey demedim.

Josh yutkunurken âdemelması inip kalktı. “Evet, haklısın. Margot kafasına bir şey koyduğunda geri adım atmaz.”

Lütfen lütfen lütfen ağlama.

Başımı omzuna koyup, “Asla bilemezsin, Joshy,” dedim.

John doğruca karşıya bakıyordu. Bir sincap bahçedeki büyük meşe ağacının etrafında sıçrayıp duruyordu. Bir aşağı, bir yukarı. Birlikte onu izledik. “Uçağı kaçta inecek?”

“Daha saatler var.”

“Şükran Günü’nde gelecek mi?”

“Hayır. Şükran Günü tatilleri yok, orası İskoçya, Josh. Amerikan tatillerini kutlamıyorlar.” Yine onunla dalga geçiyordum ama kalbim hiç de öyle hissetmiyordu.

“Haklısın,” dedi.

“Ama Noel’de gelecek,” dedim ve ikimiz de iç çektik.

“Yine de sizinle takılabilir miyim?” diye sordu.

“Ben ve Kitty’yle mi?”

“Babanla da.”

“Bir yere gittiğimiz yok.”

Josh rahatlamış göründü. “Güzel. Sizi de kaybetmek istemem.”

Bunu söyler söylemez kalbim tekledi, nefes almayı unuttum ve bir an için başım döndü. Fakat sonra göğsümdeki o tuhaf pır pır hissi geldiği gibi gitti ve o sırada çekici araç geldi.

Bizim evin garaj yoluna girdiğimizde Josh, “Babana söylerken yanında olmamı ister misin?” diye sordu.

Bir an neşelendim ama sonra Margot’nun artık sorumluluğun bende olduğunu söylediği aklıma geldi. Hataları üstlenmenin de sorumluluk almanın bir parçası olduğundan emindim.

9

Babam o kadar da kızmadı. İyi haber-kötü haber başlangıcını yaptım ve babam yalnızca iç çekip, “Sen iyiysen sorun yok,” dedi.

Arabanın Indiana ya da Idaho’dan getirilmesi gereken –hangisi olduğunu hatırlayamıyorum– özel bir parçaya ihtiyacı vardı. Bu süreçte gerektiğinde babamın arabasını kullanmam, okula otobüsle gitmem ya da Josh’tan beni de götürmesini istemem gerekecekti, ki planım da buydu.

Akşam ilerleyen saatlerde Margot aradı. Kitty’yle televizyon izliyorduk ve babama hemen gelmesi için bağırdım. Koltukta oturup sırayla onunla konuştuk.

“Margot, bil bakalım bugün ne oldu!” diye bağırdı Kitty.

Ona deli gibi başımı salladım. *Arabadan bahsetme sakın*, dercesine ağzımı oynattım ve uyarıcı bir bakış attım.

“Lara Jean...” Kitty hayal kırıklığına uğrayarak duraksadı. “Babamla kavga etti. Evet, bana kötü davranıyordu, babam da düzgün davranmasını söyledi ve kavga ettiler.”

Telefonu elinden kaptım. “Kavga etmedik, Gogo. Kitty sadece sinir bozucu davranıyor.”

“Yemekte ne yediniz? Dün buzluktan çıkardığım tavuğu pişirdin mi?” diye sordu Margot. Sesi çok uzaktan geliyor gibiydi.

Telefonun sesini yükselttim. “Evet ama bunu boş ver. Odana yerleştin mi? Büyük mü? Oda arkadaşın nasıl?”

“İyi biri. Londralı ve çok havalı bir aksanı var. Adı Penelope St. George-Dixon.”

“Tanrım, ismi bile havalı,” dedim. “Peki ya odan?”

“Virgina Üniversitesi’nde gördüğümüz yurt odasıyla hemen hemen aynı. Sadece daha eski.”

“Orada saat kaç?”

“Neredeyse gece yarısı. Biz beş saat ilerideyiz, unuttun mu?”

Biz. Sanki şimdiden İskoçya’yı evi gibi görüyordu, oysa gideli daha bir gün bile olmamıştı! “Seni şimdiden özledik,” dedim.

“Ben de sizi özledim.”

Yemekten sonra Chris’e mesaj atıp bize gelmek isteyip istemediğini sordum ama cevap vermedi. Muhtemelen takıldığı çocuklardan biriyle dışarıdaydı. Sorun değildi. Kupür albümümü yapmaya devam etmeliydim.

Margot üniversiteye gitmeden önce bitirmeyi planlamıştım ama kupür albümü yapan herkesin bileceği üzere, bu sabır işiydi.

Motown kız grubunun şarkıları çalıyordu, tüm malzemelerim yarım daire şeklinde etrafıma saçılmıştı. Kalpli delgecim, sayfalar dolusu kupür kâğıdı, dergilerden kestiğim resimler, yapıştırıcı tabancası, rengârenk bantlar... New York’ta izlediğimiz *Wicked*’in bileti gibi anılar, fişler, resimler... Kurdeleler, düğmeler, *sticker*’lar, uğurlu taşlar. İyi bir kupür defteri karakterli olur; kalm ve dolu olur ve tamamen kapanmaz.

Josh-ve-Margot sayfası üzerinde çalışıyordum. Margot'nun ne dediği umurumda değildi. Yeniden beraber olacaklardı, biliyordum. Bu hemen gerçekleşmeyecek olsa bile Margot onu hayatından öylece silebilecek değildi ya. Josh onun son senesinin büyük kısmında yer alıyordu. Aynı zamanda hayatının da. Ödün vermeye hazır olduğum tek konu kalpli bantlarımı bu sayfaya saklamaktı ama ekose desenli bant da kullanabilirdim. Fakat resimleri ekoseli bantla yapıştırdığımda renkler o kadar da güzel durmadı.

Ben de kalpliği kullanmaya karar verdim. Müziğin ritmine göre sallanırken ikisinin balodan bir fotoğrafını kesmek için kalpli şablonumu kullandım. Margot buna bayılacaktı.

Margot'nun buketinden aldığım kurumuş gül yaprağını dikkatlice yapıştırırken babam kapıyı çaldı. “Bu akşam neyle meşgulsün?”

“Bununla,” dedim bir yaprak daha yapıştırırken. “Bu hızda devam edersem muhtemelen Noel’e kadar bitmiş olur.”

“Ah.” Babam kıpırdamadı. Çalışmamı izleyerek kapının önünde öylece duruyordu. “Şey, birazdan şu yeni Ken Burns belgeselini izleyeceğim, bana katılmak ister misin?”

“Olabilir,” dedim sırf kibarlıktan. Tüm malzemelerimi aşağıya indirip yeniden düzenlemek fazla zahmetli olurdu. Ayrıca şu an iyi bir tempo tutturmuştum. “Neden bensiz başlamıyorsun?”

“Tamam o zaman, seni bırakayım da çalış.” Babam merdivenlerden indi.

Josh-ve-Margot sayfasını bitirmek neredeyse tüm akşamımı aldı ama sonuç çok güzeldi. Yanındaki sayfa, kız kardeşler sayfasıydı. Bu sayfa için arka planda çiçekli kâğıt kullandım ve seneler önce çekilmiş bir fotoğrafımızı yapıştırdım. Annem

çekmişti. Kilise kıyafetlerimizi giymiş, evimizin önündeki meşe ağacının önünde duruyorduk. Hepimizin üzerinde beyaz elbise ve saçımızda da pembe kurdele vardı. Fotoğrafın en güzel yanıysa Margot ile benim şirin şirin gülümserken Kitty'nin burnunu karıştırıyor olmasıydı.

Gülümsedim. Kitty bu sayfayı görünce deliye dönecekti. Sabırsızlanıyordum.

10

Margot üçüncü sınıfın en önemli ve en yoğun sene olduğunu söylerdi. O kadar önemliydi ki hayattaki diğer her şey üçüncü sınıfa bağlıydı. Ben de bir hafta sonra okul açılıp da üçüncü sınıf resmi olarak başlamadan, istediğim kitapları okumamın iyi olacağına karar verdim. Kapının önündeki basamaklarda oturmuş Friends of the Library indiriminden yetmiş beş sente aldığım, 1980’lerde geçen romantik İngiliz casusluk romanını okuyordum.

Tam heyecanlı yerine gelmiştim ki (Cressida’nın casus şifrelerine erişim sağlamak için Nigel’i baştan çıkarması gerekiyordu) Josh postalarını almak için evden çıktı. O da beni gördü; gelmeyip yalnızca el sallayacakmış gibi elini kaldırdı ama sonra yanıma geldi. Kalp atışlarım hızlandı ve o garaj yolundan yürürken ellerimi kalçamın altına koydum.

“Hey, güzel tulum,” dedi.

Üzerinde ayçiçekleri vardı, açık mavi ve boyundan bağlamalıydı. *Vintage* dükkânından yüzde yetmiş beş indirimli almıştım. Ayrıca tulum değildi. “Yalnız bu *mayo*,” dedim ve kitabımı okumaya geri koyuldum. Ona belli etmeden elimle

kapağı gizlemeye çalıştım. Sakin bir akşamüzerinin tadını çıkarmaya çalışırken en son ihtiyacını olan şey dandik bir kitap okuduğum için Josh'ın benimle uğraşmasıydı.

Bana baktığını hissedebiliyordum. Kollarını önünde birleştirmiş, bekliyordu. Başımı kaldırdım. “Ne?”

“Bu akşam Bess'te film izlemeye gidelim mi? Bir Pixar filmi var. Kitty'yi götürebiliriz.”

“Olur, çıkmadan bana mesaj at,” dedim kitabımın sayfasını çevirirken. Nigel, Cressida'nın bluzunun düğmelerini açtığı sırada Cressida adamın Merlot'suna attığı uyku hapının etkisini ne zaman göstereceğini merak ederken bir yandan da bunun hemen olmamasını umuyordu çünkü Nigel gerçekten de iyi öpüşüyordu.

Josh eğilip kitabıma yakından bakmaya çalıştı. Elini ittim ama sesli okumasına engel olamadım: “Nigel elini onun çorabından kalçasına doğru çıkarırken Cressida'nın nabızı hızlandı.” Josh kahkaha attı. “Sen ne okuyorsun böyle?”

Yanaklarım alev alevdi. “Ah, sessiz ol.”

Josh gülererek uzaklaştı. “Seni Cressida ve Noel'le baş başa bırakayım.”

Arkasından seslendim: “Bilgin olsun diye söylüyorum, adı *Nigel*!”

Kitty, Josh'la vakit geçirdiği için havalara uçuyordu. Josh standdaki kızdan patlamış mısıra yağ eklemesini istediğinde (altına, ortasına ve üstüne) Kitty'yle başımızı onaylarcasına salladık. Kitty ortamızda oturdu ve komik bölümlerde o kadar çok gülüyordu ki ayaklarını havaya kaldırıyordu. Çok zayıf olduğu için koltuğu yukarı doğru kalkıp duruyordu. Josh'la onun başının üzerinden bakıp gülümsedik.

Josh, Margot ve ben ne zaman sinemaya gitsek Margot hep ortamımızda otururdu. Böylece ikimizle de fısıldaşabiliyordu. Kendisinin erkek arkadaşı olduğu ve benim olmadığı için dışlanmış hissetmemi hiç istemezdi. Buna o kadar dikkat ediyordu ki başta önceden benim hislerimden şüphelendiğinden endişelenmiştim. Ama kendini tutacak ya da gerçeği farklı anlatacak biri değildi. Sadece çok iyi bir ablaydı. En iyisiydi.

Yine de kendimi dışlanmış hissettiğim zamanlar oluyordu. Romantik anlamda değil, arkadaşlık bakımından. Josh ve ben hep arkadaştık. Ama patlamış mısır sırasında kolunu Margot'nun omzuna attığında ya da arabada birbirleriyle sessizce konuştuklarında kendimi arka koltukta yetişkinlerin konuşmasını duyamayan bir çocuk gibi hissediyordum ve bu da sanki görünmezmişim gibi hissettiriyordu. Arka koltukta fısıldayabileceğim biri olmasını dilememe neden oluyorlardı.

Şimdi önde oturan kişi olmak tuhaftı. Manzara, arka koltuktan çok da farklı değildi. Hatta her şey iyi, normal ve aynı hissettiriyordu ki bu rahatlatıcıydı.

O akşam ayak tırnaklarıma farklı pembe tonlarda oje sürerken Chris aradı. Bulunduğu yer o kadar gürültülüydü ki bağırması gerekiyordu. “Bil bakalım ne oldu!”

“Ne? Seni zar zor duyuyorum!” Küçük parmağıma Hit Me With Your Best Shot isimli, meyveli punç rengi sürdüm.

“Bekle.” Chris'in yer değiştirdiğini duyabiliyordum çünkü ortam sessizleşti. “Şimdi duyabiliyor musun?”

“Evet, daha iyi.”

“Bil bakalım kimler ayrılmış.”

Tip-Ex'e bir damla kırmızı karıştırılmış gibi duran başka bir pembeye geçtim. "Kim?"

"Gen ve Kavinsky! Gen onu terk etmiş."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Ne! Neden?"

"Görünüşe bakılırsa şu hosteslik işinde Virginia Üniversitesi'nden bir çocukla tanışmış. Seni temin ederim tüm yaz Kavinsky'yi aldatıyordu." Bir çocuk Chris'e seslendi ve Chris, "Kapatmam lazım. Bocce'de sıra bana geldi," dedi. Chris her zamanki gibi hoşça kal demeden telefonu kapadı.

Aslında Chris'le Genevieve sayesinde tanışmıştım. Onlar kuzendi, anneleri kardeşti. Biz küçükken Chris ara sıra gelirdi ama o zamanlar Gen'le geçinemiyorlardı. Kimin Barbie'sinin Ken'e sahip olduğu hakkında tartışılardı çünkü sadece bir tane Ken vardı. Ken aslında benim olmasına rağmen onun için hiç kavga etmezdim. Şey, aslında Margot'nundu. Okulda bazı kişiler onların kuzen olduğunu bilmezdi bile. Hiç benzemiyorlardı; Gen minyondu, şekilli kolları vardı ve margarin rengi sarı saçlara sahipti. Chris de sarışındı ama onun saçları oksijenle açılmıştı, daha uzun boyluydu ve geniş, yüzücü omuzlarına sahipti. Yine de biraz benzerlikleri vardı.

Birinci sınıfta Chris oldukça haşarıydı. Her partiye gider, sarhoş olur, kendinden büyük erkeklerle takılırdı. O sene üçüncü sınıfa giden bir lakros takımı oyuncusu herkese Chris'in kendisiyle erkekler soyunma odasında seks yaptığını söylemişti, üstelik bu doğru bile değildi. Genevieve, doğruyu söylemezse Peter'ı fena benzeteceğine dair tehdit etmişti. Genevieve'in Chris için yaptığının çok hoş olduğunu düşünmüştüm ama Chris, Gen'in bunu sırf insanların onun bir sürtükle akraba olduğunu düşünmemeleri için yaptığında ısrar etmişti. Daha

sendiğim tüm erkeklere

sonra Chris bizimle takılmayı bıraktı ve başka okuldan insanlarla görüşüp kendi yoluna gitti.

Yine de hâlâ ilk seneki kötü ünü unutulmuş değildi. Umurunda değilmiş gibi davranıyordu ama umurunda olduğunu biliyordum. En azından birazcık.

11

Pazar günü babam lazanya yaptı. Biraz tat katmak için içine siyah fasulyeli sos da eklerdi; kulağa iğrenç geliyor ama aslında tadı çok güzel oluyor ve fasulyeleri fark etmiyorsanız bile. Josh da geldi ve babamın, tıpkı sevdiği gibi üç yardımcısı olmuş oldu. Yemek sırasında Margot'nun adı geçince Josh'a baktım ve ne kadar gerildiğini görünce onun adına üzüldüm. Kitty de fark etmiş olmalıydı çünkü akşamüzeri pişirdiğim fıstık ezmesi brownie'lere geçtiğimiz sırada konuyu değiştirdi.

Yemeği babam yaptığı için bulaşıkları yıkama görevi biz çocuklardaydı. Lazanya yaparken mutfaktaki her tencereyi kullandığı için berbat bir temizlik oluyordu ama buna değerdı.

Sonrasında üçümüz televizyon odasında dinleniyorduk. Pazar akşamıydı ama pazar havası yoktu çünkü ertesi gün İşçi Bayramı olduğundan okul açılmadan önce son bir günümüz daha vardı. Kitty köpek kolajı üzerinde çalışıyordu, *quelle surprise*⁴.

“En çok istediğin cins hangisi?” diye sordu Josh ona.

Kitty anında cevap verdi. “Akita.”

4 (Fr.) Ne kadar da şaşırtıcı. (ç.n.)

“Dişi mi erkek mi?”

Kitty’nin cevabı yine netti. “Erkek.”

“Adını ne koyacaksın?”

Kitty tereddüt etti ve nedenini biliyordum. Uzanıp çıplak ayağını gıdıkladım. “Ne koyacağını biliyorum,” dedim melodik bir biçimde.

“Sessiz ol, Lara Jean!” diye cırladı.

Josh dikkat kesildi. “Haydi ama, söylesene,” diye yalvardı.

Kitty’ye baktım ve bana şeytani bir bakış attı. “Boş ver,” dedim aniden endişelenerek. Kitty ailenin bebeği olabilirdi ama ciddiye almayacağınız türden değildi.

Josh atkuyruğumu çekiştirerek, “Ah, haydi, Lara Jean! Bizi merakta bırakma,” dedi.

Dirseklerimin üzerinde kalktım ve Kitty eliyle ağzımı kapamaya çalıştı. Gülerek, “Hoşlandığı çocuğun adını koyacak,” dedim.

“Kapa çeneni, Lara Jean, kapa çeneni!”

Kitty bana tekme attı ve bu sırada yanlışlıkla köpek resimlerinden birini yırttı. Bir çılgılık atıp dizlerinin üzerine çöktü ve resmi inceledi. Suratı, ağlamamak için verdiği çabayla kıpkırmızıydı. Kendimi tam bir pislik gibi hissettim. Oturup özür dilemek için ona sarılmaya çalıştım ama benden kurtulup bacaklarıma o kadar sert tekme attı ki acıyla bağırdım. Resmi alıp yapıştırmaya çalıştım ama benden önce davranıp elimden kaptı ve Josh’a verdi. “Josh, şunu düzeltsene,” dedi. “Lara Jean mahvetti.”

“Kitty, sadece takılıyordum,” dedim hiç de ikna edici olmayan bir tonda. Çocuğun ismini söylemeyecektim ki. Asla söylemezdim.

Kitty beni duymazdan geldi. Josh bir bardak altlığıyla kâğıdı düzleştirdi ve cerrah gibi odaklanarak iki parçayı yapıştırdı. Eliyle kaşlarını sildi. “Fiyuv. Sanırım yaşayacak.”

El çırpıp Kitty’nin bakışlarını yakalamaya çalıştım ama bana bakmıyordu. Bunu hak ettiğimi biliyordum. Kitty’nin hoşlandığı çocuk Josh’tı.

Kitty kolajını hızla Josh’ın elinden çekti. “Üst katta çalışmaya gidiyorum. İyi geceler, Josh,” dedi sertçe.

“İyi geceler, Kitty,” dedi Josh.

Ben de usulca, “İyi geceler, Kitty,” dedim ama çoktan merdivenlere yönelmişti bile ve bana cevap vermedi.

Odasının kapısının kapanma sesini duyduğumuzda Josh bana dönüp, “Başın fena belada,” dedi.

“Biliyorum,” dedim. Midem bulanıyordu. Bunu neden yapmıştım? Yaparken bile yanlış olduğunu biliyordum. Margot bana böyle bir şeyi asla yapmazdı. Ablaların küçük kardeşlerine böyle davranmamaları gerekirdi, özellikle de ben Kitty’den bu kadar büyükken.

“Hoşlandığı çocuk kim?”

“Okuldan biri işte.”

Josh iç çekti. “Erkeklerden hoşlanmak için yeterince büyük mü? Sanki bunun için daha çok küçükmüş gibi geliyor bana.”

“Ben de dokuz yaşımdayken erkeklerden hoşlanırdım,” dedim. Aklım hâlâ Kitty’deydi. Sinirinin geçmesi için ne yapabileceğimi düşünüyordum. Bu defa tarçınlı kurabiye’nin işe yarayacağını sanmıyordum.

“Kim?” diye sordu Josh.

“Ne kim?” Belki babamı ona köpek alması için bir şekilde ikna edebilirsem...

“Hoşlandığın ilk kişi kimdi?”

sendiğim tüm erkeklere

“Hımmmm. Gerçekten hoşlandığımı mı?” Anaokulunda ve bir ve ikinci sınıfta bir sürü erkekten hoşlanıyordum ama onlar sayılmazdı. “Yani benim için gerçekten bir şey ifade eden ilk kişi mi?”

“Tabii ki.”

“Şey... sanırım Peter Kavinsky’ydi.”

John resmen öğürdü. “Kavinsky mi? Dalga mı geçiyorsun? Hiç sürpriz olmadı. Senin daha... bilmiyorum, gizemli birinden hoşlanacağını sanırdım. Peter Kavinsky tam bir klişe. Lisede geçen bir filmde okulun ‘havalı çocuğunun’ vücut bulmuş hali gibi.”

Omuz silktim. “Sormasaydın.”

“Vay canına,” dedi başını iki yana sallayarak. “Tek diyebileceğim... vay canına.”

“Eskiden farklıydı. Yani hâlâ Peter’dı ama daha az.” Josh ikna olmamış gibi bakınca, “Sen erkek olduğun için neden bahsettiğimi anlayamazsın,” dedim.

“Haklısın. Anlamıyorum!”

“Hey, Bayan Rothschild’dan hoşlanan sendin!”

Josh kızardı. “O zamanlar gerçekten güzeldi!”

“Hı hı.” Ona şeytani bir bakış attım. “Gerçekten ‘güzeldi.’” Sokağın karşısında oturan komşumuz Bayan Rothschild eskiden havlu kumaşından kısacık şortu ve bikini üstüyle bahçesindeki çimleri biçirdi. O zamanlar mahalledeki çocuklar doğal olarak hep Josh’ların evinin bahçesinde oynamaya gelirdi.

“Her neyse, ilk hoşlandığım kişi Bayan Rothschild değildi.”

“Değil miydi?”

“Hayır. Sendin.”

Bunu algılamam birkaç saniyemi aldı. Sonrasında bile ağzımdan çıkarabildiğim tek söz, “Hı?” oldu.

“Buraya ilk taşındığımızda, senin gerçek kişiliğini henüz öğrenmeden önce.” Bacağına tekme atınca acıyla bağırdı. “Ben on iki, sen de on bir yaşındaydın. Scooter’ıma binmene izin veriyordum, hatırlıyor musun? O scooter benim gurur kaynağımdı. İki doğum günümü boyunca onun için para biriktirdim. Ve *senin* binmene izin verdim.”

“Sadece cömert davrandığını sanıyordum.”

“Onu çarptın ve yanında kocaman bir çizige sebep oldun,” diye devam etti. “Hatırlıyor musun?”

“Evet. Ağladığını hatırlıyorum.”

“Ağlamadım. Doğal olarak üzülmüştüm. Ve böylece sana olan ufak duygularım da son buldu.” Josh gitmek üzere ayağa kalktı ve hole doğru yürüdük.

Ön kapıyı açmadan önce Josh bana döndü. “Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum. Yani... Margot beni terk ettikten sonra.” Yüzü çilli, şirin yanaklarının altında hafifçe pembeleşti. “Sen bana güç veriyorsun, Lara Jean.” Josh bana baktı ve paylaştığımız her anı, her hatırayı, hepsini hissettim. Ardından bana hızlıca, sınıksız sarıldı ve gecenin içinde kayboldu.

Açık kapının önünde öylece dururken aklımda öyle beklenmedik, öyle ani bir düşünce belirdi ki kendime engel olamadım: *Eğer benim olsaydın senden hayatta ayrılmazdım, milyonlarca yıl boyunca.*

12

Josh’la tanışmamız şu şekilde gerçekleşti: Gerçek ay ve kekle, arka bahçede ayıcıklı çay partisi veriyorduk. Kimsenin gormemesi için arka bahçede olması gerekiyordu. Ben on bir yaşındaydım, bunun için fazla buytm ve Margot da on üç yaşındaydı; ařırđ buykt. Bir kitapta okuduğum için aklıma bu fikir gelmişti. Kitty sayesinde bu onun fikriymiş gibi numara yapabilir ve Margot’yu bizimle oynamaya ikna edebilirdim. Annem bir sene önce ölmüştü ve onun ölümünden beri, konu Kitty olduğunda Margot nadiren hayır derdi.

Her şeyi Margot’nun mavi, sincap desenli, kalın, eski bebek battaniyesinin üzerine koymuştuk. Margot’nun yıpranmış çay takımını, babama marketten aldırđđım yabannersinli ve şekerli mini kekleri ve her birimiz için bir ayıcık çıkarmıştım. şapka takmamızda ısrar etmiştim. Margot sonunda pes edip susmam için takana dek, “ay partisine giderken şapka takmak zorundasın,” deyip durmuştum. Annemin hasır bahçıvan şapkasını takmıştı, Kitty tenis siperliğđ takıyordu ve ben de buykannemin krkl eski şapkasına birkaç plastik ek iğneleyip takmıştım.

Josh çite tırmanmış bizi izlerken fincanlara termotan ılık çay dolduruyordum. Bir ay önce üst kattaki oyun odasında Josh'ın ailesinin taşınmasını izlemıştık. Kızları olmasını ummuştuk ama sonra nakliyecilerin erkek bisikleti çıkardığını görünce oyunumuza geri dönmüştük.

Josh tek kelime etmeden çite oturdu. Margot o kadar gerilmiş ve utanmıştı ki yanakları kızardı ama şapkasını çıkarmadı. Josh'ı çağıran Kitty oldu. "Merhaba, çocuk."

"Merhaba," dedi Josh. Saçları dağınıktı ve gözlerinin önünden geriye atıp duruyordu. Üzerinde omzu delik, kırmızı bir tişört vardı.

"Adın ne?" diye sordu Kitty.

"Josh."

"Bizimle oynamalısın, Josh," diye buyurdu Kitty.

Ve Josh oynadı.

O zaman bu çocuğun benim ve en sevdiğim insanlar için ne kadar önemli olacağını bilmiyordum. Ama bilsem bile neyi farklı yapardım ki? Asla o ve ben olmayacaktık. Yine de.

13

Onu unuttuğumu sanıyordum.

Mektubumu yazıp veda ettiğimde bunda ciddiydim, yemin ederim. Hatta o kadar zor bile olmamıştı. Çünkü Margot'nun ondan ne kadar hoşlandığını, onu ne kadar önemsedğini düşünmüştüm. Margot'nun ilk aşkını ona nasıl çok görebilirdim? Bizim için bir sürü fedakârlıkta bulunan Margot. Her zaman ama her zaman kendinden önce Kitty ile beni düşünürdü. Josh'ı unutmak, kendimden önce Margot'yu düşünme şeklimdi.

Ama şimdi tek başıma salonda otururken, ablam binlerce kilometre uzaktayken ve Josh yanımızdaki evdeyken, tek düşünebildiğim şeydi: *Josh Sanderson, senden, önce ben hoşlandım. Aslında sen benimsin. Ben olsaydım seni valizime koyup yanımda götürürdüm. Hatta asla gitmezdim, biliyor musun? Hayatta gitmezdim, hiçbir şekilde.*

Bu tür düşüncelere, bu tür hislere kapılmak sadakatsizliğin de ötesindeydi. Bunu biliyordum. Resmen hainlikti. Ruhumun kirli olduğunu hissettiriyordu. Margot gideli daha bir hafta bile olmamıştı ve ben anında ona ihanet etmiştim. Anında onun sahip olduğu şeye göz dikmiştim. Berbat bir haindim çünkü

kendi öz ablama ihanet ediyordum ve bundan daha büyük bir ihanet olamazdı. Peki şimdi ne olacaktı? Bu hislerimle ne yapacaktım?

Sanırım *yapabileceğim* tek bir şey vardı. Ona bir mektup daha yazacaktım. İçimde ona karşı her ne duygu kaldıysa bitmesi için kaç sayfa sürecek olursa olsun bir ek yazı. Buna artık kesin olarak bir son verecektim.

Odama gidip oldukça yumuşak, simsiyah mürekkepli yazı kalemimi buldum. Yazı kâğıdımı çıkarıp yazmaya başladım.

Not: Seni hâlâ seviyorum

Seni hâlâ seviyorum ve bu benim için çok büyük bir problem ve aynı zamanda da büyük bir sürpriz. Yemin ederim bilmiyordum. Bunca zaman bittiğini sanıyordum. Sevdığın kişi Margot'yken nasıl öyle sanmazdım ki? Hep Margot'ydü. ...

Bitirdiğimde mektubu şapka kutum yerine günlüğümün arasına koydum. Henüz bitmediğini, söylemem gereken daha fazla şey olduğunu ama henüz bunları düşünmediğimi hissediyordum.

Kitty bana hâlâ kızgındı. Josh’a olan hislerimin açığa çıkmasının ardından onu tamamen unutmuştum. Tüm sabah beni görmezden geldi ve okul malzemeleri için onu alışverişe götürmeyi teklif ettiğimde, “Hangi arabayla? Margot’nunkini çarptın,” diye tersledi.

Of. “Babam Home Depot’dan döndüğünde onunkini alacaktım.” Yumruk ya da tekme atamasın diye ondan uzaklaştım. “Çirkinleşmene gerek yok, Katherine.”

Kitty homurdandı, ki bu tanı da beklediğim tepkiydi. Kitty’nin sinirlenip sessizliğe gömülmesinden nefret ediyordum. Ama sonra bir hışımla kalktı ve bana arkasını dönüp giderken, “Seninle konuşmuyorum. Ne yaptığını biliyorsun, bu yüzden hiç gözüme girmeye çalışma,” dedi. Peşinden gidip benimle konuşması için kışkırtmaya çalıştım ama işe yaramadı. Beni görmezden geliyordu. Sonunda pes ederek odama çıktım ve *Mermaids* filminin şarkılarını açtım. Josh’tan mesaj aldığımda yatağımın üzerinde okulun ilk haftası kıyafetlerimi planlıyordum. Ekranda ismini görünce omurgamda hafif bir ürperti hissettim ama kendime sertçe yeminimi hatırlattım. *O hâlâ Margot’nun,*

senin değil. Ayrılmalarının bir önemi yoktu. Josh, Margot'nun ilkiydi ve bu her zaman onun olacağı anlamına geliyordu.

Parkın oradaki yolda bisiklete binmek ister misin?

Bisiklete binmek Margot tarzı bir aktiviteydi. Bisiklet sürmeye, doğa yürüyüşlerine bayılırdı. Bense öyle değildim. Bunu Josh da biliyordu. Artık bir bisikletim bile yoktu ve Margot'nunki de benim için fazla büyüktü. Kitty'ninki bana daha uygundu.

Gelemeyeceğimi söyledim; evde babama yardım etmem gerekiyordu. Tam olarak yalan sayılmazdı. Bazı çiçeklerinin saksılarını değiştirmesi için gerçekten de yardım etmemi istemişti. Ben de mecbursam ve hayır deme hakkım yoksa yapacağımı söylemiştim.

Ne için yardıma ihtiyacı var?

Ne demeliydim acaba? Öne süreceğim bahanelerimde dikkatli olmalıydım: Josh pencereden bakıp evde olup olmadığını rahatça görebilirdi. *Ev işleri işte*, diye belirsiz bir cevap yazdım. Josh'ı tanıyordum; elinde kürek, tırmık ya da artık ne tür bir alet gerekiyorsa onunla gelebilirdi. Sonra da yemeğe kalırdı çünkü her zaman yemeğe kalırdı.

Benim kendisine güç verdiğimi söylemişti. Ben, Lara Jean. O kişi olmak istiyordum; zor zamanında ona güç veren kişi olmak istiyordum. Margot'nun dönmesini beklerken fener kulesinin bekçisi olmak istiyordum. Ama bu zordu. Düşündüğümünden daha da zordu.

15

Bu sabah mutlu uyandım çünkü okulun ilk günüydü. Okulun ilk gününü her zaman son gününden daha çok sevmişimdir. En iyisi ilk gündür çünkü başlangıçtır.

Babam ve Kitty üst katta yıkanırken ben de dilimlenmiş muzlu, tam buğday unundan pankek yaptım. Kitty'nin favorisiydi. Anneni hayattayken okulun ilk günü hep büyük bir olaydı, sonra görevi Margot devraldı ve sanırım şimdi de benim sıramdı. Pankekler biraz kalındı, Margot'nun yaptıkları kadar hafif ve kabarık değildi. Kahve ise... Şey, kahvenin kakao gibi kahverengi olması gerekiyor, değil mi? Babam aşağıya indiğinde neşeli bir sesle, "Kahve kokusu alıyorum!" dedi. Sonra kahvesinden içti ve tam not verircesine başparmağını kaldırdı ama sadece bir yudum aldığını fark ettim. Sanırım yemek değil de fırıncılık konusunda daha iyiydim.

"Çiftçi kız gibi olmuşsun," dedi Kitty hafif küçümser bir tonda ve bana hâlâ biraz da olsa kızgın olduğunu anladım.

"Teşekkür ederim," dedim. Soluk renk şort tulum, içine de yuvarlak yaka çiçek desenli tişört giymiştim. Gerçekten de çiftçi havası vardı ama güzel anlamda olduğunu düşünüyordum.

Margot bağıcıklı, kahverengi postallarını bırakmıştı ve bana sadece yarım numara büyüktü. Kalın çorapla ayağıma tam oluyordu. “Saçımı yandan örer misin?” diye sordum.

“Örgümü hak etmiyorsun,” dedi Kitty çatalını yalayarak. “Ayrıca bir de öfersen iyice abartmış olursun.”

Kitty daha dokuz yaşındaydı ama modadan anlardı.

“Katılıyorum,” dedi babam başını gazeteden kaldırmadan.

Tabağını lavaboya bıraktım ve Kitty’nin öğle yemeği çantasını tabağının yanına koydum. İçinde en sevdiği şeyler vardı: Krem peynirli sandviç, barbekü soslu cips, renkli kurabiyeler, iyi marka elma suyu.

“Güzel bir ilk gün olsun,” dedi babam neşeyle. Yanağını uzattı ve eğilip onu öptüm. Kitty’yi de öpmeye çalıştım ama yüzünü çevirdi.

“En sevdiğin elma suyu ve krem peynirden aldım,” dedim yalvarırcasına. Yeni okul yılına kötü başlamamızı hiç istemiyordum.

“Teşekkür ederim,” dedi ters ters.

Beni durdurmasına fırsat bırakmadan kollarımı ona dolayarak öyle sıkı sarıldım ki ciyaktı. Sonra yeni aldığı, çiçek desenli okula dönüş çantamı alıp ön kapıya doğru ilerledim. Yeni bir gün, yeni bir seneydi. Güzel olacağını hissediyordum.

Josh çoktan arabadaydı ve ben de hemen koşup bindim.

“Tam vaktinde,” dedi Josh. Elini kaldırdı ve çaktığımda ellerimizden tatmin edici bir şaplak sesi çıktı. “İyiymi.”

“En az sekiz,” diye onayladım. Havuzun, mahallemizin tabelasının ve Wendy’s’in önünden hızla geçtik.

“Kitty seni affetti mi?”

“Pek sayılmaz ama yakında affedeceğini umuyorum.”

“Kimse Kitty gibi kin tutamaz,” dedi Josh ve başımı içten bir biçimde sallayarak ona katıldım. Ben asla birine uzun süre öfkeli kalamazdım ama Kitty sanki hayatı buna bağlıymışçasına kin tutardı.

“Ona güzel bir ilk gün yemeği hazırladım, sanırım bunun faydası dokunur,” dedim.

“Sen iyi bir ablasın.”

“Margot kadar iyi mi?” diye sordum ve aynı anda, “Kimse Margot kadar iyi olamaz,” dedik.

16

Birkaç gün sonra okul artık tam anlamıyla başladı ve bir rutine oturdu. İlk günler kitap ve program dağıtımı ile nerede ve kiminle oturduğunuzu ayarlamakla geçiyordu. Okul asıl şimdi başlıyordu.

Beden eğitimi dersinde Koç White hâlâ fırsatımız varken güneşin tadını çıkarabilmemiz için bizi serbest bıraktı. Chris’le birlikte koşu parkurunda yürüyorduk. Chris İşçi Bayramı’nın olduğu hafta sonu gittiği partiyi anlatıyordu. “Postiş taktığımı söyleyip duran bir kızla az kalsın kavga edecektim. Saçlarımı mükemmel olması benim suçum değil!”

Üçüncü turumuzda köşeyi dönerken Peter Kavinsky’nin bana baktığını fark ettim. Başta bana öyle geldiğini sandım ama bu üç olmuştu. Birkaç çocukla frizbi oynuyordu. Önlerinden geçerken koşarak yanımıza geldi ve “Seninle biraz konuşabilir miyim?” dedi.

Chris’le birbirimize baktık. “Onunla mı, benimle mi?” diye sordu.

“Lara Jean’le.”

Chris korumacı bir tavırla kolunu omzuma attı. “Konuş. Dinliyoruz.”

Peter gözlerini devirdi. “Onunla özel olarak konuşmak istiyorum.”

“İyi,” diye tersledi ve bir hışımla dönüp gitti. Omzunun üzerinden, faltaşı gibi açtığı gözleriyle bana *Ne?* dercesine baktı ve ben de *Hiçbir fikrim yok!* dercesine omuz silktim.

Peter kısık sesle konuştu. “Bilgin olsun diye söylüyorum, cinsel yolla bulaşan bir hastalığım yok.”

Ne? Ağzım açık bakakaldım. “Öyle olduğunu hiç söylemedim!”

Sesi hâlâ kısık ama telaşlıydı. “Ayrıca pizzanın son dilimini hep ben almıyorum.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Sen öyle demişsin. Mektubunda. Benim kızlara hastalık bulaştıran bencil bir erkek olduğumu yazmışsın. Hatırlasana.”

“Ne mektubu? Ben sana mektup falan yazmadım!”

Bir dakika. Evet. Yazmıştım. Milyonlarca yıl önce falan ona gerçekten de mektup yazmıştım. Ama bahsettiği mektup o değildi. Olamazdı.

“Evet. Yazmışsın. Bana gönderildi. Senden.”

Ah, Tanrım. Hayır. Hayır. Bu gerçek olamazdı. Rüya görüyordum. Odamdaydım ve rüya görüyordum ve Peter Kavinsky rüyamda bana sert sert bakıyordu. Gözlerimi kapadım. Rüya mı görüyordum? Bu gerçek miydi?

“Lara Jean?”

Gözlerimi açtım. Rüya görmüyordum; bu gerçektir. Bu bir kâbustur. Peter Kavinsky mektubumu elinde tutuyordu. Benim elyazım, benim zarfını, benim her şeyimdi. “Nasıl... bunu nasıl aldın?”

“Dün posta kutumuza geldi.” Peter iç geçirdi. “Bak, önemli değil, sadece insanlara cinsel hastalığım olduğunu söylemediğini umuyorum...”

“Posta kutunuzda mıydı? Evinizde?”

“Evet.”

Bayılacak gibi hissediyordum. Gerçekten de bayılacağımı hissediyordum. *Lütfen bayılayım*, diye düşündüm çünkü bayılırsam artık burada, bu anda olmazdım. Filmlerde kız korkudan bayılırdı ve o baygınken kavga çıkardı, sonra birkaç bereyle hastane odasında gözlerini açardı ama asıl kötü kısmı yaşamamış olurdu. Keşke hayatım öyle olsaydı.

Ter bastığını hissediyordum. Hızlıca, “O mektubu çok, çok uzun zaman önce yazdığımı bilmelisin,” dedim.

“Peki.”

“Yani yıllar önce. Yıllar yıllar önce. Ne yazdığımı hatırlamıyorum bile.” *Yakından o kadar yakışıklı bile değilsin.* “Cidden, o mektup ta ortaokuldan kalma. Kimin göndermiş olabileceğini bile bilmiyorum. Bakabilir miyim?” Sakin kalmaya ve fazla umutsuz görünmemeye çalışarak mektuba uzandım. Öylesine bir tavırla.

Tereddüt etti ve sonra o mükemmel Peter gülümsemesiyle baktı. “Hayır, saklamak istiyorum. Daha önce hiç böyle bir mektup almamıştım.”

Kedi gibi hızla öne atılıp mektubu elinden kaptım.

Peter kahkaha atarak teslim olurcasına ellerini kaldırdı. “İyi, tamam, sende kalsın. Tanrım.”

“Teşekkürler.” Geri geri gitmeye başladım. Mektup, elimde titriyordu.

“Bekle.” Tereddüt etti. “Şey, ilk öpücüğünü çalmak falan istemedim. Niyetim bu değildi...”

sevdiğim tüm erkeklere

Kahkaha attım. Zorlama, sahte bir kahkahaydı ve bana bile çılgınca geldi. İnsanlar dönüp bize baktı. “Özrün kabul edildi! Çok eski hikâye zaten!” Ve koştum. Hiç koşmadığım kadar hızlı koştum. Kızlar soyunma odasına kadar.

Bu nasıl olmuştu ki?

Yere çöktüm. Daha önce rüyamda okula çıplak gittiğimi görmüştüm. Okula çıplak gidip almadığımı dersin sınavına çalışmayı unuttuğumu da görmüştüm ve çıplak sınav üstüne bir de birinin beni öldürmeye çalıştığı rüya görmüştüm. Bu ise tüm bunlar çarpı sonsuzluktu.

Daha sonra yapacak hiçbir şeyim kalmadığı için mektubu zarftan çıkarıp okudum.

Sevgili Peter K,

İlk olarak sana Kavinsky demeyi reddediyorum. Bir anda soyadınla hitap edilmeye başlandığı için kendini çok havalı sandığını biliyorum. Şunu bil ki Kavinsky kulağa uzun beyaz sakallı, yaşlı adam ismi gibi geliyor.

Beni öptüğünde seni sevmeye başladığımı biliyor musun? Bazen bildiğini düşünüyorum. Kesinlikle biliyorsun. Neden mi? Çünkü sen HERKESİN seni sevdiğini düşünüyorsun, Peter. En nefret ettiğim özelliğin bu. Çünkü herkes seni gerçekten de seviyor. Ben de dahil. Sevdim. Artık sevmiyorum.

İşte en kötü özelliklerin:

Geçiriyorsun ve özür dilemiyorsun. Herkesin bunu çekici bulacağını sanıyorsun. Ve öyle bulmuyorlarsa da kimin umurunda, değil mi? Hayır! Aslında umurunda. İnsanların senin hakkında ne düşündüklerini; fazlasıyla umursuyorsun.

Pizzanın son dilimini hep sen alıyorsun. Başkasının isteyip istemediğini sormuyorsun bile. Çok kaba bir davranış.

Her konuda iyisin. Fazla iyisin. Başkalarına da iyi olma şansı verebilirsin ama asla vermiyorsun.

Beni durduk yere öptün. Gen'den hoşlandığını bilmeme, Gen'den hoşlandığını bilmeme ve Gen'in de ondan hoşlandığını bilmesine rağmen. Yine de öptün. Sırf bunu yapabileceğin için. Gerçekten bilmek istiyorum: Bana bunu neden yaptın? İlk öpüşmemin özel olması gerekiyordu. Nasıl hissettirmesi gerektiğiyle ilgili şeyler okudum: havaifışekler, şimşekler ve kulaklarında dalga sesleri. Ben bunların hiçbirini yaşamadım. Sayende olabilecek en özel olmayan öpücük oldu.

sendiğim tüm erkeklere

En kötüsüye o aptal, önemsiz öpücüğüün senden hoşlanmaya başlamama sebep olması. Daha önce senden hiç hoşlanmamıştım. Daha önce seni hiç düşünmemiştim bile. Gen hep senin bizim dönemin en yakışıklı erkeği olduğunu söylerdi ve ben de kabul ederdim çünkü öylesin. Ama yine de cazibenin farkında değildim. Bir sürü erkek yakışıklı ama bu onları ilgi çekici, merak uyandırıcı ya da havalı yapmıyor.

Belki de beni bu yüzden öptün. Üzerimde zihin kontrolü oluşturabilmek, seni o şekilde görmemi sağlamak için. İşe yaradı. Küçük numaran tuttu. O andan itibaren seni gördüm. Yakından o kadar yakışıklı bile değilsin. Hayatında kaç tane yakışıklı erkek gördün? Ben sadece bir tane gördüm. Sen. Bence kirpiklerinin etkisi büyük. Gerçekten uzun kirpiklerin var. İnsafsızca uzun.

Hak etmiyor olsan da, tamam, (eskiden) hoşlandığım tüm özelliklerini de yazacağım:

Bir keresinde fen dersinde kötü koktuğu için kimse Jeffrey Suttleman'la partner olmak istememişti ve sen bu hiç de sorun değilmiş gibi gönüllü olmuştun. Bir anda herkes Jeffrey'nin o kadar da kötü biri olmadığını düşünmeye başladı.

Diğer tüm erkekler artık grup kurmuş ya da orkestrada çalışıyor olmasına rağmen sen hâlâ korodasın. Solo bile söylüyorsun. Ve dans ediyorsun ve utanmıyorsun.

En son senin boyun uzadı. Ve şimdi herkesten uzunsun ama sanki bunu hak etmiş gibisin. Ayrıca boyun kısayken de kimse kısa olmanı umursamıyordu; kızlar yine de senden hoşlanıyordu ve beden eğitimi dersinde basketbol takımlarına ilk seçilen sen oluyordun.

Beni öptükten sonra yedinci sınıf boyunca ve sekizinci sınıfın bir kısmında senden hoşlandım. Seni Gen'le el ele tutuşurken ya da otobüs durağında öpüşürken izlemek kolay olmadı. Muhtemelen kendisini çok özel hissettiriyorsundur. Çünkü bu senin yeteneğin, değil mi? İnsanlara kendilerini özel hissettirme konusunda başarılısın.

Birinden dayanamayacağın kadar çok hoşlanmanın ve o kişinin sana karşı aynı duyguları asla hissetmeyeceğini bilmenin nasıl olduğu hakkında bir fikrin var mı? Muhtemelen hayır. Senin gibiler bu tür şeyler yaşamak zorunda kalmazlar. Gen taşınıp da arkadaşlığımız bittiğinde her şey

sendiğim tüm erkeklere

daha kolay oldu. En azından artık sizinle ilgili şeyleri duymak zorunda kalmadım.

Ve şimdi sene neredeyse bitmek üzereyken seni artık unuttuğumdan eminim. Artık sana karşı bağışıklık kazandım, Peter. Okulda Peter Kavinsky'nin cazibesine karşı bağışıklık geliştiren tek kız olduğumu söylemekten gerçekten gurur duyuyorum. Yedinci sınıf ve sekizinci sınıfın bir kısmında sana aşırı dozda maruz kaldığım için! Bir daha sana yakalanmaktan endişelenmem gerekmeyecek. Ne büyük bir rahatlık! Seni tekrar öpsem eminim bir şey kaparım ama bu aşk değil, hastalık olur!

Lara Jean Song

Yer yarılrsa da rahatça içine girip hayatımın kalanını orada geçirebilecek olsam bunu kesinlikle yapardım.

Öpüşmeden neden bahsetmiştim ki? Neden?

John Ambrose McClaren'ın evindeki o güne dair her şeyi hâlâ hatırlıyordum. Bodrumdaydık ve içerisi küf ve çamaşır deterjanı kokuyordu. Üzerimde beyaz şort ile Margot'nun dolabından çaldığım boyundan bağlamalı, nakışlı, mavi-beyaz bluz vardı. Hayatımda ilk kez askısız sutyen takmıştım. Chris'indi ve rahat edemediğim için sürekli düzeltip duruyordum.

Kızlı erkekli takıldığımız ilk hafta sonu ve geceydi. Bu da tuhaftı çünkü bir amaç doğrultusunda yapılmış gibi hissettiriyordu. Okuldan sonra Allie'nin evine gittiğimizde mahalledeki diğer çocukların da ikiz erkek kardeşiyle takıldığı zamanlar gibi değildi. Ya da muhtemelen çocuklarla karşılaşacağımızı bilerek alışveriş merkezine gitmemiz gibi. Bu bir plan dahilinde gerçekleşmişti; oraya bırakılmıştık, özel sutyenler takmıştık ve bunları bir cumartesi gecesi yapmıştık. Başımızda ebeveynler yoktu, John'un son derece kişisel bodrum katında sadece biz

vardık. John'un ağabeyi sözde başımızda duracaktı ama John ona odasında kalması için on dolar vermişti.

Hazırlıksız yakalayan şişe çevirmece ya da karanlıkta yedi dakika oyunları gibi heyecanlı bir şey olduğundan da değildi: Bunlar, biz kızların dudak parlatıcısı ve sakızla hazırlıklı olduğumuz iki olasılıktı. Gerçekte ise erkekler video oyunları oynadı biz de onları izledik, telefonlarımızda oyun oynadık ve birbirimizle fısıldaştık. Sonra insanların ebeveynleri onları almaya başladı ve parti, tüm o planlama ile beklenti sürecinin ardından tam bir hayal kırıklığı olmuştu. Benim için hayal kırıklığı olmasının sebebi birinden hoşlanmanı falan değildi, sadece romantizmi ve dramayı seviyordum ve birinin başına heyecan verici bir şey gelmesini bekliyordum.

Gerçekten de birinin başına heyecan verici bir şey geldi.

Benim başıma!

Peter'la alt katta yalnızdık. Ailelerimizin gelip bizi almalarını bekliyorduk. Koltukta oturuyorduk. Ben babama *Neredesiiiiin?* diye mesaj atıp duruyordum. Peter da telefonunda oyun oynuyordu.

Sonra bir anda, "Saçların hindistancevizi gibi kokuyor," dedi.

Birbirimize o kadar yakın bile oturmuyorduk. "Öyle mi? Oradan kokusunu alabiliyor musun?"

Biraz daha yaklaşp kokladı ve başını onaylarcasına salladı. "Evet, bana Hawaai'i'yi falan hatırlattı."

"Teşekkürler!" dedim. Bunun bir iltifat olduğundan emin değildim ama teşekkürler demem için yeterli gibi geldi. "Hangisi saçımı daha yumuşak yapacak diye bir bu hindistancevizliyi, bir kardeşimin bebek şampuanını kullanıyorum..."

Peter Kavinsky eğilip beni öptü ve donakaldım.

O öpücükten önce onu hiçbir şekilde düşünmemiştim. Fazla güzel, fazla düzgündü. Hiç benim tipim de değildi. Ama beni öptükten sonra aylar boyunca tek düşünebildiğim oydu.

Ya Peter sadece başlangıçsa? Ya... ya diğer mektuplarım da bir şekilde gönderilmişse? John Ambrose McClaren'a. Kamptan Kenny'ye. Lucas Krapf'a.

Josh'a.

Aman Tanrım, Josh.

Yerimden fırladım. O şapka kutusunu bulmak zorundaydım. O mektupları bulmak zorundaydım.

Tekrar dışarıya, koşu parkuruna çıktım. Chris'i göremedim; muhtemelen spor salonunun arka tarafında sigara içiyordu. Elinde telefonuyla tribünlerde oturan koçun yanına gittim.

"Sürekli kusuyorum," diye sızlandım. Kollarımı karnıma götürüp iki büklüm durdum. "Revire gidebilir miyim?"

Koç, başını telefonundan doğru düzgün kaldırmadı bile. "Tabii."

Koçun görüş açısından çıkar çıkmaz koştum. Beden eğitimi son dersimdi ve evim okuldan sadece birkaç kilometre uzaktaydı. Rüzgâr gibi koştum. Daha önce hiç bu kadar hızlı koştuğumu sanmıyordum ve muhtemelen bir daha koşmayacaktım. O kadar hızlı koştum ki birkaç kez durmam gerekti çünkü gerçekten de kusacakmışım gibi hissettim. Sonra mektupları, Josh'ı ve *Yakından o kadar yakışıklı bile değilsin* cümlesini hatırladım ve yeniden koştum.

Eve girer girmez üst kata koştum ve dolabımda şapka kutumu aradım. Her zamanki yeri olan üst rafta yoktu. Yerde ya da masa oyunları yığınının arkasında da değildi. Yoktu. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp kazak yığı-

nımı, ayakkabı kutularını ve eliş malzemelerini altüst ettim. Durmasının imkânsız olduğu yerlere baktım. Sonuçta o bir şapka kutusuydu ve büyüktü ama yine de baktım. Şapka kutum hiçbir yerde yoktu.

Yere çöktüm. Bu resmen korku filmiydi. Hayatım, korku filmine dönüşmüştü. Yanımda duran cep telefonum titredi. Josh'tı. *Neredesin? Eve Chris mi bıraktı?*

Telefonumu kapayıp mutfğa indim ve ev telefonundan Margot'yu aradım. İşler kötüleştğinde içgüdüsel olarak hâlâ ilk ona koşuyordum. Josh kısmını atlayıp Peter'a odaklanacaktım. O ne yapılacağını bilirdi; her zaman ne yapılacağını bilirdi. *Gogo, seni çok özledim ve sensiz her şey berbat* diye başlayacaktım ki telefonu açtığında sesi uykuluydu ve onu uyandırdığımı fark ettim. “Uyuyor muydun?” diye sordum.

“Hayır, sadece uzanıyordum,” diye yalan söyledi.

“Evet, *uyuyordun!* Gogo, orada saat daha on bile değil! Bir dakika, yoksa öyle mi? Yine yanlış mı hesapladım?”

“Hayır, haklısın. Sadece çok yorgunum. Beşten beri ayak-tayım çünkü...” Sesi kısıldı. “Sorun ne?”

Tereddüt ettim. Belki de Margot'yu tüm bunlarla sıkımasam daha iyiydi. Yani sonuçta üniversiteye daha yeni başlamıştı. Hep bunun için çalışmıştı; hayalleri gerçeğe dönüşmüştü. Eğleniyor ve evde kendisinin yokluğunda olan şeyler hakkında endişelenmemesi gerekiyordu. Hem zaten ne diyecektim ki? *Birkaç aşk mektubu yazmıştım ve bir şekilde sahiplerine gönderilmişler, senin erkek arkadaşına yazdığım da dahil.* “Sorun yok,” dedim. Margot'nun yapacağını yapacak, çözümünü kendi başıma bulacaktım.

Margot, “Kesinlikle bir sorun var gibi geliyor,” derken esnedi. “Anlat bana.”

“Uykuna dön, Gogo.”

“Tamam,” dedi tekrar esneyerek.

Telefonu kapadık ve kendime, kâseye koymadan, kutusunun içinde dondurmalı *sundae* yaptım: çikolatalı sos, kremşanti, fındık parçaları. Odama çıkıp uzanır pozisyonda yedim. İlaçmış gibi, bitirene dek her bir lokmasını yedim.

Bir süre sonra yatağımın ucunda duran Kitty'nin sesine uyan-
dım. "Çarşafın dondurma olmuş," diye uyardı beni.

Homurdanarak yan döndüm. "Kitty, bu bugünkü sorun-
larımın en ufağı."

"Babam akşam yemeğinde tavuk mu yoksa hamburger mi
istediğini soruyor. Ben tavuk dedim."

Hızla oturdum. Babam gelmişti! Belki o bir şey biliyordu!
Evde büyük temizliğe giriştiği için bir şeyler atıp duruyordu.
Belki şapka kutumu güvenli bir yere koymuştu ve Peter'ın
mektubu yalnızca talihsizlikti!

Yataktan fırlayıp aşağıya koşarken kalbim güm güm atı-
yordu. Babam çalışma odasında, gözlüğünü takmış Audubon
resimleriyle ilgili kalın bir kitap okuyordu.

"Baba şapka kutumu gördün mü?" diye sordum bir nefeste.

Başını kaldırdı; ifadesi dalgındı, aklımın hâlâ Audubon'un
kuşlarında olduğunu ve benim çıldırmış halime odaklanama-
dığımı anlayabiliyordum. "Ne kutusu?"

"Annemin verdiği camgöbeği rengi şapka kutum!"

“Ah, o mu...” dedi, hâlâ kafası karışık görünüyordu. Gözlüğünü çıkardı. “Bilmiyorum. Patenlerinle aynı kaderi paylaşmış olabilir.”

“Bu da ne demek? Sen neden bahsediyorsun?”

“Goodwill. Onları Goodwill’e götürmüş olma olasılığım var.”

Nefesim kesildiğinde babam, “O patenler artık sana olmuyordu bile! Sadece yer kaplıyorlardı!” dedi savunmacı bir biçimde.

Yere çöktüm. “Onlar pembeydi ve *vintage*’dı ve Kitty’ye saklıyordum ve... konumuz bu değil. Patenler umurumda değil. Umurumda olan tek şey şapka kutum! Baba, ne yaptığının farkında bile değilsin.” Babam ayağa kalkıp beni yerden kaldırmaya çalıştı. Ona direndim ve japonbalığı gibi sırtüstü yere kapaklandım.

“Lara Jean, onu attığımdan emin bile değilim. Haydi gel evi arayalım, tamam mı? Şimdiden panik yapma.”

“Olabileceği tek bir yer vardı ve orada değil. Gitmiş.”

“Öyleyse yarm işe giderken Goodwill’e sorayım,” dedi yanıma çömelirken. Bana o bakışı atıyordu: Anlayışlı ama aynı zamanda bıkkın ve şaşkın... sanki *Benim aklı başında ve mantıklı DNA’mdan nasıl oldu da böylesine deli bir kız çıkabildi?* der gibi.

“Çok geç. Çok geç. Artık hiçbir anlamı yok.”

“O kutuda bu kadar önemli ne vardı?”

Dondurmanın midemde donduğunu hissedebiliyordum. Bugün ikinci kez kusacakmışım gibi hissettim. “Her şey.”

Babam yüzünü buruşturdu. “Onu sana annenin verdiği için ya da bu kadar önemli olduğunun hiç farkında değilim.” Mutfağa giderken, “Yemekten önce biraz dondurmali *sundae*’ye ne dersin? Keyfini yerine getirir mi?” diye sordu.

Sanki on yedisine yaklaşan on altı yaşında bir kız değil, Kitty'nin yaşındaymışım da yemekten önce tatlı yemek beni neşelendirirmiş gibi. Cevap vererek onu onurlandırma zahmetine bile girmedim. Yanağım soğuk parkeye değer vaziyette, yerde yatmaya devam ettim. Zaten dondurma kalmamıştı; bunu az sonra babam da görecekti.

Josh'ın o mektubu okuduğunu düşünmek bile istemiyordum. Bunu düşünmek istemiyordum. Fazla korkunçtu.

Yemekten sonra (Kitty'nin isteği üzerine tavuk yedik), mutfakta bulaşıkları yıkarken kapının çaldığını duydum. Babanı kapıyı açtı ve Josh'm sesi geldi. "Merhaba, Dr. Covey. Lara Jean evde mi?"

Ah, hayır. Hayır hayır hayır hayır. Josh'ı göremezdim. Bir ara görmem gerektiğini biliyordum ama bugün olmazdı. Şu anda değil. Yapamazdım. Yapamazdım.

Tabağı lavaboya bırakıp koşarak arka kapıdan çıktım, verandanın basamaklarından inip arka bahçeden Pearce'ların bahçesine girdim. Ahşap merdivene tırmanıp Carolyn Pearce'ın eski ağaç evine çıktım. Eskiden bazı geceler Chris, Genevieve, Allie, ben ve ara sıra da erkekler burada takılırdık.

Çömeliş ahşap suntaların arasından dışarıyı gözetledim. Josh'ın evine döndüğünü görene dek bekledim. İçeri girdiğinden emin olduğumda merdivenden inip eve koştum. Bugün ne kadar da çok koşmuştum. Şimdi düşününce bitkin düştüğümü fark ettim.

19

Ertesi sabah yenilenmiş bir şekilde uyandım. Artık planı olan bir kızdım. Josh'tan sonsuza dek kaçmam gerekecekti. Bu kadar basitti. Sonsuza dek olmasa bile en azından sular durulup da Josh mektubumu unutana kadar. Aslında mektubumu hiç almamış olabileceğine dair minicik bir ihtimal hâlâ vardı. Belki de Peter'm mektubunu gönderen kişi her kimse, yalnızca bir tanesini göndermişti! Asla bilemezdim.

Annem hep iyimserliğin en iyi özellik olduğunu söylerdi. Chris de Margot da bunun sinir bozucu olduğunu söylerdi ama onlara karşılık olarak işe iyi tarafından bakmanın kimseyi öldürmediğini söyledim.

Aşağıya indiğimde babam ve Kitty çoktan masaya oturmuş tostlarını yiyorlardı. Kendime bir kâse mısır gevreği koyup oturdum.

“İşe giderken Goodwill'e uğrayacağım,” dedi babam gazetesinin arkasından tostunu ısırırken. “Şapka kutunu orada bulacağımızdan eminim.”

“Şapka kutun mu kayıp?” diye sordu Kitty. “Annemin verdiği mi?”

Başımı evet anlamında sallayıp ağzıma bir kaşık mısır gevreği soktum. Birazdan çıkmam gerekiyordu yoksa dışarıda Josh'la karşılaşabilirdim.

“Kutuda ne vardı ki?” diye sordu Kitty.

“Özel,” dedim. “Bilmeniz gereken tek şey, içindekilerin benim için çok değerli olduğu.”

“Kutuyu geri alamazsan babama kızar mısın?” Kitty kendi sorusunu benden önce cevapladı. “Sanmam. Asla uzun süre kızgın kalmazsın sen.”

Bu doğrudu. Asla uzun süre kızgın kalamıyordum.

Babam bakışlarını gazetesinden kaldırıp, “Kutuda ne vardı?” diye sordu Kitty'ye.

Kitty omuz silkti. Ağız tostla doluyken, “Muhtemelen daha fazla Fransız tarzı bere?” dedi.

“Hayır, daha fazla bere yoktu.” İkisine de kötü kötü baktım. “Şimdi müsaadenizle, okula gecikmek istemiyorum.”

“Biraz erken çıkmıyor musun?”

“Bugün otobüsle gideceğim,” dedim. Ve Margot'nun arabası tamirden gelene kadar muhtemelen her gün öyle yapardım ama bunu bilmeleri gerekmiyordu.

20

Tuhaf bir tesadüf eseri idi. Ağır çekimdeki tren kazası gibi. Bir şeyin böylesine feci gitmesi için her şeyin doğru zamanda ya da bu durumda yanlış zamanda kesişip çarpışması gerekir.

Otobüs şoförü çıkmaz sokaktan çıkmaya çalışırken sorun yaşamasaydı okula dört dakika erken gelip Josh’la karşılaşmazdım.

Josh’m arabası çalışsaydı ve *babasından* önce davransaydı dolabımın yanından geçiyor olmazdı.

Ve eğer Peter rehber öğretmenin odasında Bayan Wooten’la görüşmek zorunda olmasaydı on saniye sonra koridorda yürüyor olmazdı. Ve belki de tüm bunlar gerçekleşmezdi. Ama gerçekleşti.

Dolabımın başındaydım; kapı sıkıştığı için zorlayarak açmaya çalışıyordum. Sonunda açtığımda Josh tam orada duruyordu.

“Lara Jean...” Yüzünde şaşkın, kafası karışık bir ifade vardı. “Dün akşamdan beri seninle konuşmaya çalışıyorum. Size uğradım ama seni bulamadılar...” Mektubumu uzattı. “Anlamıyorum. Bu nedir?”

“Bilmiyorum...” dediğimi duydum. Sesim sanki çok uzaktan geliyordu. Sanki üzerimde süzülüyor, her şeyin ortaya çıkışını izliyordum.

“Yani, bu senden, değil mi?”

“Ah, vay canına.” Derin nefes alıp mektubu elinden aldım. Kâğıdı paramparça etme isteğimi bastırdım. “Bunu nereden buldun ki?”

“Postayla geldi.” Josh ellerini ceplerine soktu. “Ne zaman yazdın?”

“Çok uzun zaman önce,” dedim ve ufak, sahte bir kahkaha attım. “Hatırlamıyorum bile. Ortaokuldayken olabilir.” İyi gidiyorsun, Lara Jean. Böyle devam et.

Josh yavaşça konuştu. “Anladım... ama Margot, Mike ve Ben’le sinemaya gitmemizden bahsetmişsin. Bu birkaç sene önceydi.”

Altdudağımı ısırdım. “Doğru. Yani, *kısmen* uzun zaman önceydi. Genel anlamda düşünecek olursak.” Gözyaşlarımın akmak üzere olduğunu hissedebiliyordum. Eğer konsantrasyonumu bir an bozarsam, tereddüt edersem ağlayacaktım ve bu her şeyi daha da kötüleştirecekti. Tabii daha kötü olması mümkünse. Sakin, umursamaz ve soğukkanlı olmam gerekiyordu. Gözyaşlarıysa bunu mahvederdi.

Josh bana öyle yoğun bakıyordu ki bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. “Peki yani... Senin bana karşı hislerin mi var... ya da vardı?..”

“Yani, evet, tabii, bir ara senden gerçekten de hoşlanıyordum, daha sen Margot’yla çıkmaya başlamadan öce. Milyonlarca yıl falan önce.”

“Neden hiçbir şey söylemedin? Çünkü Lara Jean... Tanrım. Bilmiyorum.” Gözleri üzerimdeydi, şaşkın bakıyordu

ama bir şey daha vardı. “Bu çılgınca. Biraz gafil avlanmışım gibi hissediyorum.”

Bana bakış şekli bir anda benim on dört, onunsa on beş yaşında olduğu yazı hatırlattı. Yürüyerek bir yerden eve dönüyorduk. Bana o kadar derin bakıyordu ki beni öpmeye çalışacağından emindim. Gerilip onunla tartışmaya başlamıştım ve bir daha bana hiç öyle bakmamıştı.

Bu ana kadar.

Yapma. Lütfen, yapma.

Her ne düşünüyorsa, her ne söylemek istiyorsa duymak istemiyordum. Duymamak için her şeyi, gerçekten her şeyi yapardım.

O bir şey diyemeden, “Biriyle çıkıyorum,” diye atıldım. Josh’ın ağzı açık kaldı. “Ne?”

Ne?

“Evet. Çok, çok hoşlandığım biriyle çıkıyorum, bu yüzden lütfen bu konuyu kafana takma.” Mektubu sanki çöpmüş gibi, sanki yıllar önce kalbimi bu sayfaya dökmemişim gibi salladım ve çantama tikiştirdim. “Bunu yazdığım zaman kafam gerçekten de karıştı; nasıl gönderildiği hakkında hiçbir fikrim yok. Açıkçası konuşmaya değmez. Bu yüzden lütfen, lütfen Margot’ya bundan bahsetme.”

Başını onaylarcasına salladı ama bu yeterli değildi. Sözlü onaya ihtiyacım vardı. Kelimelerin ağzından çıktığını duymam gerekiyordu. Bu nedenle, “Yemin ediyor musun? Hayatın üzerine?” diye ekledim. Margot öğrenirse... ölmek isterdim.

“Tamam, yemin ederim. Yani zaten gittiğinden beri hiç konuşmadık bile.”

Derin bir nefes verdim. “Harika. Teşekkürler.” Tam uzaklaşmak üzereydim ki Josh beni durdurdu.

“Çocuk kim?”

“Ne çocuğu?”

“Çıktığın çocuk?”

İşte o sırada onu gördüm. Peter Kavinsky, koridorda yürüyordu. Sihirli gibi. Yakışıklı, siyah saçlı Peter. O kadar iyi görünüyordu ki arka plan müziği hak ediyordu. “Peter. Kavinsky. Peter Kavinsky!” Zil çalınca Josh’m yanından geçtim. “Gitmem gerek! Sonra konuşuruz, Josh!”

“Bekle!” diye seslendi.

Peter’a koşup kendimi hızla kollarına attım. Kollarımı boynuna, bacaklarımı beline doladım. Vücudumun bunu nasıl yapacağını nereden bildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü daha önce hiçbir erkeğe bu şekilde dokunmamıştım. Sanki bir filmdeydik ve arkadan müzik geliyor, dalgalar etrafımızda kıyıya vuruyordu. Tabii Peter’m ifadesinin saf şok, inanmazlık ve belki biraz da eğlenme –çünkü Peter eğlenmeyi severdi– belirtisi göstermesini saymazsak. Kaşlarını kaldırıp, “Lara Jean? Ne oluyor?..” diye sordu.

Cevap vermedim. Sadece onu öptüm.

İlk düşüncem şuydu: Dudakları kas hafızamda kalmış.

İkinci düşüncem ise şuydu: Umarım Josh izliyordur. İzlemek zorunda yoksa bunu boşuna yapıyorum.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki yanlışı yapmaktan endişelenmeyi unuttum. Çünkü yaklaşık üç saniyeliğine o da beni öptü. Peter Kavinsky, her kızın rüyalarını süsleyen erkek, beni öpüyordu.

Çok fazla erkekle öpüşmüşlüğüm yoktu. Peter Kavinsky, John Ambrose McClaren, Allie Feldman’m tuhaf gözlü kuzeni ve şimdi yine Peter.

Gözlerimi açtığımda Peter yüzünde hâlâ aynı ifadeyle bakıyordu. Gerçekten içten bir şekilde, “Teşekkür ederim,” dedim. “Bir şey değil,” diye cevap verdi ve kollarından uzaklaşıp ters yöne koştum.

Nabzım ancak tarih dersi bittikten ve edebiyat dersinin büyük kısmından sonra yavaşlayabildi. Peter Kavinsky’yi öpmüştüm. Koridorda, herkesin önünde. Josh’ın önünde.

Bunu enine boyuna düşünmediğim ortadaydı. Margot olsa böyle derdi ve özellikle “ortada” kelimesini kullanırdı. Enine boyuna düşünmüş *olsaydım* kafamdan bir erkek arkadaş uydurur, gerçek bir insan seçmezdim. Özellikle de Peter K.’yi seçmezdim. Gerçekten, seçebileceğim en kötü kişiydi çünkü herkes onu tanırdı. Tanrı aşkına, o Peter Kavinsky’ydi. Gen ile Kavinsky’nin Kavinsky’si. Ayrılmış olmalarının bir önemi yoktu. Bu kurumda bir kurumlardı.

Günün kalanını saklanarak geçirdim. Hatta öğle yemeğimi bile tuvalette yedim.

Son ders beden eğitimiydi. Peter’la birlikte. Koç White bize ağırlık salonunu yeniden tanıttı ve aletleri kullanarak egzersiz yapmamız gerekiyordu. Peter ile arkadaşları onları nasıl kullanacaklarını zaten biliyorlardı, bu yüzden gruptan ayrılıp kendi aralarında serbest müsabaka düzenlediler ve onunla konuşma fırsatı yakalayamadım. Bir ara beni kendisine bakarken yakalayıp göz kırpınca yerin dibine girip ölmek istedim.

Dersten sonra erkekler soyunma odasının önünde Peter’ı bekleyip ne söyleyeceğimi, nasıl açıklayacağımı planlamaya çalıştım. “Şey bu sabah olanlar hakkında...” diye başlayacak, sonra da ufak bir kahkaha atacaktım, ne kadar da komikti falan dercesine.

Soyunma odasından en son Peter çıktı. Duş aldığı için saçları hâlâ ıslaktı. Erkeklerin okulda duş almaları tuhaftı çünkü kızlar hiç almazdı. Bölmeler var mı yoksa kişisel alan olmadan yalnızca sıra sıra duş başlığı mı var diye merak ettim.

Beni görünce, “Selam,” dedi ama durmadı.

Arkasından aceleyle konuştum. “Şey, bu sabah olanlar hakkında...” Güldüm ve Peter dönüp bana baktı.

“Ah, evet. Neydi o öyle?”

“Aptalca bir şakaydı,” diye başladım.

Peter kollarını önünde birleştirdi ve dolaplara yaslandı. “Bana gönderdiğin mektupla bir ilgisi var mı?”

“Hayır. Yani, evet. Teğetsel olarak.”

“Bak,” dedi kibarca. “Bence sen tatlısın. Kurnazca. Ama Gen’le daha yeni ayrıldık ve henüz birinin erkek arkadaşı olmak istemiyorum. Bu yüzden...”

Ağzımı açık kaldı. Peter Kavinsky beni başından savıyordu! Ondan hoşlanmıyordum bile ve beni başından savıyordu. Ayrıca “kurnazca” mı? Ne kurnazlığımı görmüştü? “Kurnazca tatlı” bir hakarettir. Resmen hakaret!

Hâlâ konuşuyor, bana hâlâ kibarca bakıyordu. “Yani, kesinlikle gururum okşandı. Bunca zamandır benden hoşlanıyor olman... onur verici, anlıyor musun?”

Bu kadarı yeterdi. Fazlasıyla yeterdi. “Senden hoşlanmıyorum,” dedim yüksek sesle. “Bu yüzden gururlanmanı gerektirecek bir şey yok.”

Bu defa şaşırma sırası Peter’daydı. Duyan oldu mu diye hızlıca etrafına bakındı. Öne eğilip, “O zaman beni niye öptün?” diye fısıldadı.

“Senden hoşlanmadığım için seni öptüm,” diye açıkladım sanki gayet açıkkmış gibi. “Bak, biri mektuplarımı göndermiş. Ben değil.”

“Bir dakika. ‘Mektuplar’ mı? Kaç kişiyiz?”

“Beş. Ve gerçekten hoşlandığım çocuğa da gitti.”

Peter kaşlarını çatı. “Kim?”

Ona neden söyleyecektim ki? “Bu... kişisel.”

“Hey, madem beni bu küçük dramanın içine çektin, bence bilmeye hakkım var,” dedi Peter imalı bir bakışla. Üstdudağımı ısırp başımı iki yana sallayınca, “Tabii gerçekten biri varsa,” diye ekledi.

“Kesinlikle var! Josh Sanderson.”

“Ablanla çıkmıyor mu o?”

Başımı evet anlamında salladım. Bunu bildiğine şaşırmıştım. Josh ile Margot’nun onun radarında olacağını hiç düşünmemiştim. “Ayrıldılar. Ama ona karşı hislerim olduğunu bilmesini istemiyorum... sebebi ortada. Bu yüzden... ona senin erkek arkadaşım olduğunu söyledim.”

“Yani kendini kurtarmak için beni kullandın?”

“Yani, temel olarak.” Kesinlikle temel olarak.

“Komik kızsın.”

Önce kurnazca tatlı olmuştum; şimdi de komik. Bunun ne demek olduğunu biliyordum. “Her neyse, bana uyduğun için teşekkürler, Peter.” Zafer edasıyla olmasını umduğum bir gülümsemeyle baktım ve gitmek üzere arkamı döndüm. “Görüşürüz!”

Peter uzanıp beni sırt çantamdan yakaladı. “Bekle... yani şimdi Sanderson senin erkek arkadaşın olduğumu sanıyor, öyle mi? Peki ona ne diyeceksin?”

sevdiğim tüm erkeklere

Silkinip ondan kurtulmaya çalıştım ama bırakmadı. “O kısmı henüz düşünme aşamasındayım. Ama bir şey bulacağım.” Çenemi kaldırdım. “Böyle de kurnazım.”

Peter ağzını kocaman açarak kahkaha attı. “Gerçekten komiksin, Lara Jean.”

21

Telefonum titredi. Arayan Chris'ti.

“Bu doğru mu?” Sigarasından bir nefes çektiğini duyabiliyordum.

“Ne doğru mu?”

Yatağında karnımın üstünde yatıyordum. Annem karnım ağrıdığında karnımın üzerine yatmam gerektiğini, böylece sıcak tutup kendimi daha iyi hissedeceğimi söylemişti. Gerçi işe yaradığını sanmıyordum. Midem sabahtan beri düğüm düğümdü.

“Kavinsky'nin karşısına çıkıp manyak gibi onu öptün mü?”

Gözlerimi kapayıp sızlandım. Keşke hayır diyebilseydim çünkü böyle yapacak türden biri değildim. Ama yapmıştım ve sanırım bu da beni böyle biri yapıyordu. Fakat gayet iyi sebeplerim vardı! Chris'e gerçeği söylemek istiyordum ama çok utanç vericiydi. “Evet. Peter Kavinsky'nin karşısına çıkıp onu öptüm. Manyak gibi.”

Chris nefes verdi. “Siktir!”

“Biliyorum.”

“Aklından ne geçiyordu?”

“Dürüst olmam gerekirse bilmiyorum. Sadece... yaptım işte.”

“Kahretsin. Böyle biri olduğunu bilmiyordum. Biraz etkilendim.”

“Teşekkürler.”

“Ama Gen peşini bırakmayacak, biliyorsun değil mi? Ayrılmış olabilirler ama Gen hâlâ ona sahip olduğunu düşünüyor.”

Midem altüst oldu. “Evet. Biliyorum. Korkuyorum, Chris.”

“Seni ondan korumak için elimden geleni yaparım ama nasıl olduğunu biliyorsun. Arkanı kollasan iyi olur.” Chris telefonu kapadı.

Kendimi daha da kötü hissettim. Margot burada olsaydı muhtemelen zaten en başından o mektupları yazmanın aptalca olduğunu söyler ve böylesine büyük bir yalan söylediğim için beni azarlardı. Sonra da bir çözüm yolu bulmama yardım ederdi. Ama Margot burada değildi, İskoçya’daydı, daha da önemlisi, konuşamayacağım tek kişiydi. Josh’a karşı duygularımı asla asla bilmemeliydi.

Bir süre sonra yataktan çıkıp Kitty’nin odasına gittim. Yere oturmuş, alt çekmecesini talan ediyordu. Başını kaldırmadan, “Kalpli pijamamı gördün mü?” diye sordu.

“Dün yıkadım, muhtemelen kurutma makinesindedir. Akşam film izleyip Uno oyunu oynamak ister misin?” Eğlenceli bir akşam geçirmek iyi gelebilirdi.

Kitty ayağa kalktı. “Olmaz. Alicia Bernard’ın doğum gününe gideceğim. Program defterinde yazıyor.”

“Alicia Bernard kim?” Kitty’nin dağınık yatağına oturdum.

“Yeni kız. Sınıftaki tüm kızları çağırđı. Annesi kahvaltıda bize krep yapacakmış. Krepin ne olduğunu biliyor musun?”

“Evet.”

“Hiç yedin mi? Tuzlu ya da tatlı olabiliyormuş diye duydum.”

“Evet, bir keresinde Nutella’lı ve çilekli yemiştim.” Josh ve Margot’yla birlikte Richmond’a gitmiştik çünkü Margot, Edgar Allan Poe müzesine gitmek istemişti. Öğle yemeği için oturduğumuz kafede yemiştim.

Kitty gözlerini oburca kocaman açtı. “Umarım annesi de öyle yapar.” Ardından, sanırım çamaşır odasında pijamasını bulmak için aceleyle çıktı.

Kitty’nin peluş ayıcığını kucağıma alıp ona sarıldım. Demek dokuz yaşındaki kardeşimin bile cuma gecesi için planı vardı. Margot burada olsaydı Josh’la sinemaya giderdik ya da Belleview Huzurevi’ndeki kokteyle uğrardık. Babam evde olsaydı arabasını alma cesaretini gösterebilir ya da beni bırakmasını isteyebilirdim ama bunu bile yapamazdım.

Kitty gittikten sonra odama çıkıp ayakkabılarımı düzenledim. Sandaletlerden kışlık ayakkabalara geçmek için henüz biraz erkendi ama yine de yaptım çünkü havamdaydım. Kıyafetlerimi de düzenlemeyi düşündüm ama bu büyük bir işti. Onun yerine büyükannemin Kore’den aldığı soluk mavi, kenarlarında kabarık tüylü, beyaz kuzuların olduğu kâğıtları kullanarak Margot’ya mektup yazdım. Okuldan, Kitty’nin yeni öğretmeninden ve bir Japon sitesinden sipariş verdiğim ve ödünç almak isteyeceğinden emin olduğum eflatun etekten bahsettim. Ama asıl olan biteni anlatmadım.

sendiğim tüm erkeklere

Onu çok özliyordum. Onsuz hiçbir şey eskisi gibi değildi. Bu senenin yalnız geçeceğini fark etmeye başladım çünkü Margot ve Josh yoktu; sadece ben vardım. Chris vardı ama o da pek sayılmazdı. *Keşke daha fazla arkadaş edinseydim*, diye düşündüm. Daha çok arkadaşını olsaydı belki koridorda Peter K'yi öpmek ya da Josh'a onunla çıktığımı söylemek gibi aptalca şeyler yapmazdım.

22

Çim biçme makinesinin sesine uyandım.

Cumartesi sabahıydı ve tekrar uykuya dalamadığım için yatağımda uzanıp duvarlarıma, biriktirdiğim tüm resimlere ve eşyalara baktım. Değişiklik yapmak istediğimi düşündüm. Belki de odamı boyamalıyım. Tek soru, hangi renk olacaktı. Eflatun? Pamuk şeker pembesi? Turkuvaz gibi daha çarpıcı bir şey? Belki farklı renkler? Belki biri nergis sarısı, diğeri de somon rengi? Çok fazla düşünmem gerekiyordu. Ciddi bir karar vermeden önce Margot'nun eve dönmesini beklesem daha iyi olacaktı. Ayrıca daha önce hiç duvar boyamamıştım ama Margot *Habitat for Humanity*⁵ için boya yapmıştı. O ne yapılacağını bilirdi.

Cumartesi günleri genelde kahvaltı için pankek ya da dondurulmuş brokolili ve patatesli omlet gibi güzel şeyler hazırlardık. Ama Kitty de Margot da evde olmadığı için mısır gevreği yedim. Tek kişilik pankek ya da omlet yapıldığı nerede görülmüş? Babam saatlerdir ayaktaydı; dışarıda çimleri biçiyordu.

5 Evsiz insanlara ev inşa eden bir vakıf. (ed.n.)

Bahçe işlerine yardım etmekle aklını çelmek istemediğimden kendimi evin içinde meşgul tutmaya karar verdim ve alt katı temizledim. Yerleri süpürüp sildim, masaların tozunu aldım ve bu sırada Peter K. durumundan birazcık da olsa haysiyetle kendimi nasıl çıkaracağımı düşündüm. Çarklar dönüyor, dönüyor ama aklıma hiç iyi bir fikir gelmiyordu.

Kitty eve geldiğinde temiz çamaşırları katlıyordum. Koltukta karnının üzerine uzandı ve “Dün gece ne yaptın?” diye sordu.

“Hiçbir şey. Evdeydim.”

“Ve?”

“Dolabımı düzenledim.” Bunu sesli söylemek utanç vericiydi. Hemen konuyu değiştirdim. “Ee, Alicia’nın annesi krepleri tuzlu mu yoksa tatlı mı yaptı?”

“İkisinden de yaptı. Önce salam ve peynirle yedik, sonra Nutella’lı. Biz neden hiç Nutella almıyoruz?”

“Galiba fındık Margot’nun boğazını kaşındırdığı için.”

“Bir sonraki alışverişte alabilir miyiz?”

“Tabii ki,” dedim. “Margot eve gelmeden kavanozu birtirmemiz lazım ama.”

“Sorun değil,” dedi Kitty.

“Bir ila on arası değerlendirecek olursan, Gogo’yu ne kadar özlüyorsun?” diye sordum.

Kitty biraz düşündü. “Altı buçuk,” dedi sonunda.

“Sadece altı buçuk mu?”

“Evet, çok meşguldüm,” dedi yuvarlanıp bacaklarını havaya kaldırarak. “Margot’yu özleyecek vaktim neredeyse hiç olmuyor. Sen de daha çok dışarı çıkarsan belki bu kadar özlemezsin.”

Çorabını kafasına fırlatınca Kitty gülme krizine girdi. Babam elinde posta yığınıyla içeri girdiğinde koltuk altını gı-

dıklıyordum. “Sana alıcıdan bir şey geri dönmüş, Lara Jean,” dedi bana bir zarf uzatarak.

Üzerinde benim elyazım vardı! Mektubu kapmak için apar topar kalktım. Kamptan Kenny’ye yazdığım mektuptu. Bana geri dönmüştü!

“Kenny kim?” diye sordu babam.

“Uzun zaman önce kilise kampında tanıştığım bir çocuk,” dedim zarfı yırtarak açarken.

Sevgili Kenny,

Bugün kampın son günü ve seni muhtemelen bir daha hiç görmeyeceğim çünkü birbirimizden çok uzakta yaşıyoruz. İkinci gün ben ok atmaktan korktuğumda golyan balıklarıyla ilgili yaptığım aşırı komik espriyi hatırlıyor musun? Neredeyse altıma yapacaktım.

Okumayı bıraktım. Golyan balıklarıyla ilgili espri mi? Ne kadar komik olabilirdi ki?

Evimi çok özliyordum ama sen kendimi daha iyi hissetmemi sağladın. Sen olmasaydın kamptan erken dönebilirdim diye düşünüyorum, Kenny. Bu yüzden, teşekkür ederim. Ayrıca gerçekten müthiş bir yüzücüsün ve kahkahan hoşuma gidiyor.

sevdiğim tüm erkeklere

*Keşke şenlik ateşi yaktiğimiz son gece Blaire
H. yerine beni öpseydin.*

*Kendine iyi bak, Kenny. Yazın ve
hayatın çok iyi geçsin.*

Sevgiler, Lara Jean

Mektubu göğsüme bastırdım.

Yazdığım ilk aşk mektubuydu. Bana geri döndüğüne sevindim. Gerçi Kenny Donati'nin o yaz kampta iki kişiye yardım ettiğini öğrenmesi o kadar da fena olmazdı: gölde neredeyse boğulmak üzere olan çocuk ve on iki yaşındaki Lara Jean Song Covey.

23

Babam izin günlerinde Kore yemeği yapardı. Öyle ciddi yemekler sayılmazdı ve bazen Kore marketinden hazır mezeler ile marine edilmiş et alırdı ama bazen de büyükannemi arayıp tarif alır ve kendi yapmayı denerdi. Olay da buydu zaten: Babam çabalıyordu. O bunu söylemiyordu ama öyle olduğunu biliyordum çünkü Kore kökenimizle bağımızın kopmasını istemiyordu ve bu konuda katkıda bulunabileceği tek alan yemekti. Annem öldükten sonra diğer Koreli çocuklarla oyun günleri düzenlerdi ama hep tuhaf ve zorlama gelirdi. Tabii kısa bir süreliğine oradaki Edward Kim'den hoşlanmamı saymazsak. Neyse ki hislerim asla gerçek aşka dönüşmemişti, aksi takdirde ona da mektup yazardım ve şimdi kaçmak zorunda olduğum bir kişi daha çıkmış olurdu.

Babam dana omzunun dilimlenip lahanaya sarıldığı *bo ssam* yapmıştı. Dün gecedен şekerli ve tuzlu suda bekletmişti ve tüm gün fırında yavaş yavaş kızarmıştı. O kadar güzel kokuyordu ki Kitty'yle sürekli gidip hazır olup olmadığını kontrol ediyorduk.

Sonunda yeme vakti geldiğinde babam yemek odasındaki masayı güzelce hazırladı. Gümüş bir kâsede yeni yıkanmış, su damlacıkları hâlâ üzerlerinde olan yağlı lahana yaprakları; kristal kâsede Whole Foods'tan aldığı *kimchi*; küçük bir kâsenin içinde biber salçası; taze soğan ve zencefilli soya sosu vardı.

Babam masanın artistik fotoğraflarını çekiyordu. “Margot’ya fotoğraf göndereyim de görsün,” dedi.

“Orada saat kaç?” diye sordum. Rahat bir gün geçirmiştik; saat altıya geliyordu ve üzerimde hâlâ pijamam vardı. Yemek masasının kolçaklı, büyük sandalyesinde dizlerimi göğsüme çekmiş oturuyordum.

“On bir. Eminim daha yatmamıştır,” dedi babam fotoğraf çekerken. “Josh’ı da çağırsana. Bu kadar yemeğin bitmesi için yardıma ihtiyacımız var.”

“Muhtemelen işi vardır,” dedim hemen. Ona ikimizle ilgili durum şöyle dursun, Peter ile benim durumum hakkında bile ne diyeceğimi henüz bulamamıştım.

“Sen yine de bir dene. Kore yemeğini çok sever.” Babam et daha ortada dursun diye yerini değiştirdi. “*Bo ssam*’ım soğuyacak, acele et!”

Ona mesaj atar gibi yaptım. Yalan söylediğim için kendimi birazcık suçlu hissediyordum ama babam olanları bilse bana hak verirdi.

“Aramak varken siz çocuklar neden mesaj atıyorsunuz hiç anlamıyorum. Beklemek yerine hemen cevap alabilirsin.”

“Çok yaşlısın, baba,” dedim. Telefonuma baktım. “Josh gelemiyor. Haydi yiyelim. Kitty! Yemek hazır!”

“Gel-dim!” diye bağırdı Kitty üst kattan.

“Eh, belki sonra gelip kalanlardan alır,” dedi babam.

“Baba, Josh’ın artık kendi hayatı var. Margot yokken neden gelsin ki? Ayrıca artık birlikte değiller, unuttun mu?”

Babam kafası karışmış gibi baktı. “Ne? Değiller mi?”

Sanırım Margot babama söylememişti. Gerçi Josh, Margot’yu havaalanına bıraktığımızda bizimle gelmediğinde anlaması gerekirdi. Babalar neden hiçbir şey bilmez? Gözleri, kulakları yok mu? “Hayır, değiller. Bu arada Margot da İskoçya’da üniversitede. Benim adım da Lara Jean.”

“Tamam, tamam, babanın hiçbir şeyden haberi yok,” dedi babam. “Anlıyorum. Başına kakmana gerek yok.” Çenesini kaşıdı. “Tanrım, Margot’nun bundan hiç bahsetmediğine yemin edebilirim...”

Kitty koşarak yemek odasına girdi. “Mımmmm.” Sandal-yesine atladı ve tabağına et almaya başladı.

“Kitty, önce dua etmeliyiz,” dedi babam otururken.

Yalnızca yemek odasında yerken ve babam Kore yemeği yaptığında ya da Şükran Günü veya Noel’de dua ederdik. Biz küçükken annem bizi kiliseye götürürdü, o öldükten sonra babam bu geleneği devam ettirmeye çalışmıştı ama bazen pazar günleri de çalışıyordu ve kilise ziyaretlerimiz giderek azalmıştı.

“Bize bahsettiğin bu yemekler için teşekkürler, Tanrım. Güzel kızlarım için teşekkür ederim ve lütfen Margot’ya göz kulak ol. İsa’nın rahmetiyle dua ediyorum, amin.”

“Amin,” diye tekrarladık.

“Bayağı iyi görünüyor, değil mi kızlar?” Babam bir lahana yaprağına et, pirinç ve *kimchi* koyarken sırtıyordu. “Kitty, nasıl yapıldığını biliyorsun, değil mi? Küçük bir taco gibi.”

Kitty başını onaylarcasına sallayıp babamın yaptığını yaptı.

Ben de kendi lahana yapraklı taco’mu yaptım ve az kalsın tükürecektim. Et o kadar tuzluydu ki neredeyse ağlayacaktım.

Yine de çiğnemeye devanı ettim ve karşımda oturan Kitty bana dehşete düşmüş bir surat ifadesiyle bakıyordu ama ona sus dercesine baktım. Babam henüz tatmamıştı; tabağının fotoğrafını çekiyordu.

“Çok güzel olmuş, baba,” dedim. “Tıpkı restoranlarda yediğimiz gibi.”

“Teşekkürler, Lara Jean. Tam da fotoğrafta gördüğüm gibi oldu. Üzerinin böylesine güzel ve çıtır çıtır görüldüğüne inanamıyorum.” Babam sonunda bir lokma aldı ve kaşlarını çattı. “Size de tuzlu geldi mi?”

“Pek değil,” diye cevap verdim.

Bir ısırik daha aldı. “Bana çok tuzlu geldi. Kitty, sen ne düşünüyorsun?”

Kitty su içiyordu. “Hayır, güzel olmuş baba.”

Aferin dercesine gizlice başparmağımı kaldırdım.

“Hımmm, hayır, kesinlikle tuzlu.” Yuttu. “Tarifi kelimesi kelimesine uyguladım... Acaba salamura için yanlış tuz mu kullandım? Lara Jean, tekrar bak bakalım tadına.”

Suratımın önüne lahana yaprağı tutup saklamaya çalışarak minicik bir lokma aldım. “Mımm.”

“Belki biraz daha ortadan kesersem...”

Masanın üzerindeki telefonum titredi. Josh mesaj atmıştı. *Koşudan dönüyordum ve yemek odasının ışığının açık olduğunu gördüm.* Dün hiç yaşanmamış gibi, gayet normal bir mesajdı.

Kore yemeği mi??

Babam ne zaman Kore yemeği yapsa Josh bir şekilde hissederdi çünkü masaya oturduğumuz anda kokuyu alıp gelirdi. Kore yemeğine bayılırdı. Büyükanнем ziyarete geldiğinde yanın-

dan ayrılmazdı. Onunla birlikte Kore pembe dizilerini bile izlerdi. Büyükanнем Josh bebekmiş gibi ona elma dilimler, mandalina soyardı. Büyükanнем erkek çocuklarını kızlardan daha çok severdi.

Şimdi düşününce ailemizdeki tüm kadınlar Josh'ı gerçekten de çok seviyordu. Onunla tanışma şansı yakalayamayan annem dışında. Ama eminim o da severdi. Margot'ya Josh kadar iyi davranan herkesi severdi.

Kitty omzumun üzerinden bakmak için başını uzattı. “Josh mı? Geliyor mu?”

“Hayır!” Telefonumu bıraktım ve tekrar titredi. *Ben de gelebilir miyim?*

“Gelmek istediğini yazmış!”

Babam neşelendi. “Gelmesini söyle! *Bo ssam* hakkında fikrini almak istiyorum.”

“Bakın, Josh'ın artık bu ailenin bir parçası olmadığını herkesin kabullenmesi gerekiyor. Margot'yla ilişkileri bitti...” Duraksadım. Kitty hâlâ bilmiyor muydu? Bunun hâlâ bir sır olarak kalması gerekip gerekmediğini hatırlamıyordum. “Yani Margot artık üniversitede ve aralarına mesafe girdi...”

“Ayrıldıklarını biliyorum,” dedi Kitty lahana yaprağına yalnızca pirinç koyarken. “Margot görüntülü konuşma yaptığımızda söyledi.”

Babam üzgün bir ifadeyle ağzına bir parça lahana attı.

Kitty dolu ağzıyla konuşmaya devam etti. “Onunla neden artık arkadaş olamayacağımızı anlamıyorum. O hepimizin arkadaşı. Öyle değil mi, baba?”

Babam, “Doğru,” diyerek ona katıldı. “Ayrıca ilişkiler belli olmaz. Yeniden bir araya gelebilirler. Arkadaş kalabilirler. İleride

neler olacağını kim bilebilir? Ben Josh'ı hemen hayatımızdan çıkarmayalım derim.”

Josh'tan bir mesaj daha aldığımda yemeğimizin sonuna gelmiştik. *Neyse, boş ver, yazmıştı.*

Hafta sonunun geri kalanında tuzlu eti yemek zorunda kaldık. Babam ertesi sabah kızarmış pirinç yaptı, eti ince parçalar halinde kesti ve pastırma gibi düşünmemizi söyledi. Akşam yemeğinde denemek için peynirli makarna ile eti karıştırdım ama hepsini dökmek zorunda kaldım çünkü lapa gibi oldu. Kitty, “Köpeğimiz olsaydı...” deyip duruyordu. Onun yerine sırf makarna yaptım.

Yemekten sonra Tatlış Sadie'yi yürüyüşe çıkardım. Kız kardeşlerimle Sadie'ye böyle derdik: Sokağın sonundaki golden retriever cinsi köpekti. Shah'lar akşam dışarıya çıkmışlardı ve benden onu besleyip yürüyüşe çıkarmamı rica etmişlerdi. Normalde Kitty bu görev için yalvarırdı ama televizyonda uzun zamandır beklediği bir film vardı.

Sadie'yle her zamanki rotamızda ilerleyip çıkmaz sokaktan dönerken Josh üzerinde koşu kıyafetleriyle karşımıza çıktı. Sadie'yi sevmek için eğildi ve “Kavinsky'yle nasıl gidiyor?” diye sordu.

Bunu sorman ne kadar da tuhaf, Josh. Çünkü hikâyem hazırды. Peter'la bu sabah görüntülü konuşma yaptığımız sırada kavga edip (Josh tüm hafta sonu evden çıkmadığını fark etmiş olabilirdi) ayrılmıştık ve berbat bir haldeydim çünkü yedinci sınıftan beri ona âşıktım ama *c'est la vie*.⁶

6 (Fr.) Olur böyle şeyler. (ç.n.)

“Aslında bu sabah ayrıldık.” Dudağımı ısırp üzgün görmeye çalıştım. “Gerçekten zor, biliyor musun? O kadar uzun süre ondan hoşlanmışken ve sonunda o da benden hoşlanmışken... Ama demek ki böyle olması gerekiyormuş. Ayrılığını atatabildiğini sanmıyorum. Genevieve’in onun üzerinde hâlâ güçlü bir etkisi olduğunu düşünüyorum, bu yüzden de kalbinde bana yer yok.”

Josh bana tuhaf bir bakış attı. “Bugün McCalls’ta öyle demiyordu ama.”

Peter K. kitabevinde ne halt ediyordu? Kitabevine gidecek türden biri değildi. “Ne dedi?” Rahat olmaya çalıştım ama kalbim o kadar gürültülü atıyordu ki Sadie’nin duyabildiğinden emindim.

Josh, Sadie’yi sevmeye devam etti.

“Ne dedi?” Artık yalnızca sesimin tiz çıkmaması için uğraşıyordum. “Yani, tam olarak ne söyledi?”

“Kasadayken ne zaman çıkmaya başladığınızı sordum ve yakın zamanda başladığınızı söyledi. Senden gerçekten hoşlanıyormuş.”

Ne?..

Hissettiğim kadar şaşkın görünüyor olmalıydım çünkü Josh doğrulup, “Evet, ben de biraz şaşırdım,” dedi.

“Benden hoşlanmasına mı şaşırdın?”

“Şey, biraz... Kavinsky senin gibi kızlarla çıkacak bir tip değil.” Sertçe ve gülümsemeden ona bakınca çabucak geri dönüş yaptı. “Yani çünkü sen şey gibi değilsin...”

“Ne gibi? Genevieve kadar güzel mi değilim?”

“Hayır! Öyle demedim. Demek istediğim, sen evde ailesiyle olmak isteyen tatlı, masum bir kızsın ve bilmiyorum, sanırım Kavinsky’nin bundan hoşlanacağını hiç düşünmezdim.”

Josh tek kelime daha edemeden telefonumu cebimden çıkardım. “Peter arıyor. Sanırım ev kızlarından gerçekten de hoşlanıyor.”

“Ev kızı olduğunu söylemedim! Sadece evde vakit geçirmekten hoşlandığını söyledim!”

“Görüşürüz, Josh.” Sadie’yi yanımda sürükleyerek hızla uzaklaşırken telefonumu kulağıma götürüp, “Ah, selam Peter,” dedim.

24

Kimya dersinde Peter önümde oturuyordu.

Ona bir not yazdım. *Josh'a neden...* Duraksadım ama sonra cümleyi tamamladım: *sevgili olduğumuzu söyledin?*

Sandalyesinin arkasını tekmeledim ve döndüğünde ona notu uzattım. Sandalyesinde iyice kamburlaşıp okudu ve sonra bir şeyler yazışını izledim. Arkasına yaslanıp bana bakmadan notu sırama attı.

Sevgili mi? Hahaha.

Kalemi o kadar sert bastırdım ki ucu kırıldı. *Lütfen soruma cevap ver.*

Sonra konuşuruz.

Öfkeyle iç çektiğimde laboratuvar eşim Matt anlam veremeyerek bana baktı.

Dersten sonra Peter arkadaşlarının arasına karıştı; büyük bir grup halinde çıktılar. Tek başına geri döndüğünde sırt çantamı topluyordum. Masaya zıplayarak oturdu. “Konuşalım,” dedi aşırı rahat bir tavırla.

Boğazımı temizleyip kendimi hazırladım. “Neden Josh’a...” Az kalsın yine “sevgili” diyecektim ama sonra, “Çıktığımızı söyledin?” diye değiştirdim.

“Neden bu kadar kızdığını anlamıyorum. Sana iyilik yaptım. Yalanını kolayca ortaya da çıkarabilirdim.”

Duraksadım. Haklıydı. Yapabilirdi. “Peki neden yapmadın?”

“Teşekkür etme anlayışın ne kadar da garip. Bir şey değil bu arada.”

Otomatik olarak, “Teşekkür ederim,” dedim. Bir dakika. Neden ona teşekkür ediyordum ki? “Seni öpmeme izin verdiğin için minnettarım ama...”

“Bir şey değil,” dedi yeniden.

Ah! Çekilmezdi. Sırf bu yüzden onu zorlayacaktım. “Gerçekten çok... cömertçeydi. Bunu yapmama izin vermen. Ama Josh’a ilişkimizin yürümeyeceğini çünkü senin Genevieve’in kontrolünde olduğunu söyledim, yani sorun kalmadı. Numara yapmayı bırakabilirsin.”

Peter bana öfkeyle baktı. “Onun kontrolünde değilim.”

“Değil misin? Yani yedinci sınıftan beri birliktesiniz. Resmen ona ait sayılırsın.”

“Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun,” diye tersledi Peter.

“Geçen sene doğum günü için popona onun baş harflerini dövme yaptırdığına dair dedikodu vardı.” Duraksadım. “Yaptırdın mı?” Tişörtünün arkasını kaldırmaya çalışacakmışım gibi uzandım ama hızla benden uzaklaştı ve gülme krizine girdim. “Demek ciddi dövmen var!”

“Dövmem yok!” diye bağırdı. “Ayrıca artık birlikte değiliz, bu yüzden bu saçmalığı keser misin? Biz ayrıldık. Son. Onunla işim bitti.”

“Bir dakika, *o senden* ayrılma mı?”

Peter bana pis pis baktı. “Ortaklaşa aldığımız bir karardı.”

Aceleyle konuştum: “Neyse, eminim yakında tekrar barışırsınız. Daha önce de ayrılmıştınız, değil mi? Ama resmen anında yeniden barıştınız. Muhtemelen birbirinizin ilki olduğunuz için. Bu yüzden birbirinizden kopamıyorsunuz. İlkler konusunda böyle olduğunu duydum, özellikle de erkeklerin.”

Peter’ın ağzı açık kaldı. “Sen bunu nasıl...”

“Ah, herkes biliyor. Birinci sınıfta ailesinin bodrum katında yaptınız, değil mi?”

Gönülsüzce başını evet anlamında salladı.

“Gördün mü? Ben bile biliyorum ki ben hiç kimseyim. Bu defa gerçekten ayrılırsanız bile ki bundan şüpheliyim, başka kızlar senle çıkamaz.” İmalı bir biçimde, “Jamila Singh’e ne olduğunu unutmayalım,” dedim.

Peter ile Genevieve geçen sene bir aylığına ayrıldıklarında Peter, Jamile Singh’le çıkmaya başlamıştı. Jamila, Genevieve’den daha güzel bile olabilirdi; yani en azından daha farklı bir güzelliği vardı. Daha çekici olduğu söylenebilirdi. Uzun, dalgalı, siyah saçları, ince bir beli ve büyük kalçası vardı. Kız için iyi sonuçlanmadığını söylemeliyim. Genevieve onu gruptan çıkarmakla kalmadı, herkese Jamila’nın ailesinin evlerinde Endonezyalı bir köle çalıştırdığını söyledi, oysa ki o kız yalnızca Jamila’nın kuzeniydi. Ve Jamila’nın, saçını sadece ayda bir kez yıkadığı dedikodusunu da Genevieve’in çıkardığından emindim. Son darbeyse Jamila’nın ailesinin, kızlarının Peter’la seks yaptığını söyleyen, kimden geldiği belli olmayan bir e-posta almasıydı. Ailesi onu derhal okul-

dan alıp bir özel okula gönderdi. Genevieve ile Peter baharda yeniden bir araya geldiler.

“Gen, kendisinin bu konuda hiçbir şey yapmadığını söylüyor.”

Ona *gerçekçi ol* bakışı attım. “Lütfen, Peter. Onu iyi tanıyorum. Sen de öyle. Yani eskiden iyi tanıyordum. Ama insanların tamamen değiştiklerine inanmıyorum. Herkes eskiden nasılsa şimdi de öyle.”

Peter yavaşça, “Doğru, siz eskiden en yakın arkadaşınız,” dedi.

“Arkadaştık,” diye kabul ettim. “En yakın arkadaş demezdim ama...” Bir dakika, neden benden bahsediyorduk? “Herkes Jamila’nın ailesine söyleyenin Genevieve olduğunu biliyor. Genevieve’in onu kıskandığını bilmek için dedektif olmana gerek yok. Jamila, Genevieve dışında bizim dönemin en güzel kızıydı. Gen hep kıskanç bir kızdı. Bir keresinde babam bana...”

Peter bana düşünceli bir şekilde bakıyordu ve aniden gerildim.

“Ne?”

“Bir süreliğine yapalım bunu.”

“Neyi?”

“İnsanlar, bizim birlikte olduğumuzu düşünsün.”

Bir dakika... Ne?

“Aramızda neler olduğunu bilmemek Gen’i delirtiyor. Neden onu biraz daha delirtmiyoruz? Aslında mükemmel sayılır. Benimle çıkarsın ve Gen ilişkimizin gerçekten bittiğini anlar. Mührü kırmış olursun.” Tek kaşını kaldırdı. “Mührü kırmanın ne demek olduğunu biliyor musun?”

“Evet, tabii ki ne demek olduğunu biliyorum.” Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Chris’i gördüğümde ona sormayı aklımın bir kenarına kazıdım.

Peter bana yaklaştı, ben geri çekildim. Kahkaha atıp başını yana attı ve ellerini omuzlarıma koydu. “O zaman mühürümü kır.”

Gergince güldüm. “Ha-ha, üzgünüm Peter ama ilgilenmiyorum. Seninle.”

“Ah, evet. Olay da bu zaten. Ben de seninle ilgilenmiyorum. Hem de hiç.” Ürperdi. “Ee, ne diyorsun?”

Ellerini çekmesi için omuz silktilim. “Alo, deminden beri Gen’in sana yaklaşan kızları nasıl öldüreceğinden bahsediyorum!”

Peter bunu önemsemedi. “Gen anca konuşur. Asla birine bir şey yapmaz. Onu benim tanıdığım kadar iyi tanımıyorsun.” Ben bir şey söylemeyince sessizliğimi teşvik olarak algıladı. “Hem senin de işine yarar, biliyorsun. Josh konusunda. Onun karşısında küçük düşmekten endişelenmiyor muydun? Bu durum seni rezil olmaktan kurtarabilir. Çünkü benimle birlikte olabileceksen neden onunla olasın ki? Benimle birlikteymişsin gibi davran. Ama bu yalnızca bir numaradan ibaret olacak. Bana da âşık olamazsın.”

Yakışıklı Erkek yüzüne bakıp, “Peter, gerçeğini bırak, senin numaradan bile kız arkadaşın olmak istemiyorum,” demek bana büyük zevk verdi.

Peter gözlerini kırptı. “Neden?”

“Mektubumu okudun. Tipim değilsin. Kimse senden hoşlandığıma inanmaz.”

sendiğim tüm erkeklere

“Sana kalmış. Ben sadece ikimize de iyilik yapmaya çalışıyorum.” Sonra omuz silkip bu konuşmadan sıkılmışçasına omzumun üzerinden baktı. “Ama Josh kesinlikle inandı.”

Bir anda hiç düşünmeden, “Tamam, yapalım,” dedim.

Saatler sonra gece yatağında yatmış, olanları düşünüyordum. Koridorda Peter Kavinsky’yle yürüdüğümü gördüklerinde insanların neler söyleyeceğini...

25

Ertesi sabah otobüsten indiğimde Peter beni otoparkta bekliyordu. “Selam,” dedi. “Cidden her gün otobüsle mi geliyorsun?”

“Arabam tamirde, unuttun mu? Kaza yapmıştım.”

Sanki okula otobüsle gelmem kendisi için rahatsız edici bir durummuş gibi iç çekti. Ardından birlikte okula yürürken elimi tuttu.

İlk defa okul koridorunda bir erkeğin elini tutarak yürüyordum. Bunun ciddi, özel hissettirmesi gerekiyordu ama öyle hissetmiyordum çünkü gerçek değildi. Açıkçası hiçbir şey hissettirmiyordu.

Emily Nussbaum bizi gördüğünde bir kere daha baktı. Emily, Gen’in en yakın arkadaşıydı. Bize o kadar odaklanmıştı ki telefonuyla hızlıca fotoğrafımızı çekip Gen’e göndermediğine şaşırdım.

Peter insanlara selam vermek için sürekli duruyordu ve ben de bu, dünyanın en doğal şeyiymiş gibi gülümsüyordum. Ben ve Peter Kavinsky.

sevdiğim tüm erkeklere

Bir ara elini bırakmaya çalıştım çünkü elim terlemeye başlamıştı ama Peter elimi daha sıkı tuttu. “Elin fazla sıcak,” diye tısladım.

Sıktığı dişlerinin arasından, “Hayır, *senin* elin öyle,” diye karşılık verdi.

Genevieve’in ellerinin asla terli olmadığından emindim. Muhtemelen aşırı sıcaklama sorunu olmadan günlerce el ele tutuşabilirdi.

Dolabımın önüne geldiğimizde birkaç kitabı koyabilmem için sonunda ellerimizi bıraktık. Dolabımı kapadığım sırada Peter eğilip beni dudağımdan öpmeye çalıştı. Bir an öyle afalladım ki başımı çevirdiğimde alınlarımız birbirine çarptı.

“Ah!” Peter alnını ovarken bana ters ters baktı.

“Eh, sen de böyle gizli gizli yaklaşma bana!” Benim alnım da acıyordu. Birbirine vuran ziller gibi, çok sert çarpmıştık. Yukarı baksam, çizgi filmlerdeki gibi mavi kuşlar göreceğimden emindim.

“Sesini alçalt, şapşal,” dedi dişlerini sıkarak.

“Bana şapşal deme, şapşal,” diye fısıldadım.

Peter bana cidden sinirlenmiş gibi derin bir iç geçirdi. Ona bunun benim değil, kendi suçu olduğunu söyleyecektim ama o sırada Genevieve’in koridorun ucundan yavaşça yaklaştığını gördüm. “Gitmem gerek,” dedim ve ters yöne doğru fırladım.

“Bekle!” diye seslendi Peter.

Ama hızla yürümeye devam ettim.

Yatağında yatmış, yastığımı suratıma kapamış, öpüşme olmayan o korkunç öpüşmeyi tekrar tekrar yaşıyordum. Kafamdan silmeye çalışıyordum ama sürekli geri gelip duruyordu.

Elimi alnıma götürdüm. Bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Her şey çok... Yani öpüşme, terli eller, herkesin bakması... Çok fazlaydı.

Ona fikrimi değiştirdiğimi, bunu daha fazla yapmak istemediğimi söyleyecektim ve bitecekti. Numarasını bilmiyordum ve bunları e-postayla söylemek de istemiyordum. Evine gitmek zorundaydım. Uzakta değildi; yolu hâlâ hatırlıyordum.

Koşarak aşağıya inip Oreo dolu bir tabak ile bir bardak sütün olduğu tepsiyi dengede tutmaya çalışan Kitty'nin yanından geçtim. "Bisikletini ödünç alıyorum!" diye bağırdım yanından koşarak geçerken. "Hemen döneceğim!"

Kitty arkamdan, "Zarar verme sakın!" diye bağırdı.

Kaskı ve bisikleti alıp pedalları olabildiğince hızlı çevirerek bahçeden çıktım. Dizlerim biraz da olsa göğsüme çarpıyordu ama Kitty'den çok da uzun olmadığım için o kadar kötü sayılmazdı. Peter iki mahalle uzakta oturuyordu. Oraya gitmem yirmi dakikadan kısa sürdü.

Evine geldiğimde garaj yolunda hiç araba yoktu. Peter evde değildi. Moralim yerlerdeydi. Şimdi ne yapacaktım? Sapık gibi verandada oturup dönmesini mi bekleyecektim? Ya önce annesi gelirse ne olacaktı?

Kaskımı çıkarıp biraz dinlenmek için oturdum. Saçlarım bisiklet sümekten nemli ve terliydi ve bitkin düşmüştüm. Parmaklarımı saçımda gezdirip düzeltmeye çalıştım ama nafileydi.

Chris'e beni buradan alabilir mi diye mesaj atmayı düşündüğüm sırada sokaktan Peter'ın arabasının sesi duyuldu ve garaj yoluna girdi. Telefonumu yere düşürdüm ve almak için eğildim.

Peter arabadan indi, kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Kimler gelmiş... Aşk dolu kız arkadaşım."

Ayağa kalkıp ona el salladım. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Çantasını omzuna atıp ağır ağır yürüdü. Tahtına oturan prens gibi ön basamaklara oturdu; ben de bir elimde kaskım, diğerinde telefonum, karşısında durdum. “Eee, ne var ne yok?” diye sordu yavaşça. “Dur tahmin edeyim, sözünden caymak için buradasın, değil mi?”

O kadar kendini beğenmiş ve kendinden emindi ki... Ona haklı olmanın vereceği tatmini yaşatmak istemiyordum.

“Sadece planımızın üzerinden geçmek istedim,” dedim otururken. “İnsanlar soru sormaya başlamadan önce hikâyemizi netleştirmeliyiz.”

Peter kaşlarını kaldırdı. “Ah, tamam. Mantıklı. Eee, peki nasıl birlikte olmaya başladık?”

Ellerimi kucağımda birleştirip konuştum: “Geçen hafta kaza yaptığımda sen de tesadüfen oradan geçiyordun ve benimle birlikte sigorta şirketinden yetkililerin gelmesini bekledin, sonra da beni eve bıraktın. Tüm o süre boyunca çok gergindin çünkü aslında ortaokuldan beri bana karşı boş değildin. İlk öpüştüğün kişi bendim. Yani bu senin için büyük bir fırsat...”

“Benim ilk öpüştüğüm kişi miydin?” diyerek sözümü kesti. “*Senin* ilk öpüştüğün kişinin *ben* olmama ne dersin? Bu çok daha inandırıcı.”

Onu duymazdan gelerek konuşmaya devam ettim. “Bu senin için büyük bir fırsattı ve sen de hemen değerlendirdin. O gün bana çıkma teklifi ettin ve o günden beri takılıyoruz ve artık birlikteyiz.”

“Gen’in bunu yutacağını sanmam,” dedi başını iki yana sallayarak.

“Peter,” dedim en sabırlı ses tonumla, “en inandırıcı yalanlar, içlerinde biraz olsun gerçeklik payı taşıyan yalanlardır.

Ben gerçekten de kaza yaptım; sen gerçekten de durup benimle bekledin ve ortaokulda gerçekten de öpüştük.”

“Sorun o değil.”

“Ne o zaman?”

“Seni gördükten bir gün sonra Gen’le birlikte olduk.”

İç çektim. “Tamam. Ayrıntıları anlatmana gerek yok. Yine de hikâyem mantıklı. Kazadan sonra beni bir türlü aklından çıkaramadın ve Genevieve seni terk eder etmez... yani, ayrılma kararı aldığınızda bana çıkma teklifi ettin.” Boğazımı temizledim. “Ayrıca hazır konu açılmışken birtakım temel kurallar da koymak istiyorum.”

“Ne gibi temel kurallar?” diye sordu arkasına yaslanıp.

Dudaklarımı birbirine bastırıp nefes aldım. “Şey... bir daha beni öpmeye çalışmanı istemiyorum.”

Peter’ın dudakları kıvrıldı. “İnan bana ben de istemiyorum. Alnım hâlâ acıyor. Sanırım morardı.” Saçlarını alnından geriye itti. “Morluk görüyor musun?”

“Hayır ama saçlarının açıldığını görüyorum.”

“Ne?”

İşte bunu ciddiye alacağını biliyordum. Peter o kadar kendini beğenmişti ki... “Sakin ol, şaka yapıyorum. Kâğıt, kalemin var mı?”

“Yazacak mısın?”

“Hatırlamamıza yardımcı olur,” dedim resmi bir ifadeyle.

Peter gözlerini devirip sırt çantasına uzandı ve bir defter çıkarıp bana verdi. Boş bir sayfa açıp üst kısmına *Sözleşme* yazdım. Sonra da *Öpüşmek yok* yazdım.

“Kalabalık ortamlarda birbirimize hiç dokunmazsak insanlar ilişkimize inanır mı?” diye sordu Peter şüpheyile.

“İlişkilerin yalnızca fiziksellikle ilgili olduğuna inanmıyorum. Birine değer verdiğini göstermenin, dudaklarını kullanmak dışında yolları da var.” Peter gülümsüyordu ve espri yapmak üzereymiş gibi görünüyordu, bu yüzden hemen, “Ya da vücudunun başka yerlerini kullanmak dışında,” diye ekledim.

Homurdandı. “Bana bir şeyler vermen gerek, Lara Jean. Benim de bir ünüm var. Hiçbir arkadaşım seninle çıkmak için bir anda keşişe dönüştüğüme inanmaz. En azından arka cebine elimi soksam? İnan bana tamamen profesyonel olacak.”

İnsanların, kendisi hakkındaki düşüncelerine fazla önem verdiğini düşünüyordum ama bunu ona söylemedim. Başımı onaylarcasına sallayıp, *Peter’ın, Lara Jean’in arka cebine elini sokmaya izni var*, yazdım. “Ama öpmek yok,” derken kızardığımı görmesin diye başımı kaldırmadım.

“Bunu başlatan sensin,” diye hatırlattı. “Ayrıca cinsel yolla bulaşan bir hastalığım yok, bunu da aklından çıkarabilirsin.”

“Hastalığın olduğunu düşünmüyorum.” Başımı kaldırıp ona baktım. “Sorun şu ki... daha önce hiç erkek arkadaşım olmadı. Daha önce hiç gerçek bir randevuya çıkmadım ya da koridorda kimseyle el ele tutuşmadım. Bunlar benim için çok yeni, bu yüzden sabahki alın tokuşması için üzgünüm. Keşke... bu ilklerin hepsi gerçek olsaydı ve seninle olmasaydı.”

Peter söylediklerimi düşünüyor gibi görünüyordu. “Ah. Peki. O zaman bazı şeyleri bırakalım.”

“Gerçekten mi?”

“Tabii. Göstermelik değil de gerçekten yaşadığın zaman için bırakırız.”

Etkilendim. Peter’ın bu kadar düşünceli ve yüce gönüllü olabileceğini kim tahmin ederdi ki?

“Yani mesela bir şeylerin parasını ben ödemem. Bunu senden gerçekten hoşlanan çocuğa bırakırım.”

Gülümsemem kayboldu. “Para ödemeni beklemiyordum zaten!”

Peter kendini kaptırmıştı bir kere. “Ve seni sınıfa kadar götürmem ya da sana çiçek almam.”

“Anladım.” Bana kalırsa Peter benden çok cüzdanını önemişiyordu. Kesinlikle adiydi. “Peki Genevieve’le birlikteyken ne tür şeyler yapmandan hoşlanıyordu?”

Bu fırsatı dalga geçmek için kullanacağından endişeleniyordum ama Peter uzaklara dalıp, “Ona notlar yazmam için başımın etini yiyip duruyordu,” dedi.

“Not mu?”

“Evet, okuldayken... Neden mesaj atamayacağımı hiç anlamadım. Daha seri ve etkili sonuçta. Elimizdeki teknolojiyi neden kullanmayalım ki?”

İşte bunu gayet iyi anlıyordum. Genevieve not istemi-yordu; mektup istiyordu. Elyazısıyla gerçek kâğıda yazılmış, tutunabileceği ve ne zaman morali bozulsa okuyabileceği gerçek mektuplar istiyordu. Onlar gerçektir, somuttu ve birinin kendisini düşündüğünün kanıtıydı.

“Sana her gün not yazacağım,” dedi Peter bir anda hevesle. “Bu onu delirtir.”

Peter, Lara Jean’e her gün bir not yazacak, yazdım.

Peter one eğildi. “Benimle bazı partilere gitmek zorunda olduğunu da yaz. Ayrıca romantik komedi izlemek yok.”

“Romantik komedileri nereden çıkardın? Tüm kızlar romantik komedi izlemek istemez.”

“Senin izlemek isteyecek türde bir kız olduğunu anlayabiliyorum.”

Hakkımda böyle bir algısı olmasına sinirlendim. Haklı olmasına daha da sinirlendim. *APTAL AKSİYON FİLMLERİ İZLEMEK YOK* yazdım.

“Eee, ne kalıyor o zaman?” diye sordu Peter.

“Süperkahraman filmleri, korku filmleri, dönem filmleri, belgeseller, yabancı filmler...”

Peter suratını asarak kalemle kâğıdı benden aldı ve *YABANCI FİLM İZLEMEK YOK* yazdı. Ayrıca, *Lara Jean, telefonunun arka planına Peter’in fotoğrafını koyacak*, yazdı. “Sen de aynı şekilde!” dedim. Telefonumu yüzüne doğru kaldırdım. “Gülümse.”

Peter gülümsedi ve of, bu kadar yakışıklı olması sinir bozucuydu. Sonra kendi telefonuna uzandı ama onu durdurdum. “Şimdi olmaz. Saçım terli ve iğrenç görünüyor.”

“Haklısın,” dediğinde onu yumruklamak istedim.

“Bir de hiçbir şekilde kimseye gerçeği söylemeyeceğimizi yazar mısın?” diye sordum.

“*Dövüş Kulübü*’nün ilk kuralı,” dedi Peter bilgiç bir tavırla.

“O filmi hiç izlemedim.”

“Tabii ki izlemedin,” deyince yüzümü buruşturdum. *Dövüş Kulübü*’nü izlemeyi aklımın bir köşesine not ettim.

Peter bunu da yazdı. Yanına oturup kalemi elinden aldım ve “hiçbir şekilde”nin altını iki kere çizdim. “Peki ya bitiş tarihi?” diye sordum aniden.

“Nasıl yani?”

“Yani bunu ne kadar devam ettireceğiz? İki hafta mı? Bir ay mı?”

Peter omuz silkti. “İçimizden geldiği kadar.”

“Ama... sence de bir tarih belirlememiz...”

Sözümü kesti. “Rahatlaman gerek, Lara Jean. Hayatın bu kadar *planlı* olması gerekmiyor. Akışına bırak.”

İç çekerek, “Yüce Kavinsky’den bilge sözler,” dedim. Peter kaşlarını kaldırıp indirdi. “Ablam Noel tatiline gelmeden bittiği sürece sorun yok. Ne zaman yalan söylesem anlıyor.”

“Ah, o zamana kadar kesinlikle bitirmiş oluruz,” dedi.

“Güzel,” deyip kâğıdı imzaladım. Peter da imzaladı ve sözleşmemizi yapmış olduk.

Beni eve bırakmasını istemeyecek kadar gururluydum ve zaten Peter da teklif etmedi, bu yüzden kaskımı takıp eve dönmek üzere Kitty’nin bisikletine atladım. Yolu yarılamıştım ki telefon numaralarımızı almadığımızı fark ettim. Sözde erkek arkadaşımın numarasını bile bilmiyordum.

McCalls Kitabevi'nde edebiyat dersi için *The Glass Menagerie* kitabını alırken bir yandan da Josh'a bakınıyordum. Peter'la her şeyi konuşup anlaşılmaya vardığımız için zafer kazanmışçasına böbürlenebilirdim. Bu, Josh'a benim hiçbir erkeğin çıkmak istemeyeceği bir ev kızı olduğumu düşünmenin ne demek olduğunu gösterirdi.

Josh *kurgu dışı* bölümünde yeni çıkan kitapları diziordu. Beni görmediği için arkasından sessizce yaklaşıp, "Böö!" diye bağırdım.

Sıçrayarak yere bir kitap düşürdü. "Ödümü kopardın!"

"Amacım da buydu zaten, Joshy!" Gülme krizine girdim. Yüzündeki o ifade!.. İnsanları korkutmanın neden bu kadar eğlenceli olduğunu merak ettim.

"Tamam, tamam. Gülmeyi kes. Neden buradasın?"

Kitabı kaldırıp salladım. "Edebiyat dersime Bay Radnor giriyor. Sen de ondan almıştın, değil mi?"

"Evet, iyi biridir. Serttir ama adildir. İstersen, notlarım hâlâ duruyor."

“Teşekkürler,” dedim. Ardından neşeyle ekledim: “Bil bakalım ne oldu? Peter’la ayrılmadık. Sadece bir yanlış anlaşılmamış.”

“Ah, öyle mi?” Josh kitapları bir rafa dizmeye başladı.

“Hı hı. Dün görüşüp saatlerce konuştuk da konuştuk. Onunla her şeyi konuşabilirmişim gibi hissediyorum. Beni gerçekten anlıyor.”

Josh’ın alnı kırıştı. “Nelerden konuşuyorsunuz?”

“Ah, her şeyden. Filmler, kitaplar, klasik şeyler işte...”

“Hımm. Onu kitap okuyan bir tip olarak görmemiştim hiç.” Yüzünü buruşturup omzumun üzerinden baktı. “Hey, tezgâhta Janice’e yardım etmem gerekiyor. Ödeme yapacağın zaman benim kasama gel de sana indirim yapayım.”

Hımm, tam olarak beklediğim tepki bu değildi aslında... Doğru düzgün böbürlenme fırsatım bile olmamıştı. “Harika,” diye karşılık verdim ama çoktan uzaklaşmıştı.

Kitabı göğsüme bastırdım. Josh artık kendisine âşık olmadığımı ve Peter’la çıktığımı bildiğine göre sanırım her şey yeniden normale dönebilirdi. Mektubum hiç var olmamış gibi.

Akşam yemeğinde babam, “Sen dışarıdayken Margot aradı,” dedi.

Yemekte yalnızca salata vardı. Babam ve benim için salata, Kitty içinse mısır gevreği. Aslında tavuk göğsü yiyecektik ama sabah tavuğu buzluktan çıkarmayı unuttuğum için balzamik soslu marul ve havuç yiyorduk. Babam buna ek olarak kendisine iki yumurta haşlamıştı ve ben de yağlı tost yapmıştım. Ne yemek ama... Mısır gevreği ve marul. Markete gitmem gerekiyordu.

Margot gittiğinden beri onunla sadece iki kez konuşmuşum ve bunlardan biri hep beraber bilgisayarımın etrafında toplandığımız görüntülü konuşmaydı. Ona iyi şeyleri sorma fırsatım olmamıştı: asıl olayı, yaşadığı maceraları ve tanıştığı insanları... İngilizlerin pub’larda *Absinthe* içtiğini duymuştum galiba. Margot’nun da deneyip denemediğini merak ettim. Ona birçok defa e-posta atmıştım ama yalnızca bir kez cevap aldım. Yoğun olduğunu anlıyordum ama en azından günde bir kez e-posta gönderebilirdi. Sonuçta başım deritte olabilirdi. “Ne dedi?” diye sordum havucumu küçük parçalar halinde keserken.

“Shinty takımına girmeyi denemeyi düşünüyormuş,” dedi babam çenesinden salata sosunu silerken.

“Shinty nedir?” diye sordu Kitty ve ben de karşılık olarak omuz silktim.

“Çim hokeyine benzer bir İskoç sporu,” diye açıkladı babam. “Ortaçağda İskoçya’da kılıç savaşı antrenmanının güvenli bir yolu.”

Sıkıcı. Babam bize Ortaçağ İskoçyası’yla ilgili daha fazla şey anlatmadan, “Gogo’ya orada bulamayacağı şeylerden oluşan bir kutu gönderelim!” dedim.

“Evet!” diye tezahürat yaptı Kitty.

“Neler göndermeliyiz?” diye sordum. “Bence hepimiz katkıda bulunmalıyız.”

Babam lokmasını çiğnerken parmağıyla çenesine hafifçe vurdu. “Ben vitamin göndereyim,” dedi. “Bir de Advil. Sannırım yanına sadece küçük bir şişe Advil aldı ve bazen nasıl migreni tutuyor, biliyorsunuz.”

“Onaylıyorum.” Çatalımı Kitty’ye doğrulttum. “Peki ya sen?”

“Benim de gönderebileceğim bir şey var,” dedi Kitty. “Gidip getireyim mi?”

Babamla birbirimize bakıp omuz silktik. “Tabii.”

Kitty koşarak Margot’yu çizdiği resmi getirdi. Köpek severken. Tam da Kitty’nin istediği cinste bir köpek. Akita. Gülmeden edemedim.

Kitty kaşlarını çattı. “Bu kadar komik olan ne?”

“Hiçbir şey,” dedim.

“Sence yeterince iyi mi?” diye sordu Kitty bana. “Duvarına asabileceği kadar iyi mi?”

“Kesinlikle,” dedim.

sevdiğim tüm erkeklere

“Hayır, ciddi bakmanı istiyorum,” dedi. “Eleştir. Her zaman daha iyisini yapabilirim. En iyi çalışmam olmazsa Margot istemez.”

“Kitty, bu kesinlikle en iyisi,” dedim. “Neden yalan söyleyeyim?”

İç geçirdi. “Bittiğinden emin değilim.”

“Bunu yalnızca ressamın kendisi bilebilir,” dedi babam bilgece başını sallayarak.

Kitty, “Köpekle ilgili ne düşünüyorsun?” diye sordu babama. “Tatlı, değil mi?”

Babam resmi ondan alıp dikkatlice baktı. “Evet, güzel bir köpek olduğunu inkâr edemem.”

“Ben de Asyalıyım,” diyen Kitty tekrar yerine oturdu, ağzına bir kaşık mısır gevreği attı ve gülümsememeye çalıştı. Fikir aşılama taktiğini uyguluyordu. Babamın kafasına köpeklerle ilgili olumlu çağrışımlar sokuyordu. Asla vazgeçmiyor, her zaman bir yolunu buluyordu.

“Kutuda başka neler olacak?” diye sordu Kitty.

Parmaklarımla ritim tuttum. “Tampon koyarız çünkü İskoçya’da bizim kullandığımız marka var mı bilmiyorum. Pazen pijama, kalın çorap, İzci Kız kurabiyeleri...”

“Yılın bu zamanında İzci Kız kurabiyelerini nereden bulacağız?” diye sordu babam.

“Buzlukta gizlediğim bir kutu naneli kurabiye var,” dedim.

Bana alınmış gibi baktı. “Kimden gizliyorsun?” Naneliler, babamın en sevdiği çeşitti. Evde naneli kurabiye varsa, unuttun gitsin çünkü babam naneli kurabiye canavarıydı.

İmalı bir şekilde omuz silktim. “Ayrıca Margot’nun sevdiği türde *rollerball* kalemı göndereceğim ve... sanırım bu kadar.”

“Kahverengi botlarını unutma,” diye hatırlattı babam. “Bağcıklı kahverengi botlarını göndermemizi özellikle istedi.”

“Öyle mi?” Margot’nun onları götürmediğini fark etmemesini umuyordum. “Ne zaman söyledi?”

“Dün bana e-posta gönderdi.”

“Bakalım bulabilecek miyim...”

Babam, “Bu haftasonu onları giymiyor muydun?” derken Kitty de aynı anda, “Senin dolabındalar,” dedi.

Ellerimi kaldırdım. “Tamam, tamam!”

“Kutuyu bu akşam hazır edersen, yarın işe giderken postaneye bırakabilirim,” diye teklif etti babam.

Başımı iki yana salladım. “Ördüğüm atkıyı da göndermek istiyorum ama hemen bitmez. Belki bir ya da iki hafta sonra göndeririz?”

Sütünü höpürdeterek içen Kitty bana elini sallayıp, “Bırak artık şu atkıyı. Örgü örmek sana göre değil,” diye tavsiyede bulundu.

Ona karşı çıkmak üzere ağzımı açtım ama sonra kapadım. Belki de haklıydı. Kargoyu göndermek için atkımın bitmesini beklersek, Margot muhtemelen mezun olurdu. “Pekâlâ,” dedim. “Atkı olmadan göndeririz. Örgüyü bırakacağımı söylemiyorum yalnız. Yavaş yavaş örmeye devam edeceğim ve senin Noel hediyen olarak vereceğim, Kitty.” Ona tatlı tatlı gülümsedim. “Hem de pembe. En sevdiğin.”

Kitty’nin gözleri dehşetle açıldı. “Ya da Margot’ya verebilirsin.”

Kitty gece kapımın altından bir not gönderdi. Noel için hediye listesi idi. Daha eylöldü; Noel’e aylar vardı! En üste büyük, kalın harflerle “Köpek” yazmıştı. Ayrıca karınca çiftliği, kay-

kay ve odasına televizyon istiyordu. Televizyonu unutabilirdi. Ama karınca çiftliği alabilirdim. Ya da belki köpek konusunu babamla konuşurdum. Söylemiyordu ama sanırım Margot'yu çok özlüyordu. Margot bir anlamda, bildiği tek anneydi. Onun bu kadar uzağa gitmesi Kitty için zor olmalıydı. Kendime, ona karşı daha sabırlı ve ilgili olmam gerektiğini hatırlattım. Şimdi bana ihtiyacı vardı.

Odasına gidip yatağına oturdum. Işıkları daha yeni kapamıştı ama neredeyse uykuya dalmak üzereydi. “Kedi almaya ne dersin?” diye fısıldadım.

Gözleri anında açıldı. “Hayatta olmaz.”

“Sence de biz kedi alacak bir aile gibi değil miyiz?” diye sordum. “Kabarık tüylü, gri-beyaz bir kedi yavrusu. Erkek olursa adını Prens koyabiliriz. Ah, Gri Gandalf! Çok tatlı olmaz mı? Kız olursa da Agatha koyabiliriz. Ya da Tilly. Ya da Patron. Kişiliğine bağlı,” dedim sersemce.

“Kes artık,” diye uyardı Margot. “Kedi almıyoruz. Kediler çok saçma. Ayrıca çok çıkarıcılar.”

Etkilenerek, “O kelimeyi nereden öğrendin sen?” diye sordum.

“Televizyondan.”

“Köpek çok uğraş gerektiriyor. Yemeğini kim verecek, kim yürüyüşe çıkaracak ve eğitim verecek?”

“Ben. Hepsini yaparım. Kendi başıma ilgilenecek kadar sorumluluk sahibiyim.”

Kitty'ye sokuldum. Banyodan sonra saçının kokusunu çok seviyordum. “Yaa! Sen bulaşıkları bile yıkamıyorsun. Ve odanı hiç toplamıyorsun. Ayrıca hayatında bir kez olsun çamaşırları katladın mı? Yani cidden, bunları yapmazsan bir başka canlıdan nasıl sorumlu olabilirsin ki?”

Kitty beni itti. “O zaman ben de daha çok yardım ederim!”

“Ancak görürsem inanırım.”

“Daha çok yardım edersem babamı köpek almaya ikna etmemie yardım eder misin?”

“Daha çok yardım edersen,” dedim. “Artık bebek olmadığını kanıtlarsan.” Kitty ocak ayında on yaşma basacaktı. Ev işlerine yardım etmek için yeterince büyük bir yaştı. Bence Margot ona çok fazla bebek muamelesi yapıyordu. “Seni haftada bir kez üst katın çöp kutularını boşaltmakla görevlendiriyorum. Ve çamaşırlara yardım etmekle.”

“Peki... harçlığım artacak mı?”

“Hayır. Ödülün, babamı köpek almaya ikna etmek için sana yardım etmem olacak. Ayrıca artık bebek gibi davranmayacaksın.” Yastığımı kabarttım. “Bu arada, bu gece burada uyuyacağım.”

Kitty beni hafifçe tekmeleyince az kalsın yataktan düşecektim. “Bebek gibi davranan sensin, Lara Jean.”

“Bir gecelik burada uyumama izin ver!”

“Tüm yorganı alıyorsun.”

Kitty beni yine tekmelemeye çalıştı ama vücudumu sabit tuttum ve çoktan uyumuşum gibi davrandım. Çok geçmeden ikimiz de uykuya daldık.

Pazar akşamı tanımadığımı bir numara aradığında yatağında oturmuş, ödev yapıyordum. “Alo?”

“Selam. Ne yapıyorsun?”

“Eee... üzgünüm ama kimsiniz?”

“Peter!”

“Ah. Numaramı nereden buldun?”

“Boş ver.”

sendiğim tüm erkeklere

Uzun bir sessizlik oldu. Konuşmadan geçirdiğimiz her milisaniye işkence gibiydi ama ne diyeceğimi bilmiyordum. “Eee, ne istiyorsun?”

Peter kahkaha attı. “Çok garipsin, Covey. Araban tamirde, değil mi? Sabah seni ben alsam nasıl olur?”

“Tamam.”

“Yedi buçukta.”

“Tamam.”

“Tamam...”

“Görüşürüz,” dedim ve telefonu kapadım.

Ertesi sabah Kitty saçımı örsün diye onu erkenden uyandırdım. “Rahat bırak beni,” dedi diğer tarafa dönerken. “Uyuyorum.”

“Lütfen, lütfen, lütfen, saçımı örüp taç gibi yapar mısın?” diye sordum yatağının önünde çömelip.

“Hayır, yandan örerim, o kadar.”

Kitty yavaşça saçımı ördükten sonra yeniden uykusuna döndü ve ben de ne giyeceğime karar vermek üzere odama gittim. Artık Peter’la resmi olarak çıktığımızıza göre insanlar bana daha çok dikkat edecekti, bu yüzden iyi giyinmeliydim. Puantiyeli, kolları kabarık bir elbise ile çorap denedim ama uygun görünmüyordu. En sevdiğim, küçük ponponlu, kalpli kazağım da öyle. Bir anda her şey gözüme çok çocuksu görünmeye başladı. Sonunda Japon sokak stili kıyafetlerin satıldığı bir siteden sipariş verdiğim çiçek desenli kolsuz elbise ile bilekte botta karar kıldım. Biraz yetmişlerin Londrası havası vardı.

Saat yediyi yirmi beş geçe koşarak aşağıya indiğimde Kitty üzerinde kot ceketikle mutfak masasında beni bekliyordu. “Neden bu saatte aşağıdasın?” Servisi sekizde geliyordu.

“Bugün okul gezisi var, bu yüzden erken gitmem gerekiyor. Unuttun mu?”

Koşup buzdolabının üzerindeki takvime baktım. Benim elyazımla, *Kitty’nin Okul Gezisi* yazıyordu. Eyvah.

Onu benim götürmem gerekiyordu ama o zaman daha kaza yapmamıştım. Babam hastanede gece nöbetine kalmıştı ve henüz gelmemişti, bu yüzden arabam yoktu. “Arabayla giden annelerden biri seni alabilir mi?”

“Çok geç. Otobüs sekize yirmi kala kalkacak.” Kitty’nin suratı kızarmaya ve çenesi titremeye başladı. “Otobüsü kaçıramam, Lara Jean!”

“Tamam, tamam. Sinirlenme. Beni bir arkadaşım almaya geliyor. Endişelenme, tamam mı?” Muz sepetinden hafif yeşil bir muz aldım. “Haydi dışarıda bekleyelim.”

“Kim geliyor?”

“Acele et sen.”

Kitty’yle ön basamakta oturmuş, yeşil muzı paylaşıyorduk. İkimiz de kahverengileşmiş muz yerine olgunlaşmamış, yeşil olanları tercih ederdik. Kahverengi olanları Margot severdi. Onları muzlu ekmek yapmak için saklamaya çalışırdım ama Margot yumuşak, kahverengi kısımlarını silip süpürürdü. Düşüncesi bile ürpermeme yetiyordu.

Eylül ayında olmamıza ve hâlâ kısmen yaz sayılmasına rağmen hava serindi. Kitty üşümek için bacaklarını ovuyordu. Ekime kadar şort giyeceğini söylemişti; planı buydu.

Saat yedi buçuğu geçiyordu ve Peter hâlâ gelmemişti. Gerilmeye başladım ama Kitty’yi de endişelendirmek istemiyordum. Eğer iki dakika içinde gelmezse Josh’a gidip Kitty’yi okula bırakmasını rica edecektim.

Sokağın karşısından komşumuz Bayan Rothschild kapısını kilitlerken bize el salladı. Elinde büyük kahve termosu vardı. Arabasına doğru aceleyle yürüdü.

“Günaydın, Bayan Rothschild,” diye seslendik Kitty’yle. Kitty’yi dürtüp, “Beş, dört, üç...” diye saymaya başladım.

“Kahretsin!” diye bağırdı Bayan Rothschild. Eline kahve dökmüştü. Bunu haftada en az iki kez yapıyordu. Neden daha yavaş yürümediğini ya da termosunu ağzına kadar doldurmaktan vazgeçmediğini bilmiyordum.

O sırada Peter çıkageldi. Siyah Audi’si gün ışığında daha da parlak görünüyordu. Ayağa kalkıp, “Haydi Kitty,” dedim ve Kitty arkamdan ilerledi.

“O kim?” diye fısıldadığını duydum.

Peter’ın camları açtı. Yolcu koltuğuna yaklaşp başımı içeri sokarak, “Kardeşimi okula bıraksak olur mu?” diye sordum. “Bugün okul gezisi için erken gitmesi gerekiyor.”

Peter sinirlenmiş görünüyordu. “Dün neden söylemedin?”

“Dün bilmiyordum çünkü!” Arkamda Kitty’nin kıpırdandığını duymaktan çok hissedebiliyordum.

“Bu araba iki kişilik,” dedi Peter sanki ben göremiyormuşum gibi.

“Biliyorum. Kitty’yi kucağıma alıp kemeri üzerimizden geçiririm.” Babam bilse beni öldürürdü ama ne ben ne de Kitty ona bundan bahsedecektik.

“Evet çünkü bu çok güvenli olur.” Kinayeli konuşuyordu ve kinayeli konuşulmasından nefret ederdim. Basit bir davranıştı.

“Sadece üç kilometre!”

Peter iç geçirdi. “Tamam. Atlayın.”

Kapıyı açıp arabaya bindim ve çantamı ayağımın dibine koydum. “Haydi, Kitty.” Bacaklarımın arasında ona yer açtım

ve Kitty oturdu. Kemerini üzerimizden geçirerek taktım ve kollarımı ona sardım. “Babama söyleme,” dedim.

“Yani...” diye karşılık verdi.

“Selam. Adın ne?” diye sordu Peter.

Kitty duraksadı. Bu aralar bunu çok yapıyordu. Yeni tanıştığı insanlara Kitty mi yoksa Katherine mi diyeceğine karar veremiyordu.

“Katherine.”

“Ama herkes Kitty mi diyor?”

“Beni tanıyan herkes,” dedi Kitty. “Sen Katherine diye bilirsin.”

Peter’ın gözleri parladı. “Sert kızsın,” dedi hayran olmuşçasına. Kitty bunu yok saydı ama yine de çaktırmadan Peter’a bakıp duruyordu. Peter’ın insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı. Kızlar üzerinde. Hatta kadınlar üzerinde.

Hiç konuşmadan gidiyorduk. Sonunda Kitty, “Eee, sen kimsin?” diye sordu.

Peter’a baktım. Doğruca yola bakıyordu. “Ben Peter. Abanın, şey, erkek arkadaşım.”

Ağzım açık kaldı. Ailelerimize de yalan söylemekten bahsetmemiştik! Ben sadece okul içinde kalacak bir yalan olduğunu sanıyordum.

Kitty kucagımda donakaldı. Ardından başını çevirip bana baktı ve “*Erkek arkadaşın mı? Ne zamandan beri?*” diye bağırdı.

“Geçen haftadan beri.” En azından bu kadarı doğrudu. Kısmen.

“Ama hiçbir şey söylemedin. Kahrolası tek bir kelime bile etmedin, Lara Jean!”

Otomatik olarak, “Kahrolası deme,” dedim.

“Kahrolası tek bir kelime bile,” diye tekrarladı Kitty başını iki yana sallayarak.

Peter kahkaha atınca ona pis pis baktım. “Her şey çok hızlı gelişti,” diye açıkladı. “Kimseye söyleyecek vaktimiz olmadı...”

“Seninle mi konuşuyordum?” diye sözünü kesti Kitty. “Hayır, hiç sanmıyorum. Ablamla konuşuyordum.”

Peter’ın gözleri faltaşı gibi açıldı, ciddi durmakta zorlandığını görebiliyordum.

“Margot biliyor mu?” diye sordu Kitty.

“Henüz değil ve sakın benden önce söyleyeyim deme.”

“Pöff.” Bu, Kitty’yi az da olsa memnun etmişe benziyordu. Bir şeyden Margot’dan önce onun haberinin olması büyük bir olaydı.

O sırada Kitty’nin okuluna geldik ve otobüsün hâlâ park yerinde olduğunu görünce Tanrı’ya şükrettim. Tüm çocuklar otobüsün önünde sıra olmuştu. Yol boyunca tuttuğum nefesimi bıraktım. Kitty çoktan kemerini çözüp benden ayrılmış, arabadan inmişti. “İyi eğlenceler!” diye seslendim.

Arkasına dönüp beni suçlarcasına parmağını kaldırdı ve “Eve geldiğimde *bütün* hikâyeyi duymak istiyorum!” dedi. Ardından otobüs sırasına koştu.

Kemerimi yeniden taktım. “Eee, ailelerimize çıktığımızı söyleyeceğimize karar verdiğimizizi hatırlamıyorum.”

“Size şoförlük yaptığım için eninde sonunda öğrenecekti.”

“Erkek arkadaş demene gerek yoktu. Sadece arkadaşım olduğunu da söyleyebilirdin.” Okula yaklaşıyorduk. Sadece iki ışık kalmıştı. Gergince örgümü çekiştirdim. “Eee, Genevieve’le hiç konuştun mu?”

Peter kaşlarını çattı. “Hayır.”

“Sana hiçbir şey söylemedi mi?”

“Hayır. Ama eminim yakında söyler.”

Peter otoparka girip boş bir yere park etti. Arabadan inip girişe doğru yürürken Peter’ın parmakları, parmaklarıminin arasına girdi. Önceki gibi beni dolabıma bırakacağını sanıyordum ama tam tersi yola yönlendirdi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Kantine.”

İtiraz edecektim ki sertçe, “İnsan içinde daha çok takılmaya başlamamız gerekiyor. En çok dikkat çekeceğimiz yer de kantine.”

Josh kantinde olmazdı –orası popüler çocukların alanıydı– ama orada olması kesin olan birini biliyordum: Genevieve.

İçeri girdiğimizde Genevieve oturdukları masada bir şeyler anlatıyordu ve herkesin dikkati onun üzerindeydi: Emily Nussbaum ve lakros takımından Gabe ile Darrell. Kahvaltı yapıp kahve içiyorlardı. Konu Peter olunca özel bir altıncı hisse sahip olmalıydı çünkü bakışlarını anında bize çevirdi. Yavaşlamaya başladım ama Peter bunu fark etmişe benzemiyordu. Masaya doğru ilerledi ama son anda cesaretimi yitirdim. Elini çekiştirip, “Şuaraya oturalım,” dedim bizi görebilecekleri boş bir masayı işaret ederek.

“Neden?”

“Sadece... lütfen.” Hızlıca düşündüm. “Çünkü yani bir dakika falan önce ayrıldığın kızın masasına yeni bir kızla gitmen fazla pislikçe olur. Ayrıca oraya oturursak Genevieve uzaktan izleyip biraz daha merakta kalabilir.” Ayrıca çok korkuyordum.

Peter’ı masaya doğru sürüklerken o arkadaşlarına el sallayıp *Ne yapacaksınız?* dercesine omuz silkti. Sandalyeye oturdum ve Peter da yanıma oturup sandalyemi kendisinininkine yaklaştırdı. Kaşlarını kaldırıp, “Ondan korkuyor musun?” diye sordu.

“Hayır.” Evet.

“Eninde sonunda onunla yüzleşmen gerekecek.” Peter öne eğilip yeniden elimi tuttu ve parmaklarını avucumdaki çizgilerin üzerinde gezdirdi.

“Kes şunu,” dedim. “Beni ürpertiyorsun.”

Alınmışçasına baktı. “Kızlar bunu yapmamdan çok hoşlanır.”

“Hayır, *Genevieve* çok hoşlanır. Ya da öyleymiş gibi yapar. Aslında şimdi düşününce kızlar konusunda *o kadar da* tecrübeli değilsin. Sadece bir kızla birlikte oldun.” Elimi elinden çekip masanın üzerine koydum. “Yani herkes senin çapkın biri olduğunu düşünüyor, oysaki hayatında yalnızca *Genevieve*’le ve sonra da bir ay falan *Jamila*’yla birlikte oldun...”

“Tamam, tamam. Anlıyorum. Yeter. Bizi izliyorlar.”

“Kim? Senin masan mı?”

Peter omuz silkti. “Herkes.”

Saçımı yüzüme düşürüp hızlıca etrafıma göz attım. Haklıydı. Herkes bizi izliyordu. Peter, insanların kendisini izlemelerine alıştı ama ben değildim. Kaşındıran yeni bir kazak gibi tuhaf hissettiriyordu. Çünkü kimse beni izlemezdi. Sahneye çıkmak gibi bir şeydi. Tuhaf olansa, ciddi anlamda tuhaf olansa o kadar da fena sayılmazdı.

Ben bunları düşünürken *Genevieve*’le göz göze geldik. Sanki *seni tanıyorum* dercesine çok kısa bir an geçti. Sonra başka yöne bakıp *Emily*’ye bir şeyler fısıldadı. *Genevieve* bana sanki lezzetli bir etmişim ve beni canlı canlı yiyip kemiklerimi tükürecekmiş gibi bakıyordu. Sonra aniden bakışları değişti ve gülümsedi.

Ürperdim. Doğrusunu söylemek gerekirse, *Genevieve* beni çocukken bile korkuturdu. Bir keresinde onun evinde oyun oynarken *Margot* beni öğle yemeğine çağırmak için aradığında

ona orada olmadığımı söylemişti. Gitmeme izin vermiyordu çünkü bebek eviyle oynamaya devam etmek istiyordu. Kapının önünde durup geçmemi engelliyordu. Sonunda annesine seslenmek zorunda kalmıştım.

Saat sekizi beş geçiyordu. Birazdan zil çalacaktı. “Gitmeliyiz,” dedim ve ayağa kalktığımda dizlerim titredi. “Hazır mısınız?”

Peter arkadaşlarının oturduğu masaya baktığı için dikkati dağınıktı. “Evet, tabii.” Ayağa kalkıp beni kapıya doğru yönlendirirken bir eli belimdeydi. Diğeriyle de arkadaşlarına el salladı. “Gülümse,” diye fısıldayınca dediğini yaptım.

İtiraf etmem gerekir ki, bir erkeğin beni kalabalığın arasından geçirmesi kötü bir his değildi. Sanki rüyada yürüyor gibiydim. Ben hâlâ bendim ve Peter hâlâ Peter’dı ama etrafımdaki her şey bulanık ve gerçek değilmiş gibi hissettiriyordu. Tıpkı bir keresinde yılbaşında Margot’yla gizlice şampanya içtiğimiz zamanki gibi.

Daha önce farkında değildim ama belki de bunca zamandır görünmezdim. Orada olan, öylesine biri. Şimdiyse insanlar Peter Kavinsky’nin kız arkadaşı olduğumu düşündükleri için beni merak ediyorlardı. Yani, neden mesela? Peter’ın benden hoşlanmasının sebebi neydi? Bende ne vardı ki? Beni bu kadar özel kılan neydi? Ben olsam ben de merak ederdim.

Artık Gizemli Kız’dım. Daha önce sadece Sessiz Kız’dım. Ama Peter’ın kız arkadaşı olmak beni Gizemli Kız’lığa yükseltmişti.

Peter’ın lakros antrenmanına gitmesi gerektiği için eve otobüsle döndüm. Her zamanki gibi önde oturdum ama bugün insanlar bana soru soruyordu. Çoğunlukla birinci sınıftan öğrencilerdi çünkü üst sınıflar otobüse neredeyse hiç binmezdi.

“Kavinsky’yle aranızda ne var?” diye sordu ikinci sınıflardan Manda isimli bir kız. Onu duymazdan geldim.

Koltuğuma gömülerek Peter'm dolabıma bıraktığı notu okudum.

Sevgili Lara Jean,

Bugün iyi iş çıkardın.

Peter

Gülümsemeye başladığımı hissediyordum ki Manda'nın, arkadaşına, "Kavinsky'nin ondan hoşlanması çok tuhaf. Yani... bir ona bak, bir de Genevieve'e," diye fısıldadığını duydum. Oturduğum yerde büzülüyordum. Herkes böyle mi düşünüyordu? Belki Gizemli Kız değildim. Belki Yeterince İyi Olmayan Kız'dım.

Eve gittiğimde doğruca odama çıktım, yumuşak geceliğimi giydim ve örgümü açtım. Örgüyü açınca hoş bir rahatlığa kapıldım. Kafa derim minnetle sızlıyordu. Sonra yatağıma uzanıp hava kararınca dek pencereden dışarı baktım. Telefonum titreyip duruyordu; Chris olduğundan emindim ama bakmak için başımı kaldırmadım.

Bir ara Kitty gelip, "Hasta mısın? Neden Brielle'in annesi gibi kansere yakalanmışçasına hâlâ yatıyorsun?" diye sordu.

"Yalnız kalmaya ihtiyacım var," dedim gözlerimi kapayarak. "Yalnız kalıp canlanmaya ihtiyacım var."

"Şey... peki ne yiyeceğiz?"

Gözlerimi açtım. Haklıydı. Bugün pazartesiydi. Pazartesi günleri akşam yemeğinden ben sorumluydum. Off. Margot, *neredesin?* Hava çoktan kararmıştı, bir şeylerin buzluktan çıkarılıp çözülmesini bekleyecek vakit yoktu. Belki de pazartesileri pizza günü olmalıydı. Kitty'ye baktım. "Paran var mı?"

İkimiz de babamdan harçlık alıyorduk: Kitty haftada beş dolar, ben de yirmi dolar alıyordum ama Kitty'nin her zaman benden daha çok parası olurdu. Kurnaz bir sincap gibi tüm parasını biriktirirdi. Onları nerede sakladığını bilmiyordum çünkü ne zaman zulasını çıkaracak olsa kapısını kilitlerdi. Borç verirdi ancak faizle geri alırdı. Margot'nun yiyecek ve benzin almak için kullanabildiği kredi kartı vardı ama onu da yanında götürmüştü. Artık abla ben olduğuma göre muhtemelen babama bana da bir tane çıkartmasını söylemeliydim.

“Paraya ne için ihtiyacın var?”

“Çünkü pizza sipariş etmek istiyorum.” Kitty tartışmak üzere ağzını açtı ama o daha tek kelime edemedi: “Babam eve geldiğinde sana parasını verir, bu yüzden bana faiz bindirmeyi aklından bile geçirme. Pizzayı sen de yiyeceksin, unutma. Yirmi dolar yeterli olur.”

Kitty kollarını önünde birleştirdi. “Parayı veririm ama önce bana bu sabahki çocuğu anlatmak zorundasın. *Erkek arkadaşını.*”

Homurdandım. “Ne bilmek istiyorsun?”

“Çıkmaya nasıl başladığınızı bilmek istiyorum.”

“Ortaokulda arkadaştık, hatırlıyor musun? Bazen hep birlikte Pearce'ların ağaç evinde takılırdık.” Kitty bu onun için bir şey ifade etmiyormuş gibi omuz silkti. “Neyse, kaza yaptığım günü hatırlıyor musun?” Kitty başını onaylarcasına salladı. “Şey, o gün Peter oradan geçiyordu ve durup bana yardımcı oldu. Ve biz... tekrar görüşmeye başladık. Kader.” Aslında Kitty'ye bu hikâyeyi anlatmak iyi pratik oluyordu. Bu akşam Chris'e de aynısını anlatacaktım.

“Bu kadar mı? Tüm hikâye bu mu?”

“Hey, gayet iyi bir hikâye,” dedim. “Yani kaza olayı oldukça dramatik, bir de geçmişimizi eklersen...”

Kitty yalnızca, “Hımmm,” demekle yetindi.

Akşam yemeğinde sosisli ve mantarlı pizza yedik. Babama Pizza Pazartesileri fikrini açtığımda hemen kabul etti. Sanırım benim *bo ssam* ile karıştırılmış peynirli makarnamı hatırladığı içindi.

Kitty’nin yemeğin büyük kısmında okul gezisinden bahsetmiş olması rahatlatıcıydı, böylece tek yapmam gereken pizzamı çiğnemekti. Hâlâ Manda’nın söylediklerini ve Peter’la yalanımızın belki o kadar da iyi bir fikir olmadığını düşünüyordum.

Kitty nefes almak için duraksadığında babam bana dönüp, “Bugün sen ilginç bir şey yaşadın mı?” diye sordu.

Ağzımdaki lokmayı yuttum. “Şey... pek sayılmaz.”

İlerleyen saatlerde küveti doldurdum ve içinde o kadar uzun kaldım ki Kitty uyuya mı kaldım diye kontrol etmek için iki kez kapıya vurdu. Birinde uyumak üzereydim.

Tam dalmıştım ki telefonum titredi. Arayan Chris’ti. Yüzüne kapadım ama sonra yine çaldı ve sonunda açtım.

“Doğru mu?” diye haykırdı.

Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. “Evet.”

“Aman Tanrım. Her şeyi anlat.”

“Yarın, Chris. Yarın her şeyi anlatacağım. İyi geceler.”

“Dur...”

“İyi geceler!”

29

Cuma günü hayatımda ilk defa futbol maçı izlemeye gittim. Daha önce futbola karşı en ufak bir ilgim olmamıştı ve hâlâ da yoktu. Peter ve arkadaşlarıyla birlikte tribünde oturuyordum ve anladığım kadarıyla görülecek pek bir şey yoktu. Yalnızca bir sürü bekleme ve toplanma vardı ve pek hareket yoktu. Filmlerdeki ve televizyon programlarındaki futbol maçlarıyla alakası yoktu.

Saat dokuz buçukta maçın bitmek üzere olduğunu umarken montuma doğru esniyordum ki Peter aniden kolunu omzuma attı. Neredeyse esnerken boğulacaktım.

Genevieve aşağıda grubuyla birlikte tezahürat ediyor, dans edip ponponlarını sallıyordu. Tribünlere bakıp da bizi gördüğünde yeni tezahürata geçmeden önce gözlerinden alevler saçarak sadece yarım saniyeliğine duraksadı.

Yüzünde tatmin olmuş bir gülümseme olan Peter'a baktım. Genevieve yeniden kenara geçtiğinde Peter kolunu çekti ve aniden orada olduğumu hatırlamış gibi göründü. "Akşam Eli herkesi evine çağırıyor. Gitmek ister misin?"

Eli'in kim olduğunu bile bilmiyordum. Ona göstere göstere yeniden esnedim. "Şey... çok yorgunum. Bu yüzden... hayır. Hayır, teşekkür ederim. Giderken beni eve bırakabilir misin?"

Peter bana ters ters baktı ama tartışmadı.

Eve giderken bir restoranın önünden geçtik ve Peter birden, "Acıktım. Durup bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu ve imalı bir şekilde, "Yoksa çok mu yorgunsun?" diye ekledi.

İmasını duymazdan gelerek, "Tabii, yiyebilirim," diye karşılık verdim.

Peter döndü ve restorana geldik. Ön taraftaki bir masaya geçtik. Buraya Margot ve Josh'la ne zaman gelsek, müzik kutusuna para atabilmek için her seferinde arkada otururduk. Yarisında müzik kutusu bozuk olurdu ama yine de onun yakınında oturmak hoşumuza gidiyordu. Buraya onlar olmadan gelmek tuhaftı. Burada çok fazla geleneğimiz vardı. Üçümüz iki tane kızarmış ekmek söyledik, onları kare kare dilimlere ayırır ve sonra kare parçaları içine atmak için bir kâse domates çorbası isterdik. Ardından Josh ve ben ekstra kremalı waffle'ı paylaşıırken Margot da bir kâse muhallebi yedi. İğrenç, biliyorum. Yalnızca büyükannelerin muhallebi yediğinden emindim.

Garsonumuz Kelly üniversite öğrencisiydi. Yaz boyunca yoktu ve sanırım geri dönmüştü. Sularımızı masaya koyarken Peter'a göz attı. "Arkadaşların nerede?" diye sordu bana.

"Margot İskoçya'da ve Josha da... burada değil," dedim. Peter gözlerini devirdi.

Peter yabanmersinli pankek ile pastırma ve çırpılmış yumurta istedi. Ben de tost, patates kızartması ve vişneli soda istedim.

Kelly siparişlerimizi alıp gittikten sonra Peter'a, "Josh'tan neden bu kadar nefret ediyorsun?" diye sordum.

“Nefret etmiyorum,” dedi Peter dudağını büzerek. “Onu doğru düzgün tanımıyorum bile.”

“Eh, ondan hoşlanmadığın ortada.”

Peter suratını ekşitti. “Nesini seveceğim? Yedinci sınıfta kopya çektiğim için beni öğretmene söylemişti.”

Peter kopya mı çekiyordu? Karnıma hafif bir ağırdı. “Ne tür bir kopyaydı? Ödev falan mı?”

“Hayır, İspanyolca sınavında. Cevapları hesap makineme yazmıştım ve Josh da beni ispiyonladı. Kim böyle bir şey yapar ki?”

Yüzünde, kopya çektiği için utanç belirtisi aradım ama hiç yoktu. “Niye bu kadar kibirlisin ki? Sonuçta kopya çeken sensin!”

“Yedinci sınıftaydık!”

“Hâlâ kopya çekiyor musun?”

“Hayır. Neredeyse hiç. Yani, çektiğim oldu.” Kaşlarını çattı. “Bana şöyle bakmayı keser misin?”

“Nasıl?”

“Yargılayıcı gözlerle. Bak, zaten lakros bursuyla üniversiteye gideceğim, yani ne önemi var ki?”

Ani bir aydınlanma yaşadım. Sesimi alçaltıp, “Bir dakika... sen okuyabiliyor musun?” diye sordum.

Peter kahkaha attı. “Evet, okuyabiliyorum! Tanrım, Lara Jean. Her şeyin arkasında bir hikâye yok, tamam mı? Sadece tembelim.” Kahkaha attı. “Okuyabiliyor muyum? Sana kaç tane not yazdım! Çok komiksin.”

Suratımın kızardığını hissedebiliyordum. “O kadar da komik değildi.” Yüzümü buruşturdum. “Senin için her şey sakadan mı ibaret?”

“Her şey değil ama pek çok şey.”

Başımı öne eğdim. “Öyleyse belki bu üzerinde çalışman gereken bir kişilik bozukluğudur,” dedim. “Çünkü bazı şeyler ciddidir ve ciddiye alınması gerekir. Yargılayıcı davrandığımı düşündüysen üzgünüm.”

“Evet, bence yargılayıcıydı. Bence sen genel olarak yargılayıcı birisin. Bu da *senin* üzerinde çalışman gereken bir kişilik bozukluğu. Ayrıca biraz rahat olup eğlenmeyi öğrenmen gerektiğini düşünüyorum.”

Eğlendiğim şeylerin bir listesini çıkarıyordum –bisiklete binmek (ki bundan nefret ederdim), hamur işi yapmak, kitap okumak; örgü örmeyi de söylemeyi düşündüm ama benimle dalga geçeceğinden emindim–, o sırada Kelly yemeklerimizi getirince tostumdan hâlâ peynir sızmasına rağmen bir ısırık alıp cevap vermedim.

Peter kızarmış patateslerden bir tane aldı. “Eee, başka kimler var?”

“Ne?”

Ağzı doluyken, “Başka kimler mektup aldı?” diye sordu.

“Şey, bu oldukça özel bir konu.” *Vay canına, ne kadar kabasın*, dercesine başımı iki yana salladım.

“Ne var, sadece merak ettim.” Peter bir patates daha alıp ketçabıma batırdı. Sırıttı. “Haydi ama utanma. Bana söyleyebilirsin. Bir numara olduğumu biliyorum, yani tabii ki.”

Kendinden o kadar emindi ki... Pekâlâ, madem bilmeyi bu kadar istiyordu, ona söyleyecektim. “Josh, sen...”

“Tabii ki.”

“Kenny.”

Peter homurdandı. “Kenny mi? O kim?”

Dirseklerimi masanın üzerine koyup çenemi ellerimin üzerine yerleştirdim. “Kilise kampında tanıştığım bir çocuk.

Erkekler grubunun en iyi yüzücüsüydü. Bir keresinde boğulan bir çocuğu kurtarmıştı. Cankurtaranlar ters giden bir şey olduğunu fark edene kadar o gölü yarılarmıştı bile.”

“Peki, mektubu alınca ne dedi?”

“Hiçbir şey. Alıcıdan geri döndü.”

“Pekâlâ, sıradaki?”

Tosttan bir ısırık aldım. “Lucas Krapf.”

“O eşcinsel,” dedi Peter.

“Hayır, değil!”

“Dostum, hayal dünyasından çık. Çocuk eşcinsel. Dün okula fular takıp geldi.”

“İronik olarak taktığından eminim. Ayrıca her fular takan eşcinsel değildir.” *Ne kadar da homofobiksin* bakışı attım.

“Bana öyle bakma,” diye itiraz etti. “En sevdiğim amcam da eşcinsel. Eddie amcama Lucas’ın fotoğrafını göstersem yarım saniyede beni onaylayacağına dair elli dolarına bahse girerim.”

“Lucas’ın modadan anlaması, eşcinsel olduğu anlamına gelmiyor.” Peter tartışmak üzere ağzını açtı ama elimi kaldırarak onu susturdum. “Bu... bu sıkıcı banliyönün ortasında bir şehirli olduğu anlamına geliyor. Eminim New York Üniversitesi’ne ya da New York’ta başka bir üniversiteye gider. Oyuncu falan olabilir. Öyle bir tarzı var. Narin, kemikli yüz hatları var. Çok zarif. Sanki... melek gibi.”

“Peki, Melek Çocuk mektubun hakkında ne dedi?”

“Hiçbir şey... Eminim centilmen olduğundan ve konuyu açarak beni utandırmak istemediğindendir.” Ona imalı bir bakış attım. Bakışlarımla, *Bazılarının aksine*, dedim.

Peter gözlerini devirdi. “Tamam, tamam. Her neyse. Bana ne.” Arkasına yaslanıp kolunu yanındaki boş koltuğa uzattı. “Dört oldu. Beşinci kim?”

Saydığına şaşırdım. “John Ambrose McClaren.”

Peter’ın gözleri kocaman açıldı. “McClaren mı? Ondan ne zaman hoşlanıyordun?”

“Sekizinci sınıfta, o taşınmadan hemen önce. Bir keresinde beden dersinde... onunla futbol topalarını almaya gitmiştik ve yağmur yağmaya başlamıştı...” İç geçirdim. “Muhtemelen yaşadığım en romantik olaydı.”

“Kızların yağmurla olayı nedir?”

“Bilmiyorum... Belki yağmurda her şey daha etkileyici görüldüğü içindir,” deyip omuz silktim.

“Peki aranızda gerçekten bir şey oldu mu yoksa sadece yağmurun altında topları mı topladınız?”

“Anlamazsın.” Peter gibi biri asla anlayamazdı.

Peter gözlerini devirdi. “Yani McClaren’in mektubu eski evine mi gitti?” diye sordu.

“Sanırım. Ondan bir şey duymadım.” Sodomdan büyük bir yudum aldım.

“Neden bu kadar üzgünsün?”

“Değilim!”

Belki de üzgündüm, birazcık. Sevdığım erkekler arasında Josh’tan sonra benim için en çok şey ifade eden kişi John Ambrose McClaren’di. Nedense çok tatlıydı. *Belki bir gün*, diye düşünürdüm hep. Sanırım John Ambrose McClaren, Kaçırdığım Erkek’ti. “Yani ya mektubumu hiç almadı ya da aldı ve...” Omuz silktim. “Hep şimdi nasıl biri olduğunu merak ederim. Hâlâ aynı olup olmadığını. Eminim aynıdır.”

“Biliyor musun sanırım bir keresinde senden bahsetmişti.” Yavaş yavaş devam etti: “Evet, kesinlikle bahsetti. Sınıfın en güzel kızı olduğunu düşündüğünü söyledi. Ortaokula dair tek pişmanlığı sekizinci sınıfta seni baloya davet etmemekmiş.”

sendiğim tüm erkeklere

Tüm vücudum kaskatı kesildi ve sanırım nefes almayı bile bıraktım. “Gerçekten mi?” diye fısıldadım.

Peter kahkahalara boğuldu. “Dostum! Ne kadar safsın!”

Karnıma ağrı girdi. Gözlerimi kırparak, “Bu çok zalimceydi. Neden böyle bir şey söyledin?” dedim.

Peter gülmeyi kesip konuştu. “Ya üzgünüm. Sadece şaka yapıyordum...”

Uzanıp omzuna sert bir yumruk attım. “Pisliksin.”

Omzunu ovup, “Ah, acıdı!” diye bağırdı.

“Hak ettin.”

“Üzgünüm,” dedi tekrar. Ama gözlerinde hâlâ kahkaha belirtisi vardı, başımı başka yöne çevirdim. “Haydi ama! Kızma. Kim bilir, belki senden gerçekten de hoşlanıyordu. Haydi arayıp öğrenelim.”

Başımı hızlıca ona çevirdim. “Sende numarası mı var? John Ambrose McClaren’ın numarası mı var?”

Peter telefonunu çıkardı. “Tabii ki. Haydi şimdi arayalım.”

“Hayır!” Telefonunu elinden almaya çalıştım ama Peter fazla hızlıydı. Telefonu başımın üzerinde, uzanamayacağım şekilde kaldırdı. “Sakın arayayım deme!”

“Neden ki? Ona ne olduğunu çok merak ettiğini sanıyordum.”

Başımı deli gibi iki yana salladım.

“Neden bu kadar korkuyorsun? Seni hatırlamamasından mı?” İfadesinde bir şey değişti, benimle ilgili bir farkındalık geldi. “Yoksa hatırlamasından mı?”

Başımı iki yana salladım.

“İşte bu.” Peter kendini onaylarcasına başını salladı; yerine oturdu, elleri başının etrafında kenetlenmişti.

Bana bakış şekli hoşuma gitmedi. Sanki beni çözdüğünü düşünür gibiydi. Avucumu açıp uzattım. “Telefonunu ver bana.”

Peter’m ağzı açık kaldı. “Arayacak mısın? Şimdi mi?”

Onu şaşırtmak hoşuma gitti. Sanki bir şeyi yeniden kazanmış gibi hissettim. Peter’ı hazırlıksız yakalamak, yeni hobim olabilirdi. Yalnızca Kitty’ye kullandığım emreder ses tonumla, “Telefonunu ver bana,” dedim. Peter bana telefonunu uzattı ve John’un numarasını kendi telefonuma kaydettim. “*Ben* istediğimde arayacağım, *sen* istediğinde değil.”

Peter istemeyerek de olsa bana saygıyla baktı. Tabii ki John’u hiç aramayacaktım ama Peter K.’nin bunu bilmesi gerekmiyordu.

O gece yatağında yatarken hâlâ John’u düşünüyordum. Olabilecekleri düşünmek eğlenceliydi. Korkutucu ama eğlenceli. Sanki önceden kapı kapalıydı ama şimdi azıcık aralıktı. Ya olsaydı?.. Ben ve John Ambrose McClaren... Nasıl olurdu? Gözlerimi kapatırsam neredeyse canlandırabilirdim.

30

Margot'yla telefonda konuşuyorduk: Burada cumartesi akşamüzeri, oradaysa cumartesi gecesiydi. "Bahar için staj başvurusu yaptın mı?"

"Henüz değil..."

Margot iç geçirdi. "Montpelier'de bir şeyler yapacağını sanıyordum. Arşivlerde yardıma ihtiyaçları olduğunu biliyorum. Senin için Donna'yı aramamı ister misin?"

Margot iki yaz boyunca Montpelier'de staj yapmıştı ve çok sevmişti. Önemli bir kazı sırasında Dolley Madison'ın porselen tabağından bir parça bulduklarında Margot da oradaydı. İnsan pırlanta ya da dinazor kemiği falan bulduklarını sanırdı. Oradaki herkes Margot'yu çok seviyordu. Ayrıldığında çalışmalarını sebebiyle ona plaket vermişlerdi ve babam onu salona asmıştı.

"Montpelier çok uzak," dedim.

"Peki hastanede gönüllü çalışmaya ne dersin?" diye önerdi. "Gitmen gereken günlerde babamla birlikte gidebilirsin."

"Hastaneleri sevmediğimi biliyorsun."

"O zaman kütüphane! Kütüphaneyi seversin."

"Başvuru formu doldurdum zaten," diye yalan söyledim.

“Gerçekten doldurdun mu?”

“Ya da doldurmak üzereydin.”

“Seni bir şeyler istemeye zorlamamam gerekiyor. Kendin istemelisin. İlk adını sen atmalısın. Ben her zaman seni itmek için yanında olmayacağım.”

“Biliyorum.”

“Yani, bu yılın ne kadar önemli olduğunun farkınsa mısın, Lara Jean? Her şey bu sene belli oluyor. Bunun tekrarı olmayacak, üçüncü sınıftasın.”

Gözyaşları ve paniğin içimde yükseldiğini hissedebiliyordum. Bir soru daha sorarsa çok fazla gelecekti ve ağlayacaktım.

“Alo?”

“Buradayım.” Sesini ince çıktı ve Margot’nun, ağlamak üzere olduğumu bildiğini biliyordum.

Duraksadı. “Hâlâ zamanın var, tamam mı? Sadece çok fazla beklemeni ve iyi yerleri başkalarına kaptırmanı istemiyorum. Senin için endişeleniyorum. Ama her şey yolunda, yine de iyisin.”

“Tamam.” Tek bir kelimeyi bile ağzımdan çıkarmak için çaba sarf etmem gerekiyordu.

“Diğer her şey nasıl?”

Ona Peter’ı ve diğer her şeyi anlatabilmeyi dileyerek aramıştım ama şimdi aramızda binlerce kilometre olduğu ve neyin peşinde olduğumu göremediği için rahatlamıştım. “Her şey yolunda,” dedim.

“Josh nasıl? Hiç görüştünüz mü?”

“Pek sayılmaz,” dedim. Ki bu doğrudu. Peter’la o kadar meşguldüm ki hiç fırsatım olmamıştı.

31

Kitty'yle evin önündeki basamaklarda oturuyorduk. Kitty Kore yoğurtlu içeceğini içiyor ve ben de Peter'ı beklerken Margot'nun atkısını örüyordum. Kitty babamın çıkmasını bekliyordu. Bugün onu babam bırakacaktı.

Bayan Rothschild henüz çıkmamıştı. Belki bugün hastaydı ya da her zamankinden fazla gecikmişti.

Gözlerimizi dikmiş kapısına bakarken bir minivan sokağa girip evimizin önünde yavaşladı. Gözlerimi kıstım. Gelen Peter Kavinsky'ydi. Açık renk minivan sürüyordu. Başını pencereden uzatıp, "Geliyor musunuz?" diye sordu.

"Neden *bunu* kullanıyorsun?" diye seslendi Kitty.

"Boş ver, Katherine," diye seslendi Peter. "Haydi atla."

Kitty'yle birbirimize baktık. "Ben de mi?" diye sordu bana.

Omuz silktim. Ardından kapıyı açıp, "Kitty de benimle geliyor, baba!" diye seslendim.

"Tamam!" diye bağırarak cevap verdi.

Ayağa kalktık ama tam o sırada lacivert takım giymiş Bayan Rothschild, bir elinde evrak çantası, diğerinde de kahve

termosuyla aceleyle evden çıktı. Kitty'yle neşeyle birbirimize baktık. "Beş, dört, üç..."

"Lanet olsun!"

Gülerek Peter'ın minivanına bindik. Ben ön koltuğa oturdum ve Kitty de arka koltuğa. "Neye gülüyordunuz?" diye sordu Peter.

Ona tam anlatacakken Josh evden çıktı. El sallamadan önce bir saniyeliğine durup bize baktı. Ben de ona el salladım ve Kitty başını camdan çıkarıp, "Selam, Josh!" diye bağırdı.

"N'aber?" dedi Peter üzerimden eğilip.

"Selam," diye karşılık verdi Josh ve ardından arabasına bindi.

Kemerimi takarken, "Bayan Rothschild haftada en az bir kez evden aceleyle çıkıyor ve üzerine kahve döküyor," diye açıkladım.

"Dünyanın en komik şeyi," diye araya girdi Kitty.

Peter homurdandı. "Sadistsiniz."

"Sadist ne demek?" diye sordu Kitty. Başını Peter'la aramızdan uzattı.

Onu geriye itip, "Kemerini tak," dedim.

Peter geri vitese taktı. "Başkasının acı çektiğini görmekten keyif alanlara denir."

"Ah." Kitty kendi kendine tekrarladı. "Sadist."

"Ona tuhaf şeyler öğretme," dedim.

"Tuhaf şeyleri seviyorum," diye itiraz etti Kitty.

"Gördün mü? Çocuk tuhaf şeyleri seviyor," dedi Peter. Arkasına dönmeden elini kaldırdı ve Kitty içten bir şekilde çıktı. "Hey, o içtiğin şeyden bana da bir yudum versene."

"Neredeyse bitti zaten, kalanını içebilirsin," dedi Kitty.

Öne uzattı ve Peter plastik şişeyi alıp ağzına götürdü. "Güzelmiş," dedi.

“Kore marketinden,” dedi Kitty. “Toplu satılıyor ve buzluğa koyabiliyorsun ve öğle yemeği için götürdüğünde içerken hâlâ buzlu ve soğuk oluyor.”

“İyiymiş. Lara Jean, yarın sabah bana da bir tane getirsene. Hizmetlerimin karşılığı olarak.”

Ona pis bir bakış atınca, “Yani okula götürmemden bahsediyorum, Tanrım...” dedi.

“Ben sana getiririm, Peter,” dedi Kitty.

“İşte benim kızım.”

Kitty, “Tabii yarın da beni okula bırakırsan,” diye sözünü tamamladı ve Peter kahkaha attı.

Dördüncü dersten önce dolabımdaki küçük aynanın karşısında örgü tacımı yeniden sabitlemeye çalışıyordum.

“Lara Jean?”

“Efendim?”

Dolabımın kapısından başımı kaldırıncı Lucas Krapf’ın karşısında olduğunu gördüm. Üzerinde V yaka, mavi ve açık haki rengi bir kazak vardı. “Bu bir süredir bende... Bir şey demeyecektim ama belki geri istersin diye düşündüm.” Elime pembe bir zarf bıraktı. Mektubum. Demek Lucas da kendi mektubunu almıştı.

Aynada kendime ıyy dercesine bir bakış atarak mektubu dolabıma koyup kapağını kapadım. “Muhtemelen neler olduğunu merak ediyorsundur,” diye başladım ve anında bocaladım. “Şey, bunu... çok uzun zaman önce yazmıştım ve...”

“Açıklamana gerek yok.”

“Gerçekten mi? Merak etmiyor musun?”

“Hayır. Sadece böyle bir mektup almak güzel oldu. Aslına bakarsan oldukça gururlandım.”

Rahatlayarak iç geçirdim ve dolabıma yaslandım. Lucas Krapf nasıl bu kadar doğru konuşabiliyordu? Doğru şeyi nasıl söyleyeceğini biliyordu.

Lucas yarı somurtur yarı gülümser bir ifadeyle baktı. “Ama konu şu ki...” Sesini alçalttı. “Eşcinsel olduğumu biliyorsun, değil mi?”

“Ah, tabii, kesinlikle,” dedim hayal kırıklığına uğramamış gibi görünmeye çalışarak. “Evet, kesinlikle biliyordum.” Demek Peter haklıydı...

Lucas gülümsedi. “Çok tatlısın,” dedi ve yine neşelendim. “Şey, yine de kimseye söylemesen olur mu? Yani, insanlara açıldım ama tam olarak da değil. Anlıyor musun?”

“Kesinlikle,” dedim kendimden aşırı emin bir şekilde.

“Mesela annem biliyor ama babam sadece kısmen biliyor. Ona tam olarak söylemedim.”

“Anladım.”

“İnsanlar neye istiyorlarsa inansınlar. Kendimi onlara açıklamak zorundaymışım gibi hissetmiyorum. Yani, neden bahsettiğimi biliyordur. Sen de çift ırklı olduğun için eminim sürekli hangi ırktan olduğun soruluyordur, değil mi?”

Daha önce bu şekilde düşünmemiştim ama evet evet evet! Lucas anlıyordu. “Kesinlikle! Yani neden bilme ihtiyacı duyuyorlar ki?”

“Kesinlikle.”

Birbirimize gülümsedik ve başkası tarafından anlaşılmanın o müthiş hissini yaşadım. Aynı yöne doğru yürüdük; onun Çince, benimse Fransızca dersim vardı. Bir ara bana Peter’ı sorduğunda ona gerçeği anlatmak istedim çünkü kendimi ona çok yakın hissediyordum. Ama Peter’la bir anlaşma yapmıştık: Kimseye gerçeği söylemeyeceğimizi kesin olarak belirtmiştik.

Anlaşmayı bozan taraf olmak istemiyordum. Bu yüzden Lucas, “Eee, Kavinsky’yle aranızda ne var?” diye sorduğunda yalnızca omuz silkip gizemli bir ifadeyle gülümsedim.

“Çılgınca, değil mi? Çünkü Peter çok...” Tam olarak doğru kelimeyi aradım ama bulamadım. “Yani, bir filmde yakışıklı çocuğu oynayabilir,” dedim ve aceleyle ekledim: “Sen de öylesin ama. Kızın seçmesi gereken çocuğu oynayabilirsin.”

Lucas kahkaha attı ama bunun hoşuna gittiğini görebiliyordum.

Sevgili Lucas,

Daha önce senin kadar görgüli bir erkekle hiç tanışmamıştım. Bir tek İngiliz aksanının eksik. Mezuniyette bir kravat takmıştın ve sana o kadar yakışmıştı ki sanırım sürekli aynısını taksan sorun olmaz.

Ah, Lucas! Keşke ne tür kızlardan hoşlandığını bilseydim. Anladığım kadarıyla henüz kimseyle çıkmadın. . . tabii başka bir okuldan kız arkadaşın yoksa. O kadar gizemlisin ki. . . Hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Bildiğim şeylerse çok önemsiz ve yetersiz: Mesela her gün öğle yemeğinde tavuklu sandviç yemen ve golf takımında olman gibi. Sanırım hakkında bildiğim tek gerçek şey iyi bir yazar olduğun. Ki bu da derin duygusal kaynaklara sahip olduğunu gösteriyor. Yaratıcı yazarlık dersinde yazdığın, zehirli kuyuyla ilgili o

sevdığım tüm erkeklere

kısa hikâye mesela... üstelik altı yaşındaki bir çocuğun bakış açısından yazılmıştı. O kadar duygusal, o kadar etkiliydi ki! O hikâye seni en azından birazcık tanıyormuşum gibi hissettirmişti. Ama seni tanımıyorum ve keşke tanısaydım.

Bence sen çok özelsin. Muhtemelen okulumuzdaki en özel kişisin ve daha çok kişinin bunun farkında olmasını dilerdim. Ya da dilemezdim çünkü bazen bir şeyi bilen tek kişi olmak güzeldir.

Sevgiler, Lara Jean

33

Okuldan sonra Chris'le odamda takılıyorduk. Tüm gece dışarıda kaldığı için annesiyle başı dertteydi, bu yüzden annesi kitap kulübüne gidene kadar burada saklanıyordu. Kitty'nin büyük paket cipsini yiyorduk; ona yenisini almam gerekiyordu çünkü pazartesi günü beslenme çantasında cips olmazsa sızlanıp dururdu.

Chris ağzını bir avuç cipsle doldurdu. "Söylesene, Lara Jean, ne kadar ileri gittiniz?"

Neredeyse boğulacaktım. "Bir yere gittiğimiz yok! Ve yakın zamanda da gitme niyetimiz yok."

"Ciddi misin? Sutyen üzerinden bir şeyler de mi olmadı? Göğsüne hızlı bir dokunuş?"

"Hayır! Söyledim sana, ben ve ablam öyle kızlardan değiliz."

Chris homurdandı. "Şaka mı yapıyorsun? Margot ile Josh tabii ki seks yaptı. Bu kadar saf olmayı bırak artık, Lara Jean."

"Saf değilim," dedim. "Yapmadıklarına dair kanıtım var."

"Nasıl? Nasıl bir 'kanıtın' var? Bunu duymayı çok isterim."

“Söylemeyeceğim.”

Chris’e söylersem sadece daha çok gülerdi. Anlamıyordu; kendisinin yalnızca erkek kardeşi vardı. Kız kardeşlerin ilişkisini anlamıyordu. Margot ile ben ortaokulda bir anlaşma yapmıştık. Evlenmeden ya da gerçekten ama gerçekten âşık olmadan ve en az yirmi bir yaşında olmadan seks yapmayacaktık. Margot gerçekten ama gerçekten âşık olabilirdi ama evli ya da yirmi bir yaşında değildi. Sözünden asla dönmezdi. Kız kardeşler arasındaki anlaşma her şey demekti.

“Hayır, ciddi bilmek istiyorum.” Chris’in gözlerinde o aç bakış vardı ve duymaya hazırlandığını biliyordum.

“Sadece dalga geçmek istiyorsun ve buna izin vermeyeceğim.”

Chris gözlerini devirdi. “İyi. Ama henüz yapmamış olmalarının imkânı yok.”

Chris’in tepki vermem için özellikle böyle konuştuğunu düşünüyordum. Tepkiyi severdi, bu yüzden ona tepki vermeme konusunda temkinliydim. Sakince, “Ablamla Josh’ın seks yapmalarından bahsetmeyi keser misin lütfen? Bundan hoşlanmadığımı biliyorsun,” dedim.

Chris çantasından kalıcı keçeli kalem çıkardı ve tırnağını boyamaya başladı. “Bu kadar ödle olmaman gerekiyor. Ciddi, bunu kafanda o kadar büyüttün ki... oysaki beş dakika bile sürmeyen bir şey ve en iyi kısmı o bile değil.”

En iyi kısmının ne olduğunu sormamı beklediğini biliyordum ama onu duymazdan gelerek, “Bence kalıcı keçeli kalem tırnakların için zararlı,” dedim ve Chris karşılık olarak ümitsiz vakaymışım gibi başını iki yana salladı.

JENNY HAN

Gerçi merak ediyordum... nasıl olurdu? Bir erkeğe bu kadar yakın olmak ve hiç çekinmeden her şeyini görmesine izin vermek... Yalnızca birkaç saniyeliğine mi korkutucu olurdu yoksa tüm o süre boyunca mı? Ya hiç hoşuma gitmezse? Ya fazla hoşuma giderse? Düşünecek çok fazla şey vardı.

“Sence bir kız ve erkek uzun zamandır çıkıyorlarsa otomatik olarak seks yapmışlar mıdır?” diye sordum Peter’a. Kütüphanede sırtımızı kimsenin bakmadığı referans bölmesine dayanmış oturuyorduk. Okul bitmişti, kütüphane boştu ve ödev yapıyorduk. Peter kimyadan hep C ve D alıyordu, bu yüzden ona yardım ediyordum.

Peter bir anda konuya ilgi duyarak başını kimya kitabından kaldırdı. Kitabı bir kenara atıp, “Daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Ne zamandır çıkıyorlar?” dedi.

“Uzun zamandır. İki sene falan.”

“Kaç yaşındalar? Bizim yaşımızdalar mı?”

“Öyle sayılır.”

“O zaman büyük ihtimalle yapmışlardır ama bu illa yapacakları anlamına da gelmiyor. Kıza ve çocuğa bağlı. Ama bahse girecek olursam, evet, yapmışlardır.”

“Ama kız öyle bir tip değil. Çocuk da.”

“Kimlerden bahsediyoruz?”

“Bu bir sır.” Tereddüt ettim ve sonra, “Chris yapmamış olmalarının imkânsız olduğunu söylüyor,” dedim.

Peter homurdandı. “Neden ondan tavsiye alıyorsun ki? O kız feci durumda.”

“Feci durumda falan değil!”

Bana ters ters baktı. “Birinci sınıfta Four Loko’yla⁷ kafayı bulup Tyler Boylan’ın çatısına çıktı ve striptiz yaptı.”

“Sen orada mıydın?” diye sordum. “Kendi gözlerinle gördün mü?”

“Kesinlikle. Centilmen olduğum için kıyafetlerini havuzdan çıkardım.”

Yanaklarımı şişirdim. “Chris bana bundan hiç bahsetmedi, o yüzden yorum yapamayacağım. Ayrıca Four Loko ya da her ne deniyorsa o yasaklanmadı mı?”

“Hâlâ yapıyorlar ama iğrenç, sulandırılmış bir versiyonunu. Aynı etkiyi göstermesi için içine enerji içeceği katabilirsin.” Ben ürperince Peter gülümsedi. “Hem siz Chris’le nelerden konuşuyorsunuz ki?” diye sordu. “Hiç ortak yönünüz yok.”

“Biz nelerden konuşuyoruz?” diye karşı argüman sundum.

Peter kahkaha attı. “Haklısın.” Duvardan uzaklaşıp başını kucağıma koyunca tamamen hareketsiz kaldım.

“Bugün tuhaf bir moddasın,” derken sesimi olabildiğince normal tutmaya çalıştım.

Tek kaşını kaldırdı. “Ne tür bir moddayım?” Kendisi hakkında bir şeyler duymak kesinlikle hoşuna gidiyordu. Normalde umursamazdım ama bugün iyilik yapma havamda değildim. Zaten hayatında ona ne kadar muhteşem olduğunu söyleyen yeterince insan vardı.

“İğrenç türde,” dedim ve kahkaha attı.

7 İçinde kafein ve %12 oranında alkol bulunan bir içecek. (ç.n.)

“Uykum var.” Gzlerini kapayıp bana sokuldu. “Bana masal anlat, Covey.”

“Flrtleşme,” dedim.

Gzleri anında açıldı. “Flrtleşmiyordum!”

“Evet, flrtleşiyordun. Sen herkesle flrtleşirsin. Sanki kendine engel olamıyor gibisin.”

“Ama senle asla flrtleşmedim.” Peter oturup telefonuna baktı ve aniden hiçbir şey sylememiş olmayı diledim.

Fransızca dersinde, âdet edindiğim üzere camdan dışarı bakarken Josh'ın tribünlere doğru yürüdüğünü gördüm. Öğle yemeğini taşıyordu ve yalnızdı. Neden tek başına yiyordu? Çizgi roman grubu vardı; Jersey Mike'ı vardı.

Ama sanırım Jersey Mike'la geçen seneki kadar sık takılmıyorlardı. Josh hep Margot ve benimle birlikteydi. Üçlü. Ve şimdi ikili bile değildik ve Josh yapayalnızdı. Margot İskoçya'ya gittiği için bu bir bakıma onun suçuydu ama benim de suçum olduğunu biliyordum. Ondan hoşlanmaya başlamasaydım Peter K. hikâyesini uydurmak zorunda kalmazdım. Her zamanki gibi, iyi arkadaşı Lara Jean olabilirdim.

Belki de annem bu yüzden Margot'ya üniversiteye gittiğinde liseden erkek arkadaşı olmaması gerektiğini söylemişti. Kız ya da erkek arkadaşınız olduğunda sadece o kişiyle takılmak istediniz ve diğer herkesi unuttunuz ve sonra ayrıldığınızda tüm arkadaşlarınızı da kaybetmiş olurdunuz. Onlar sızsiz eğlenirdi.

Tek söyleyebileceğim, Josh, en üstteki tribünde oturmuş sandvicini yerken kesinlikle yalnız çocuk imajı çiziyordu.

Eve otobüsle döndüm çünkü Peter kulüp takımının lakros maçı için erken çıkmıştı. Evin önünde posta kutusundan mektupları çıkardığım sırada Josh da garaj yoluna girdi. “Selam!” diye seslendi. Arabasından inip yanıma koşarken sırt çantası omzundan sarkıyordu.

“Seni otobüste gördüm,” dedi. “El salladım ama hayallere dalmıştın. Eee, araban daha ne kadar serviste kalacak?”

“Bilmiyorum. Değişip duruyor. Indiana’dan mı ne parça siparişi verdiler.”

Josh bana imalı bir bakış attı. “Sen de gizliden gizliye rahatladın, değil mi?”

“Hayır! Neden rahatlayayım?”

“Haydi ama. Seni tanıyorum. Araba kullanmaktan nefret ediyorsun. Şimdi araba kullanmama bahanen olduğu için büyük olasılıkla memnunsundur.”

İtiraz etmeye başlayacaktım ki durdum. Bir anlamı yoktu. Josh beni fazla iyi tanıyordu. “Şey, belki çok azıcık rahatlanmış olabilirim.”

Arabaya ihtiyacın olursa beni arayabileceğini biliyorsun.”

Başımı onaylarcasına salladım. Bunu biliyordum. Kendim için aramazdım ama acil bir durumda Kitty için arardım.

“Yani, artık Kavinsky var, biliyorum ama ben de hemen yan kapıdayım. Seni okula onun yerine benim bırakmam çok daha rahat olur. Yani çevre için de çok daha sorumlu bir davranış.” Ben hiçbir şey söylemeyince Josh ensesini kaşdı. “Sana bir şey söylemek istiyorum ama konuyu açmak tuhaf geliyor. Ki bu da tuhaf çünkü birbirimizle her zaman konuşabiliyorduk.”

“Hâlâ konuşabiliriz,” dedim. “Değişen bir şey yok.” Bu ona söylediğim en büyük yalandı; sözde ölü ikizim Marcella’yla ilgili söylediğim yalandan bile büyüktü. Birkaç sene öncesine kadar Josh, Marcella adında, lösemiden ölen ikiz kardeşim olduğunu sanıyordu.

“Tamam. Ben... benden kaçındığını düşünüyorum... şeyden beri...”

Söyleyecekti. Gerçekten de söyleyecekti. Yere baktım.

“Margot benden ayrıldığından beri.”

Başımı hızla kaldırdım. Böyle mi düşünüyordu? Margot yüzünden mi ondan kaçtığımı sanıyordu? Mektubum gerçekten de bu kadar ufak bir etki mi yaratmıştı? “Senden kaçmıyorum. Yalnızca meşguldüm,” derken olabildiğince ifadesiz kalmaya çalıştım.

“Kavinsky’yle. Biliyorum. Biz birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Sen en yakın arkadaşlarımdan birisin, Lara Jean. Seni de kaybetmek istemiyorum.”

Canımı sıkan, o “de” bağlacıydı. O “de” beni durduruyordu. Çileden çıkarıyordu. Çünkü eğer o “de”yi kullanmasaydı durum yalnızca ikimizle ilgili olacaktı; ben, o ve Margot’yla ilgili değil.

“Yazdığın o mektup...”

Çok geç. Mektup hakkında daha fazla konuşmak istemiyordum. Josh tek kelime daha edemeden, “Ben hep senin arkadaşın olacağımı, Joshy,” dedim. Sonra ona gülümsedim ama bunun için çabalamam gerekti. Çok fazla çabalamam. Fakat gülümsemezsem ağlayacaktım.

Josh başını onaylarcasına salladı. “Tamam. Güzel. Yani... yeniden takılabilir miyiz?”

“Tabii ki.”

Josh uzanıp çeneme dokundu. “Yarın seni okula ben bırakabilir miyim?”

“Tamam,” dedim. Çünkü asıl olay da bu değil miydi zaten? Aklımızda o mektup olmadan yeniden Josh’la takılabilmek? Yeniden yakın arkadaşı Lara Jean olabilmek?

Yemekten sonra Kitty’ye çamaşırların nasıl yıkandığını öğrettim. Başta direndi ama bunun artık hepimizin paylaştığı bir görev olduğunu ve bu gerçeği kabul etmesi gerektiğini söyledim.

“Zil çaldığında bu bittiği anlamına geliyor; kıyafetleri hemen katlamalısın yoksa kırışırlar.”

Kitty ikimizi de şaşırtarak çamaşır işini sevdi. Çoğunlukla televizyonun karşısında oturup programlarını izlerken bir yandan da kıyafetleri katlayabildiği içindi.

“Bir dahaki sefere sana ütü yapmayı öğreteceğim.”

“Ütü de mi? Külkedisi miyim ben?”

Onu duymazdan geldim. “Sen iyi ütü yaparsın. Jilet gibi olması hoşuna gidiyor. Muhtemelen benden iyi yaparsın.”

Bu ilgisini çekti. “Evet, belki. Senin kıyafetlerin her şekilde kırışık görünüyor.”

Çamaşır işini bitirdikten sonra Kitty’yle ortak banyomuzdaydık. İki lavabo vardı; soldaki Margot’nundu, sağdakinin kime ait olduğuna dair Kitty’yle hep kavga ederdik. Artık onundu.

Kitty dişlerini fırçalıyor, ben de yüzüme salatalık ve aloeli maske sürüyordum. “Sence Peter’dan rica etsem yarın sabah okula giderken bizi McDonalds’a götürür mü?”

Yanaklarıma yeşil maskeden biraz daha sürdüm. “Peter’ın bizi okula bırakmasına alışmanı istemiyorum. Yarın otobüsle gideceksin, tamam mı?”

Kitty somurttu. “Neden?”

“İşte. Ayrıca yarın beni Peter değil, Josh bırakacak.”

“Ama Peter kızmaz mı?”

Suratım kuruyan maske nedeniyle giderek geriliyordu.

Dişlerimin arasından, “Yok, o kıskanç tiplerden değil,” dedim.

“Kıskanç tip kim peki?”

Buna verecek iyi bir cevabımı yoktu. Kıskanç tip *kimdi*?

Ben bunun üzerine düşünürken Kitty aynadan bana kıkırdayıp,

“Zombi gibi oldun,” dedi.

Ellerimi ona uzattığımda geri çekildi. En iyi zombi sesimle,

“Beynini yemek istiyorum,” dedim.

Kitty çığlık atarak kaçtı.

Odama dönünce Peter’a mesaj atıp yarın sabah beni almasına gerek olmadığını söyledim. Ona Josh’la gideceğimi söylemedim.

36

Peter'm bugünkü notunda *Okuldan sonra Tart and Tangy?* yazıyordu.

Altına da iki kutucuk çizmişti; evet ya da hayır. "Evet"i işaretleyip notu dolabına bıraktım.

Okuldan sonra Peter'la arabasının önünde buluştum ve lakros takımından arkadaşlarıyla birlikte Tart and Tangy'ye gittik. Kıtır bisküvili, çilekli, kivili ve ananaslı dondurulmuş yoğurt siparişi verdim. Peter da parça Oreo'lu tatlı limonlu yoğurt istedi. Yoğurdumun parasını ödemek için cüzdanımı çıkardım ama Peter beni durdurdu. Göz kırıp, "Ben hallederim," dedi.

"Hiçbir şeyin parasını ödemeyeceğini sanıyordum," diye fısıldadım.

"Çocuklar burada. Onların önünde cimri gibi görümem." Sonra kolunu bana dolayıp yüksek sesle, "Benim kız arkadaşım olduğun sürece dondurulmuş yoğurdun benden," dedi.

Gözlerimi devirdim ama bedava dondurulmuş yoğurda hayır demeyecektim. Daha önce hiçbir erkek bana bir şey ısmarlamamıştı. Böyle hoş muamelelere alışabiliyordum.

Kendimi Genevieve’i burada görmeye hazırlamıştım ama gelmedi. Sanırım Peter da merak ediyordu çünkü gözleri sürekli kapıdaydı. Konu Genevieve olunca kötü bir şey olmasını bekliyordum. Şimdiye dek korkutucu, rahatsız edici bir şekilde sessiz kalmıştı. Öğle yemeğinde kantine bile doğru düzgün gelmiyordu çünkü Emily Nussbaum’la birlikte kampüs dışında yiyordu ve koridorda her karşılaştığımızda dişlerini göstermeden sahte gülücükler atıyordu, ki bu nedense daha tehditkârdı.

Bana ne zaman saldıracaktı? Jamila Singh anımı ne zaman yaşayacaktım? Chris’e göre Genevieve üniversiteli sevgilisine beni ve Peter’ı umursamayacak kadar takmıştı. Ama buna inanmıyordum. Peter’a nasıl baktığını görüyordum. Sanki kendisine aitmiş gibi.

Çocuklar birkaç masayı birleştirdiler ve mekânı resmen kapadık. Tıpkı öğle yemeğinde olduğu gibiydi; onlar gürültülü bir şekilde cuma günü oynanacak futbol maçından konuşuyorlardı. Sanırım iki kelime bile etmedim. Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Yalnızca oturup dondurulmuş yoğurdumu yedim ve evde ayakkabı dolabımı düzenlemediğime ya da babamla golf kanalını izlemediğime memnun oldum.

Arabalarımıza yürürken Gabe, “Hey, Lara Jean, ismini çok hızlı söylersen Large gibi çıktığını biliyor muydun? Denesene! Larajeau,” dedi.

İtaatkâr biçimde tekrarladım. “Larajeau. Larjeau. Largy. Aslında Large değil de daha çok Largy gibi çıkıyor.”

Gabe başını onaylarcasına salladı ve “Bundan sonra sana Large diyeceğim. O kadar ufaksın ki çok komik. İriyarı insanların Minik ismini kullanmaları gibi,” dedi.

Omuz silktim. “Tabii.”

Gabe, Darrell’a döndü. “O kadar ufak ki maskotumuz olabilir.”

“O kadar da küçük değilim,” diye itiraz ettim.

“Boyun kaç?” diye sordu Darrell.

“1.57,” diye uydurdum. Aslında 1.55 falandı.

Kaşğını çöpe atan Gabe, “O kadar küçüksün ki cebime sığabilirsin!” dedi. Hepsi birden kahkaha atıyordu. Peter eğleniyormuş gibi gülümsüyordu. Sonra Gabe aniden beni yakalayıp sanki ben çocukmuşum, o da babammış gibi omzuna attı.

“Gabe! İndir beni!” diye bağırdım bacaklarımla göğsünü tekmeleyerek.

Daire çizmeye başladı, tüm çocuklar kahkahalara boğulmuştu. “Seni evlat edineceğim, Large. Benim evcil hayvanım olacaksın. Seni eski hamster kafesime koyacağım!”

O kadar çok gülüyordum ki nefes alamadım ve başım dönmeye başladı. “İndir beni!”

Gabe birinin kamyonetine doğru koşup beni arka kısmına bıraktı. “Çıkar beni buradan!” diye bağırdım. Gabe kaçmaya başlamıştı bile. Hepsi arabalarına binmeye başladı. “Görüşürüz, Large!” diye seslendiler. Peter koşarak yanıma geldi ve atlayabilmem için elini uzattı.

“Arkadaşların deli,” dedim kaldırıma atlarken.

“Seni sevdiler,” dedi.

“Gerçekten mi?”

“Evet. Eskiden Gen’i de yanımda getirmemden nefret ederlerdi. Senin bizle takılmanı ise sorun etmiyorlar.” Peter kolunu omzuma attı. “Haydi, Large. Seni eve bırakayım.”

Arabasına yürürken saçımın yüzüme düşmesine izin verdim, böylece gülümsediğimi göremeyecekti. Bir grubun üyesi olmak, o gruba ait olduğumu hissetmek şüphesiz güzel bir duyguydu.

Kitty'nin okul aile birliği kermesi için altı düzine kapkek pişirmeye gönüllü oldum çünkü Margot da bunu son iki senedir yapıyordu. Margot bunu sırf insanlar Kitty'nin ailesinin okul aile birliğine yeterince katılmadığını düşünmesinler diye yapıyordu. İki seferinde de çikolatalı kek yapmıştı ama ben kapkek yapacaktım çünkü daha çok ilgi çekeceğini düşünüyordum. Farklı türlerde mavi süsler aldım ve kürdandan, üzerinde Blue Mountain Academy yazan bayraklar yaptım. Kitty'nin süslemede bana yardım etmekten keyif alacağını düşünmüştüm.

Ama Margot'nun benden çok daha iyi bir seçim yaptığını fark ettim çünkü kek yapmak için yalnızca malzemeleri fırına atıp pişirmeniz ve sonra da dilimlemeniz yeterliydi. Kapkekler ise çok daha uğraş gerektiriyordu. Altı sefer de ideal ölçüyü yakalamanız, ardından soğumalarını beklemeniz gerekiyordu ve sonrasında da kremayla süslemeleri yapıyordunuz.

Sekizinci kap unu koyarken kapı çaldı. "Kitty!" diye bağırdım. "Kapıya bak!"

Tekrar çaldı. "Kitty!"

Kitty üst kattan, “Önemli bir deney üzerinde çalışıyorum!” diye bağırdı.

Kapıya koşup kim olduğuna bakmadan hızla açtım.

Peter. Kahkahalara boğuldu.

“Tüm suratın un olmuş,” dedi ellerinin tersiyle yanaklarımı silerken.

Ona arkamı döndüm ve önlüğümle yüzümü sildim. “Burada ne işin var?”

“Maça gidiyoruz. Dünkü notumu almadın mı?”

“Ah, kahretsin. Sınavım vardı, unuttum.” Peter yüzünü buruşturunca, “Zaten gelemem çünkü yarına kadar yetmiş iki tane kapkek yapmam gerekiyor,” diye ekledim.

“Cuma gecesi mi?”

“Şey... evet.”

“Okul aile birliği kermesi için mi?” Peter yanımdan geçip ayakkabılarını çıkarmaya başladı. “Siz eve ayakkabıyla girmiyordunuz, değil mi?”

“Evet,” dedim şaşırarak. “Annen de mi bir şeyler hazırlıyor?”

“Pirinç gevrekli kurabiye.” Yetmiş iki tane kapkekten çok daha mantıklı bir seçim daha.

“Buraya boşuna gelmiş oldun, üzgünüm. Belki haftaya cuma gidebiliriz,” dedim ayakkabılarını tekrar giymesini umarak.

Ama giymedi; mutfğa girip tabureye oturdu. Ne? “Eviniz tıpkı hatırladığım gibi,” dedi etrafına bakınarak. Margot’yla benim bebekliğimizde banyo yaparken çekilmiş fotoğrafımızı işaret etti. “Şirin.”

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Çerçeveyi ters çevirdim. “Evimize ne zaman geldin ki?”

“Yedinci sınıfta. Hani eskiden komşunuzun ağaç evinde takılırdık ya? Bir keresinde tuvalete gitmem gerekmişti ve sen de sizin tuvaletinizi kullanmama izin vermiştin.”

“Ah, evet.”

Mutfığımızda Josh dışında bir erkek görmek tuhaftı. Nedense gerildim. “Ne kadar sürer?” diye sordu ellerini ceplerine sokup.

“Muhtemelen saatler sürecek.” Ölçme kabını tekrar aldım. Kaçınıcıda kaldığımı hatırlayamıyordum.

Peter söylendi. “Neden markete gidip almıyoruz ki?”

Kâsedeki un miktarını ölçüp ayrı öbeklere ayırdım. “Çünkü diğer annelerin kapkekleri Food Lion’dan aldığını mı sanıyorsun? Bu Kitty’yi nasıl gösterir?”

“Eh, Kitty içinse Kitty’nin yardım etmesi gerekir.” Peter tabureden inip yanıma geldi, ellerini belime dolayıp önlüğümün iplerini açmaya çalıştı. “O nerede?”

Peter’a bakakaldım. “Ne... yapıyorsun?”

Peter bana sanki aptalmışım gibi baktı. “Yardım edeceksem benim de önlüğe ihtiyacım var. Kıyafetlerimi mahvedecek değilim.”

“Yine de maça yetişemeyiz,” dedim.

“O zaman biz de partiye gideriz.” Peter bana inanamayarak baktı. “Bugünkü notta yazıyordu! Tanrım, niye uğraşıyorum ki?”

“Bugün gerçekten çok yoğunum,” dedim utanarak. Kendimi kötü hissettim. Peter anlamada kendi payına düşenleri yerine getiriyor, bana her gün bir not yazıyordu ve ben onları okuma zahmetine bile girmiyordum. “Partiye gelebileceğinden emin değilim. O kadar geç saatte çıkma iznim olup olmadığını bilmiyorum.”

“Baban evde mi? Ben sorarım.”

“Hayır, hastanede. Ayrıca Kitty’yi evde tek başına bırakmam.” Ölçme kabını yeniden aldım.

“Peki ne zaman gelecek?”

“Bilmiyorum ki. Belki geç gelir.” Ya da belki bir saat sonra. Ama Peter o zamana dek çoktan gitmiş olacaktı. “Gitmelisin. Seni de alıkoymak istemem.”

Peter homurdandı. “Covey. Sana ihtiyacım var. Gen ikimiz hakkında henüz tek kelime bile etmedi ki olay da buydu zaten. Ayrıca... çıktığı o pislği de getirebilir.” Peter dudağını büzdü. “Haydi. Ben de senin Josh durumun için bu işe girdim, öyle değil mi?”

“Evet,” diye kabul ettim. “Ama Peter, kermes için bu kapkekleri yapmak zorundayım...”

Peter kollarını uzattı. “O zaman sana yardım edeyim. Bana bir önlük ver.”

Ondan geri çekilip başka bir önlük aramaya koyuldum. Kapkek desenli bir tane bulup ona uzattım.

Somurtarak benimkini işaret etti. “Ben senin üzerindeki istiyorum.”

“Ama o benim!” Üzerinde küçük, kahverengi ayıcıklar olan, kırmızı beyaz çizgili bir önlüktü; büyükannem Kore’den getirmişti. “Her zaman bununla kek yaparım. Sen diğerini giy işte.”

Peter yavaşça başını iki yana salladı ve elini uzattı. “Senin-
kini ver. Notlarımı okumadığın için bana borçlusun.”

Önlüğün iplerini çözüp ona verdim. Arkamı dönüp ölçme işime geri döndüm. “Kitty’den de koca bir bebedsin.”

“Acele et ve ne yapacağımı söyle.”

“Bu iş için yeterli bilgiye sahip misin ki? Çünkü tam olarak altı düzine kapkeke yetecek kadar malzemem var. Baştan başlamak istemiyorum...”

“Kek yapmayı biliyorum!”

“Peki o zaman. Şu tereyağı parçalarını karıştırma kabına koy.”

“Sonra?”

“Yaptığında sonraki görevini vereceğim.”

Peter gözlerini devirdi ama söylediğimi yaptı. “Cuma akşamların böyle mi geçer? Evde pijamalarınla kek yaparak mı?”

“Başka şeyler de yapıyorum,” dedim saçımı daha sıkı atkuyruğu yaparken.

“Ne gibi?”

Peter’in ani gelişi karşısında hâlâ o kadar gergindim ki düşünemiyordum. “Şey, dışarı çıkarım.”

“Nereye?”

“Tanrım, bilmiyorum! Sorguyu kes, Peter.” Kâküllerimi gözlerimin önünden çekmek için üfledim. İçerisi giderek sıcak oluyordu. Fırını kapasamı da olurdu çünkü Peter’m gelişi işleri yavaşlatmıştı. Bu hızda gidersem tüm gece ayakta olacaktım. “Kaçta kaldığımı unutturdun. Şimdi en baştan başlamam gerekecek!”

“Bana bırak,” dedi Peter arkamdan yaklaşarak.

Hızla ondan uzaklaştım. “Hayır, hayır, ben yaparım,” dedim ve Peter başını iki yana sallayıp ölçme kabını benden almaya çalıştı ama ben bırakmadım ve un kabın içinden fırlayıp havaya dağıldı. İkimizin de üstü un oldu. Peter gülmeye başladı, bense öfkeyle bağırdım. “Peter!”

Konuşamayacak kadar çok gülüyordu.

Kollarımı önümde birleştirdim. “Yeterince unum vardır umarım.”

“Büyükanne gibi görünüyorsun,” dedi gülmeye devanı ederek.

“Sen de büyükbaba gibi görünüyorsun,” diye karşılık verdim. Ölçme kabımdaki unu yeniden un kutusuna boşalttım.

“Aslında benim büyükanneime gerçekten de benziyorsun,” dedi Peter. “Küfürlü konuşmaktan nefret ediyorsun. Kek yapmayı seviyorsun. Cuma akşamları evde oturuyorsun. Vay canına, büyükanneimle çıkıyorum. İğrenç.”

Yeniden ölçmeye başladım. Bir, iki. “Her cuma evde oturmuyorum.” Üç.

“Seni dışarıda hiç görmedim. Partilere gitmiyorsun. Eskiden birlikte takılırdık. Neden bıraktın?”

Dört. “Ben... bilmiyorum. Ortaokul farklıydı.” Ne dememi istiyordu ki? Genevieve’in yeterince havalı olmadığına karar verip beni dışladığını mı? Neden hiçbir şeyden haberi yoktu?

“Bizimle takılmayı neden bıraktığını hep merak etmiştim.”

Beşte mi yoksa altıda mı kalmıştim? “Peter! Yine şaşırttın!”

“Kadınlar üzerinde böyle bir etkim vardır.”

Gözlerimi devirdim, bana sırtıttı ama bir şey daha söylemesine izin vermeden, “Kitty! Buraya gel!” diye bağırdım.

“Çalışıyorum...”

“Peter geldi!” Bunun onu indireceğini biliyordum.

Beş saniye sonra Kitty koşarak mutfağa girdi. Bir anda utanarak durdu. “Neden buradasın?” diye sordu Peter’a.

“Lara Jean’i almaya geldim. Neden ona yardım etmiyorsun?”

“Deney yapıyordum. Yardım etmek ister misin?”

Peter'ın yerine cevap verdim. "Tabii ki yardım eder." Peter'a dönüp, "Benim dikkatimi dağıtıyorsun. Git Kitty'ye yardım et," dedim.

"Yardımaımı isteyeceğinden emin değilim, Katherine. Kadınların dikkatini dağıtıyorum. Onların kafalarını karıştırıyorum." Peter ona göz kırptı ve ben öğürme sesi çıkardım. "Neden sen burada kalıp bize yardım etmiyorsun?"

"Sıkıcı!" Kitty dönüp koşarak yukarı çıktı.

"Kekler pişince sakın gelip krema ve süslemeyi yapmaya çalışayım deme!" diye bağırdım. "Buna hak kazanmadın!"

Babam geldiğinde ben tereyağını karıştırıyordum, Peter da salata kâsesine yumurtaları kırıyordu. "Öndeki araba kimin?" diye sordu babam mutfığa girdiğinde. Aniden durdu. "Merhaba," dedi şaşırarak. Elllerinde Chan's Chinese Bistro poşetleri vardı.

"Selam, baba," dedim sanki Peter'm mutfığımızda yemek yapması gayet normal bir şeymiş gibi. "Yorgun görünüyorsun."

Peter daha dik durdu. "Merhaba, Dr. Covey."

Babam poşetleri mutfak masasına koydu. "Ah, merhaba," dedi boğazını temizleyerek. "Seni görmek ne güzel. Sen Peter K.'sin, değil mi?"

"Evet."

Babam neşeyle, "Eski ekipten," deyince yüzümü buruşturdum. "Ne yapıyorsunuz bakalım?"

"Kitty'nin okul aile birliği kermesi için kapkek yapıyorum, Peter da yardım ediyor," dedim.

Babam başını onaylarcasına salladı. "Aç mısın, Peter? Bir sürü yemek aldım." Torbayı kaldırdı. "Karides *lo mein*, *kung pao* tavuk."

“Aslında Lara Jean’le bir arkadaşımızın partisine uğrayacaktık,” dedi Peter. “Sizin için bir mahsuru yoksa? Onu erkenden eve bırakırım.”

Babam cevap veremeden, “Bu kapkekleri bitirmem gerektiğini söyledim sana,” diye atıldım.

“Kitty’yle yaparız,” diye araya girdi babam. “Siz doğum günü partisine gidin.”

Midem altüst oldu. “Gerçekten sorun değil, baba. Onları benim yapmam gerek; özel olarak süsleyeceğim.”

“Kitty’yle ben hallederiz. Sen gidip üzerini değiştirebilirsin. Biz kekleri yapmaya devam ederiz.”

Balık gibi ağzımı açıp kapadım. “Peki o zaman.” Yerimden kıpırdamadım, orada öylece durmaya devam ettim çünkü ikisini yalnız bırakmaya korkuyordum.

Peter bana genişçe gülümsedi. “Babanı duydun. Biz hallederiz.”

Fazla özgüvenli davranma, yoksa babam senin kibirli olduğunu zanneder, diye düşündüm.

Bazı kıyafetlerinizi her giydiğinizde kendinizi iyi hissederseniz, bazılarını ise çok sevdiğiniz için çok sık giyersiniz ama şu an hepsi çöp gibi geliyordu. Dolabıma bakıyordum ve her şey çöp gibi görünüyordu. Gerginliğim Gen’in tam da doğru şeyi giyeceği gerçeğiyle sadece daha da artıyordu çünkü Gen hep tam da doğru kıyafeti giyerdi. Ve benim de doğru kıyafeti giymem gerekiyordu. Peter için önemli olmasa bu partiye gitmeyi bu kadar mesele haline getirmezdi.

Kotumu giyip farklı üstler denedim: fırfırlı, şeftali rengi olan bir anda gözüme fazla iffetli kız bluzu gibi göründü; üzerinde penguen olan uzun, kabarık sweatshirt ise fazla çocuksu

kaldı. Siyah askılı ile gri şortumu giyecektim ki kapım çalındı. Donakaldım. Üzerimi kapamak için bir kazak aldım.

“Lara Jean?” Peter’dı.

“Evet?”

“Hazır sayılır mısın?”

“Sayılır! Sen... aşağı in. Birazdan ineceğim.”

Yüksek sesle iç geçirdi. “Tamam. Kardeşin ne yapıyormuş bir bakayım.”

Ayak seslerinin uzaklaştığını duyunca hızlıca krem rengi puantiyeli bluz ile askılı şort ikilisini denedim. Şirindi ama fazla mı şirindi? Çok mu fazla olmuştu? Siyah çorap ya da siyah diz üstü çorap giymeli miydim? Margot bu kombinin beni Parisli gibi gösterdiğini söylerdi. Parisli gibi görünmek iyi bir şeydi. Sofistike, romantik... Nasıl olacağını görmek için bir de bere taktım ve anında çıkardım. Kesinlikle çok fazlaydı.

Keşke Peter bunu böyle aniden söylemeseydi. Plan yapmak ve hazırlanmak için zamana ihtiyacım vardı. Gerçi doğrusunu söylemem gerekirse, önceden sormuş olsa da gitmemek için bir bahane uydururdum. Okuldan sonra Tart and Tangy’ye gitmek bir şey, Peter’ın tüm arkadaşlarıyla birlikte partiye gitmek başka bir şeydi. Genevieve’i saymıyorum bile.

Önce dizüstü çoraplarımı, sonra da çilek şeklindeki çilekli parlaticımı bulmak için odada dolandım. Tanrım, artık gerçekten de odamı toplamalıyım. Bu dağınıklığın içinde bir şey bulmam çok zordu.

Margot’nun büyükbaba hırkasını almak için onun odasına giderken Kitty’nin odasının önünden geçtim ve Peter’la birlikte yerde oturmuş laboratuvar setinin başında çalıştıklarını gördüm. Doğruca Margot’nun kazak çekmecesine koştum. Neredeyse bütün kazaklarını yanında götürdüğü için artık tişört ve şort

çekmecesini olmuştur. Büyükbaba hırkası da yoktu. Ama çekmecenin en altında bir zarf vardı. Josh'tan gelen bir mektup.

Açmayı o kadar çok istiyordum ki. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum.

Dikkatlice, çok dikkatlice mektubu çıkarıp açtım.

Sevgili Margot,

Erkek arkadaşın varken üniversiteye gitmek istemediğin, özgür olmak istediğin ve alıkonulmak istemediğin için ayrılmak zorunda olduğumuzu söyledin. Ama ikimiz de asıl sebebin bu olmadığını biliyoruz. Benden ayrıldın çünkü seks yaptık ve sen bana yakınlaşmaktan korktun.

Okumayı bıraktım.

İnanamıyordum. Chris haklıydı ve ben yanılmıştım. Margot ile Josh gerçekten de seks yapmışlardı. Sanki bildiğim her şeyin zıddı gibiydi. Kız kardeşimin nasıl biri olduğunu gayet iyi biliyordum ama görünüşe bakılırsa hiçbir şey bilmiyormuşum.

Peter'ın bana seslendiğini duydum. "Lara Jean! Hâlâ hazır değil misin?"

Çabucak mektubu katlayıp yeniden zarfa koydum, aldığım yere bırakıp çekmeceyi çarparak kapadım. "Geldim!"

Steve Bledell'in malikânesinin önünde duruyorduk. Steve futbol takımındaydı; kendisine ait uçağı olan, zengin üvey babasıyla tanınırdı.

“Hazır mısın?” diye sordu Peter.

Avuçlarımı şortuma sildim. Keşke saçımı daha iyi yapmak için zamanım olsaydı. “Pek sayılmaz.”

“Öyleyse son kez stratejimizi konuşalım. Tek yapman gereken bana âşık olmuşsun gibi davranmak. Çok zor olmamalı.”

Gözlerimi devirdim. “Tanıdığım en kibirli erkeksin.”

Peter sırtıp omuz silkti. Kolunu kapıya uzattı ama sonra durdu. “Bir dakika,” dedi ve tokamı çıkarıp bahçeye fırlattı.

“Ne yapıyorsun?!”

“Böyle daha iyi görünüyor. Güven bana.” Peter parmaklarımı saçımda gezdirip kabarttı. Ellerini ittim. Ardından arka cebinden telefonunu çıkarıp fotoğrafımı çekti.

Ne yaptığını anlamayarak ona baktığımda, “Gen telefonuma bakar falan,” diye açıkladı. Fotoğrafımı arka planı yapmasını izledim.

“Başka bir tane çekebilir miyiz? Saçımı beğenmedim.”

“Hayır, ben sevdim. Güzel görünüyorsun.”

Bunu muhtemelen acele edip içeri girelim diye söylemişti ama kendimi iyi hissettim.

Bu partiye Peter Kavinsky’yle gitmek... Bir an gururlanmadan edemedim. Burada benimleydi. Yoksa ben mi burada onunlaydım?

İçeri girer girmez onu gördüm: Kız arkadaşlarıyla koltukta oturuyorlardı; hepsinin elinde kırmızı plastik bardaklar vardı. Görünürde bir erkek arkadaş yoktu. Beni görünce kaşlarını kaldırdı ve Emily Nussbaum’a bir şeyler fısıldadı. “Heeey, Lara Jean,” diye seslendi Emily, parmağını bana doğru uzatarak. “Bizle otursana.”

Peter’in da yanımda olduğunu zannederek onlara doğru yürümeye başladım ama yanımda değildi. Birine selam vermek için durmuştu. Panikle ona baktım ama gitmemi işaret etti ve dudaklarını, *Haydi bakalım* dercesine oynattı.

Gen ve arkadaşlarının gözleri üzerimde, odada tek başıma ilerlerken kıtayı aşıyormuşum gibi hissettim. “Selam,” dediğimde sesim tiz ve küçük bir kızinki gibi çıktı. Koltukta bana yer olmadığından, telefon kablosuna konan kuş gibi kolçağa oturdum. Gözlerimi Peter’in sırtına diktim; odanın karşısında lakros takımından birileriyle birlikteydi. Peter olmak güzel bir şey olmalıydı. Gayet rahat, kendinden fazlasıyla emindi. İnsanların kendisini beklediğini biliyordu; *Peter geldiğine göre parti artık gerçek anlamda başlayabilir*, dercesine. Sırf yapacak bir şeyim olsun diye etrafıma bakınırken Gabe ile Darrell’i gördüm; bana oldukça kibarca el salladılar ama yanımıza gelmediler. Sanki herkes Genevieve’in bana ne yapacağını görmek için bekliyor, izliyor, bekliyor, izliyordu.

Keşke hiç gelmeseydim.

Emily öne eğildi. “Hepimiz meraktan çatlıyoruz... Kavinsky’yle nasıl başladınız?”

Bunu sormak için Gen tarafından görevlendirdiğini biliyordum. Gen elinden geldiğince rahat bir tavırla içkisini içiyordu ama cevabımı bekliyordu. Sarhoş olup olmadığını merak ettim. Gen’le ilgili bildiklerim ve duyduklarım kadarıyla, sarhoşken acımasız oluyordu. Şahsen tecrübe etmemiştim ama duymuş-tum. Söylentiler vardı.

Dudaklarımı ıslattım. “Peter ne söylediye... sanırım tüm hikâye bu.”

Emily, Peter’ın söyledikleri sayılmazmışçasına elini salladı. “Biz senden duymak istiyoruz. Yani, çok şaşırtıcı. Nasıl oldu ki?” Sanki yakın arkadaşmışız gibi bana daha da yaklaştı.

Tereddüt edip de gözlerim Genevieve’e kayınca Genevieve gülümseyip gözlerini devirdi. “Sorun değil, anlatabilirsin, Lara Jean. Peter ve ben ayrıldık. Sana söyledi mi bilmiyorum ama ondan ayrılan benim, yani...”

Başımı onaylarcasına salladım. “O da öyle dedi.” Öyle dememişti ama ben zaten biliyordum.

“Eee, ne zaman çıkmaya başladınız?” Umursamıyormuş gibi konuşmaya çalıştı ama cevabımın kendisi için önemli olduğunu biliyordum. Bir şey yakalamaya çalışıyordu.

“Daha çok yeni,” dedim.

“Ne kadar yeni?” diye üsteledi.

Yutkundum. “Okul açılmadan hemen önce,” dedim. Peter’la böyle anlatmaya karar vermemiş miydik?

Genevieve’in gözleri parlayınca keyfim iyice kaçtı. Yanlış bir şey söylemiştim ama artık çok geçti. Gen’in büyüüne kapılmamak elde değildi. Sizi sevmesini isteyeceğiniz türden biriydi. Acımasız olabileceğini bilirdiniz; acımasız olduğunu

görmüştünüz. Ama gözleri ve dikkati üzerinizdeyken, bu şekilde devam etmesini isterdiniz. Güzelliği de bunun bir parçasıydı ama dahası vardı; sizi içine çeken başka bir şey... Sanırım şeffaflığıydı; düşündüğü ya da hissettiği her şey yüzünden okunuyordu ve okunmasa bile bunu dile getiriyordu çünkü hiç düşünmeden ne düşünüyorsa söylüyordu.

Peter'in onu neden bu kadar uzun süre boyunca sevdiğini anlayabiliyordum.

"Bence bu çok tatlı," dedi Genevieve ve sonra kızlar bileet almaya çalıştıkları bir konserden bahsetmeye başladılar. Bense daha fazla konuşmama gerek olmadığı için sevinerek orada öylece oturup evde kapkek yapma işinin nasıl gittiğini merak ettim. Babamın onları fazla pişirmedliğini umdum. Kuru kap-kekten daha kötü bir şey olamazdı.

Kızlar Cadılar Bayramı kostümlerinden konuşmaya başlayınca kalkıp tualete gittim. Döndüğümde Peter deri berjer koltukta oturmuş bira içiyor ve Gabe'le konuşuyordu. Bana oturacak yer yoktu; koltuktaki yerim dolmuştu. Ne yapacaktım?

Bir saniyeliğine durdum ve buldum: Peter'a âşık bir kız ne yaparsa onu yapacaktım. Genevieve'in yapacağını yapacaktım. Gidip, olmam gereken yermiş gibi, Peter'ın kucığına oturdum.

Peter şaşkınlıkla, "Selam," derken az kalsın birası boğazına kaçacaktı.

"Selam," dedim ve burnundan makas aldım. Bir keresinde siyah-beyaz bir filmde kızın böyle yaptığını görmüştüm.

Peter oturduğu yerde kıpırdanırken gülmemeye çalışıyor gibi görünüyordu. Gerildim; erkeğin burnundan makas almak romantikti, değil mi? O sırada gözucuyla Genevieve'in

öfkeyle bize baktığını gördüm. Emily'ye bir şeyler fısıldadı ve odadan çıktı.

Başarmıştık!

İlerleyen saatlerde kendime vişneli kola alırken Genevieve ile Peter'm mutfakta konuştuklarını gördüm. Gen alçak sesle, hararetle bir şekilde konuşuyordu ve uzanıp Peter'ın koluna dokundu. Peter onun elini itmeye çalıştı ama Gen bırakmadı.

O kadar sersemlemiştim ki Lucas Krapf'm yanıma gelip bir şişe Bud Light'ın kapağını açtığını fark etmedim. "Selam, Lara Jean."

"Selam." Tanıdık bir yüz gördüğüme sevindim.

Yanımda durdu, sırtımız yemek odasının duvarına yaslıydı. "Niye kavga ediyorlar?"

"Kim bilir?" dedim. Çaktırmadan gülümsedim. Benim hakkımda kavga ettiklerini ve sonunda planımız işe yarıyor diye Peter'ın mutlu olduğunu umdum.

Lucas parmağını uzatıp yaklaşmamı işaret etti. "Kavga etmek iyiye işaret değildir, Lara Jean. Hâlâ umursadığını gösterir," diye fısıldadı. Nefesi bira kokuyordu.

Hımm. Genevieve'in hâlâ umursadığı ortadaydı. Peter da umursuyor olmalıydı.

Lucas şefkatle başımı okşadı. "Sadece dikkatli ol."

"Teşekkür ederim," dedim.

Peter mutfaktan çıkıp, "Gitmeye hazır mısınız?" dedi. Cevap vermemi beklemeden, gergince yürüdü.

Lucas'a bakıp omuz silktim. "Pazartesi görüşürüz, Lucas!" Ardından Peter'ın peşinden koşturdum.

Hâlâ sinirliydi; anahtarı motora sokma şeklinden belli oluyordu. “Tanrım, beni delirtiyor!” O kadar gergindi ki resmen üzerinden dalga dalga enerji yayılıyordu. “Ona ne söyledin?”

Oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. “Çıkmaya ne zaman başladığınızı sordu. Birkaç hafta önce, okul açılmadan başladığınızı söyledim.”

Peter homurdandı. “O ilk haftasonu birlikte olmuştuk.”

“Ama... çoktan ayrılmıştınız.”

“Evet.” Peter omuz silkti. “Neyse. Olan oldu.”

Rahatlayarak kemerimi taktım ve ayakkabılarımı çıkardım. “Demin niye tartışıyordunuz?”

“Boş ver. Bu arada iyi iş çıkardın. Kıskançlıktan ölüyor.”

“Evet,” dedim, beni öldürmediği sürece sorun yoktu.

Sessizlik içinde ilerliyorduk. “Peter... Genevieve’i sevdiğini nasıl anladın?” diye sordum.

“Tanrım, Lara Jean. Neden böyle sorular sormak zorundasın?”

“Çünkü meraklı bir yapım var.” Aynasını indirip saçının üst kısmını örmeye başladım. “Ve belki de kendine sorman gereken soru şudur: Bu tür soruları cevaplamaktan neden bu kadar korkuyorsun?”

“Korkmuyorum!”

“O zaman neden cevap vermiyorsun?”

Peter sessizliğe büründüğünde cevap vermeyeceğinden emindim ama sorunun havada kaldığı uzun bir aranın ardından konuştu: “Genevieve’i gerçekten sevip sevmediğimi bilmiyorum. Nasıl bir şey olduğunu nereden bilebilirim ki? Tanrı aşkına, daha on yedi yaşımdayım.”

“On yedi o kadar da küçük bir yaş değil. Yüz sene önce insanlar bizim yaşımdayken evleniyorlardı.”

“Evet, elektrikten ve internetten önce. Yüz sene önce on sekiz yaşındaki erkekler süngülerle, hayatları pahasına savaşıyorlardı. Bizim yaşımıza gelene kadar bir sürü şey yaşıyorlardı. Günümüzdeki gençler aşk ve yaşam hakkında ne biliyorlar ki?” Daha önce hiç bu şekilde –sanki bir şeyleri gerçekten umursuyormuş gibi– konuştuğunu duymamıştım. Sanırım hâlâ Genevieve’le kavgasının etkisindeydi.

Saçımı topuz yapıp lastik tokayla tutturdum. “Kim gibi konuşuyorsun, biliyor musun? Büyükbabam gibi,” dedim. “Ayrıca bence soruma cevap vermemek için beni geçiştiriyorsun.”

“Cevap verdim; sadece sen cevabımı beğenmedin.”

Evimin önünde durduk. Peter motoru kapadı; biraz daha konuşmak istediğinde böyle yapardı. Bu yüzden ben de hemen inmedim; üst katın ışıkları açık olmasına rağmen, çantamı kucağıma alıp anahtarımı aradım. Tanrım. Peter Kavinsky’nin siyah Audi’sinin yolcu koltuğunda oturmak... Dünyadaki bütün kızların istediği bu değil miydi? Özellikle Peter Kavinsky değil tabii, ya da evet, belki özellikle Peter Kavinsky.

Peter başını koltuğa yaslayıp gözlerini kapadı.

“İnsanlar kavga ediyorsa bunun, birbirlerini hâlâ umursadıkları anlamına geldiğini biliyor muydun?” diye sordum. Cevap vermeyince, “Genevieve’in, üzerinde büyük bir etkisi olmalı,” diye ekledim.

Bunu inkâr etmesini bekliyordum ama etmedi. “Evet, var ama keşke olmasaydı. Benim sahibim olmasını istemiyorum. Ya da kimseye ait olmak istemiyorum.”

Margot, kendi kendisine ait olduğunu söylerdi. Kitty kimseye ait olmadığını söylerdi. Sanırım ben kardeşlerime ve babama ait olduğumu söylerdim ama bu her zaman doğru değildi. Birine ait olmak... daha önce fark etmemiştim ama

şimdi düşününce sanki bunca zamandır tek istediğim buydu. Gerçekten birinin olmak ve onun da benim olması.

“Demek bunu bu yüzden yapıyorsun,” dedim. Soru sormaktan çok gerçeği dile getiriyordum. “Onun olmadığını kanıtlamak için. Ya da onun kaderin olmadığını.” Durdum. “Sence aralarında fark var mı? Yani birine ait olmakla birinin kaderi olmanın?”

“Tabii ki. Biri tercih ettiğini gösteriyor, diğeriye öyle değil.”

“Bu kadar zahmete katlandığına göre onu gerçekten seviyor olmalısın.”

Peter umursamaz bir ses çıkardı. “Çok hayalperestsin.”

İltifat olarak söylemediğini bilsem de, “Teşekkür ederim,” dedim. Sırf onu sinir etmek için.

Somurtarak, “Sen aşktan ne anlarsın ki, Lara Jean? Hiç erkek arkadaşın olmadı,” dediğinde onu sinir etmeyi başardığımı anladım.

Kamptan ya da başka şehirden falan birini uydurmayı düşündüm. *Adı Clint*, kelimeleri dilimin ucundaydı. Ama bu fazla utanç verici olurdu çünkü yalan söylediğimi bilirdi; daha önce kimseyle çıkmadığımı ona zaten söylemiştim. Söylememiş olsaydım bile gerçeği itiraf etmek yerine yalan söylemek çok daha acınası bir durum olurdu. “Evet, hiç erkek arkadaşım olmadı. Fakat tanıdığım birçok kişinin oldu ama hiçbiri âşık olmadı. Bense âşık oldum.” Bunu da *bu yüzden* yapıyorum.

Peter homurdandı. “Kime? Josh Sanderson’a mı? O salağa mı?”

“O, salak değil,” dedim kaşlarımı çatarak. “Onu tanıyorsun bile.”

“Tek gözlü ve yarım akıllı biri bile o çocuğun ne kadar salak olduğunu anlayabilir.”

“Ablamın kör ve beyinsiz olduğunu mu söylüyorsun?” diye sordum. Ablam hakkında tek bir kötü söz söylerse bu iş biterdi. Tüm bu numara son bulurdu. Peter’a o kadar da ihtiyacım yoktu.

Peter kakhaha attı. “Hayır. Senin öyle olduğunu söylüyorum!”

“Biliyor musun, fikrimi değiştirdim. Belli ki sen kendinden başka kimseye âşık olmamışsın.” Kapıyı açmaya çalıştım ama kilitliydi.

“Lara Jean, sadece şaka yapıyordum. Haydi ama.”

“Pazartesi görüşürüz.”

“Bekle, bekle. Önce bana bir şeyi söyle.” Peter arkasına yaslandı. “Neden kimseyle çıkmadın?”

Omuz silktim. “Bilmem... çünkü kimse sormadı?”

“Saçmalık. Martinez’in baloya seni davet ettiğini ve senin hayır dediğini biliyorum.”

Bunu bildiğine şaşırdım. “Erkeklerin birbirlerini soyadlarıyla çağırma olayı nedir?” diye sordum. “Bu çok...” Doğru kelimeyi bulmakta zorlandım. “Etkileyici? Yapmacık?”

“Konuyu değiştirme.”

“Sanırım korktuğum için hayır dedim.” Pencereden dışarı bakıp parmağımla cama Martinez’in M’sini çizdim.

“Tommy’den mi?”

“Hayır. Tommy’yi severim. Ondan değil. Gerçek olunca korkutucu oluyor. Artık sadece birini düşünmüyorsun da karşında gerçek bir insan oluyor, beklentilerle dolu falan. Ve isteklerle.” Sonunda Peter’a baktığımda ne kadar dikkatle dinlediğine ve bana odaklanmış olduğuna şaşırdım. Gerçekten de söylediklerime ilgi duyuyordu. “Bir erkekten çok hoşlandığımda, âşık

olduğumda bile kardeşlerimle olmayı her zaman tercih ederim çünkü ait olduğum yer orası.”

“Bir dakika. Peki ya şimdi?”

“Şimdi mi? Senden o şekilde hoşlanmıyorum, bu yüzden...”

“Güzel,” dedi Peter. “Bana tekrar âşık olayım deme, tamam mı? Bana âşık bir kızla daha uğraşamam. Çok yorucu bir şey.”

Kahkaha attım. “O kadar kendini beğenmişsin ki...”

“Şaka yapıyorum,” diye itiraz etti ama yapmıyordu. “Hem bende ne buldun ki?” Sonra yine kibirli ve kendinden emin ifadesiyle gülümsedi.

“Açıkçası, gerçekten söyleyemem.”

Gülümsemesi bir an bocaladı ama bozulmadı. Fakat şimdi o kadar da kendinden emin değildi. “İnsanlara kendilerini özel hissettirdiğim için olduğunu söylemiştin. İyi bir dansçı olduğumu ve kimya dersinde Jeffrey Suttleman’la partner olduğum için!”

“Tanrım, o mektubun her kelimesini ezberledin, değil mi?” diye dalga geçtim. Peter’in gülümsemesinin tamamen kaybolduğunu görmek bana bir anlık, küçük bir tatmin yaşattı. O tatminin peşindense anında pişmanlık geldi çünkü gereksiz yere duygularını incitmişim. Peter Kavinsky’nin duygularını neden incitmek istiyordum? Durumu düzeltmek için çabucak, “Hayır, bu doğru... o zamanlar cidden bir havan vardı,” diye ekledim.

Sanırım daha da kötüleştirmiştim çünkü yüzünü buruşturdu.

Başka ne diyeceğimi bilemediğim için kapıyı açıp arabadan indim. “Bıraktığın için teşekkürler, Peter.”

Eve girdiğimde ilk iş kapkekleri kontrol etmek için mutfığa girdim. Tupperware kap ile benim kapkek kutuma koymuşlardı. Krema biraz dağınık olmuştu ve parıltılar da gelişigüzel ser-

sevdiğim tüm erkeklere

pilmiş gibi görünüyordu ama genel olarak oldukça güzellerdi. Rahatladım. En azından Kitty kermeste rezil olmayacaktı!

kimden: Margot Covey mcovey@st-andrews.ac.uk

kime: Lara Jean Covey larajeansong@gmail.com

Okul nasıl gidiyor? Hiç yeni kulübe katıldın mı? Bence Lit Mag ya da Model UN'i düşünmelisin. Ayrıca bu hafta Kore Şükran Günü olduğunu unutma, büyükannemi aramalısın yoksa çok sinirlenir! Sizi özledim.

Not: Lütfen Oreo gönder! Süte batırma yarışmalarımızı özledim.

Sevgiler, M

kimden: Lara Jean Covey larajeansong@gmail.com

kime: Margot Covey mcovey@st-andrews.ac.uk

Okul iyi gidiyor. Henüz yeni bir kulübe katılmadım ama bakalım... Büyükannemi aramayı programıma çoktan ekledim zaten. Endişelenme, her şey kontrolüm altında!

Öpüldün

Peter'ın annesinin şehir merkezinde Lindenj&White adında bir antika dükkânı vardı. Çoğunlukla mobilya satıyordu ama yıllara göre dizilmiş mücevher kutuları da vardı. Ben en çok arkaik dönemi, yani 1900'leri seviyordum. Ortasında kalp şeklinde minik, parlak pırlanta olan bir madalyon vardı. Dört yüz dolardı. Dükkân, McCalls kitabevinin hemen yanında olduğu için ara sıra gidip ona bakıyordum. Her defasında satılmış olacağını düşünüyordum ama hep orada oluyordu.

Bir keresinde anneler gününde anneme 1940'lardan kalma, yonca şeklinde altın broş almıştık. Margot'yla bir ay boyunca her cumartesi limonata standı kurup on altı dolar biriktirebilmiştik. Babama parayı verirken ne kadar gururlandığımızı hatırlıyordum; parayı kilitli bir çantaya düzgünce yerleştirmiştik. O zamanlar bu paranın, broşun fiyatının çoğunu karşıladığını, babamınsa çok az yardım ettiğini düşünmüştüm. Şimdiyse broşun on altı dolardan çok daha pahalı olduğunu biliyordum. Babama aslında ne kadar olduğunu sormalıydım. Ama belki de bilmek istemezdim. Belki bilmemem daha iyiydi. Annemi broşla birlikte gömmüştük çünkü onun favorisiydi.

Peter arkamdan şaşkınlıkla, “Selam,” dediğinde kutunun önünde durmuş, parmağımla cama dokunuyordum.

“Selam,” dedim. “Burada ne işin var?”

Peter bana aptalmışım gibi baktı. “Annem buranın sahibi, unuttun mu?”

“Hayır yani, seni daha önce burada hiç görmemiştim de...” dedim. “Burada çalışıyor musun?”

“Hayır, anneme bir şey bırakmam gerekiyordu. Şimdi de yarın Huntsburgh’e gidip sandalye takımı almak zorunda olduğumu söyledim,” dedi Peter homurdanırcasına. “Git-gel iki saat. Sinir bozucu.”

Anlayışla başımı sallayıp kutudan uzaklaştım. Pembe ve siyah küreye bakıyormuş gibi yaptım. Aslında Margot buna bayılırdı. Ona güzel bir Noel hediyesi olabilirdi. Elime alıp hafifçe salladım. “Bu küre ne kadar?”

“Etikette ne yazıyorsa.” Peter dirseklerini kutunun üzerine koyup öne eğildi. “Sen de gelmelisin.”

Ona baktım. “Nereye?”

“Benimle sandalyeleri almaya.”

“Daha demin ne kadar sinir bozucu olduğundan bahsettin.”

“Evet, yalnızken öyle. Sen de gelirsen daha az sinir bozucu olabilir.”

“Tanrım, teşekkürler...”

“Rica ederim.”

Gözlerimi devirdim. Peter her şeye “rica ederim” diyordu! Hayır, Peter, bu içten bir teşekkür değildi, bu yüzden rica ederim demene gerek yok, falan oluyordum.

“Ee, geliyor musun gelmiyor musun?”

“Gelmiyorum.”

“Haydi ama! Bir açık artırmadan alacağım. Ev sahibi kendini eve hapsedmiş. Eşyalar elli yıldır falan orada kullanılmadan duruyormuş. İlgin çeken şeyler olacağına eminim. Eski şeyleri seviyorsun, değil mi?”

“Evet,” dedim bu özelliğimi bilmesine şaşırarak. “Aslında hep bir açık artırmaya gitmek istemişimdir. Sahibi nasıl ölmüş? Yani ölümünden ne kadar sonra bulunmuş?”

“Tanrım, çok fenasın.” Ürperdi. “Bu yanını bilmiyordum.”

“Birçok yanım var,” dedim ve ona doğru eğilerek, “Eee, nasıl ölmüş?” diye sordum.

“Ölmedi, seni ucube. Sadece yaşlı. Ailesi onu bakımevine gönderiyor.” Peter tek kaşını kaldırıp bana baktı. “O zaman seni yarın yedide alıyorum.”

“Yedi mi? Cumartesi sabahı yedide gitmekten bahsetmemiştin!”

“Üzgünüm,” dedi suçlu bir ifadeyle. “İyi mallar kapılmadan, erkenden gitmemiz gerek.”

Akşam Peter ile kendime öğle yemeği hazırladım. Peynir ve domatesli biftekli sandviç yaptım. Benimkine mayonez, Peter’inkine de hardal koydum. Peter mayonez sevmiyordu. Sahte bir ilişkide birbirinizle ilgili tuhaf şeyler öğreniyordunuz.

Kitty mutfağa girip bir sandvicin yarısını almaya çalıştı. Elini ittim. “Sana değil.”

“Kime o zaman?”

“Yarınki öğle yemeğim. Benim ve Peter’ın.”

Tabureye çıkıp sandviçleri yağlı kâğıda sarmamı izledi. Sandviçler poşete konulmaktansa, yağlı kâğıda sarıldığında çok daha güzel görünüyordu. Her fırsatta yağlı kâğıt kullanırdım. “Peter’ı sevdim,” dedi Kitty. “Josh’tan çok farklı ama sevdim.”

Ona baktım. “Nasıl yani?”

“Bilmem. Çok komik. Hep şakalaşüyor. Ona sandviç hazırladığına göre gerçekten âşık olmalısın. Margot ile Josh ilk çıkmaya başladıkları zamanlarda Margot ona sürekli üç peynirli makarna yapardı çünkü bu Josh’ın en sevdiği yemek. Peter’ın en sevdiği yemek ne?”

“Bilmiyorum. Yani, her şeyi seviyor.”

Kitty bana yan yan baktı. “Onun kız arkadaşıysan, en sevdiği yemeğin ne olduğunu bilmen gerek.”

“Mayonezi sevmediğini biliyorum,” diye önerdim.

“Çünkü mayonez iğrenç bir şey. Josh da mayonezden nefret eder.”

İçimde bir sızı hissettim. Josh gerçekten de mayonezden nefret ederdi. “Kitty, Josh’ı özleyiyor musun?”

Başını onaylarcasına salladı. “Keşke hâlâ bize gelip gitse.” Suratında üzgün bir ifade belirdi. Tam ona sarılacaktım ki ellerini kalçasına koydu. “Bifteğin hepsini kullanma çünkü haftaya öğle yemeğin için bana gerekecek.”

“Biterse ton balıklı salata yaparım. Tanrım.”

“Yaptığından emin ol,” dedi Kitty ve mutfaktan çıktı.

“Yaptığından emin ol” mu? Böyle şeyleri nereden öğreniyordu?

Saat yedi buçukta pencerenin önünde oturmuş, Peter’ın gelmesini bekliyordum. İçinde sandviçlerimizin olduğu kahverengi poşet ve ürkütücü ya da ilgi çekici bir şey olursa çekebileyim diye fotoğraf makinem yanımdaydı. Korku filmlerinde gördüğünüz türden eski, gri, demir kapılı, arka bahçesinde süs havuzu ya da labirent olan bir malikâne hayal ediyordum.

Peter'ın annesinin minivanı sekize yirmi kala evin önünde durdu ki bu sinir bozucuydu. Bir saat fazla uyuyabilirdim. Dışarı koşup arabaya bindim ve ben bir şey söyleyemeden Peter, “Üzgünüm, üzgünüm. Ama bak sana ne aldım,” dedi. Bana bir peçeteye sarılı, hâlâ sıcak olan donutı, uzattı. “Tam yedi buçukta, açıldıkları saatte aldım. Moka ve şekerli.”

Bir parça koparıp ağzıma attım. “Nefis!”

Garaj yolundan çıkarken yan gözle bana baktı. “Yani geç kalarak doğru bir şey yaptım, değil mi?”

Bir ısıruk daha alırken başımı onaylarcasına salladım. “Kesinlikle doğru şeyi yaptın,” dedim ağzım doluyken. “Su var mı?”

Peter bana yarısı dolu bir şişe uzattı ve suyu kafama diktim. “Yediğim en güzel donut.”

“Güzel,” dedi. Sonra bana bakıp kahkaha attı. “Tüm yüzün şeker olmuş.”

Peçetenin diğer tarafıyla ağzımı sildim.

“Yanaklar da,” dedi.

“Tamam tamam.” Sonra sessizliğe büründük ve gerildim. “Müzik açabilir miyim?” Telefonumu çıkarmaya koyuldum.

“Şey, bir süre daha sessizlik içinde gitsek olur mu? Kafein etkisini göstermeden bas bas müzik çekemem.”

“Eee... tabii.” Benim de sessiz olmamı isteyip istemediğinden emin olamadım. Sessiz olmam gerektiğini bilseydim bu küçük geziye gelmeyi kabul etmezdim.

Peter'ın suratında huzurlu bir ifade vardı; sanki balıkçı teknisinin kaptanıydı da denizin ortasında sakince süzülüyorduk. Tabii arabayı yavaş kullanmıyordu; cidden hızlı sürüyordu.

Tam on saniye boyunca sessiz kaldıktan sonra, “Bir dakika, benim de mi sessiz olmamı istiyordun?” diye sordum.

“Hayır, sadece müzik dinlemek istemedim. Sen istediğin kadar konuşabilirsin.”

“Tamam,” dedim ve sonra yine sessizleştim çünkü biri size istediğiniz kadar konuşabileceğinizi söyleyince tuhaf kaçıyordu. “En sevdiğin yemek ne?”

“Her şeyi severim.”

“Ama *en sevdiğin* hangisi? Yani en en sevdiğin? Peynirli makarna mı, kızarmış tavuk mu, biftek mi, pizza mı?”

“Hepsini severim. Eşit şekilde.”

Yenilmişçesine iç çektim. Peter neden favori şey seçme olayını anlamıyordu?

Peter iç çekmemi taklit ederek kakhaha attı. “Peki. Tarçınlı tost severim. En sevdiğim yiyecek bu.”

“Tarçınlı tost mu?” diye tekrarlardım. “Tarçınlı tostı yengeç bacağından daha çok mu seviyorsun? Çizburgerden?”

“Evet.”

“*Barbeküden?*”

Peter tereddüt etti. Ardından, “Evet! Şimdi seçimimi eleştirmeyi bırak. Tercihimin arkasında duruyorum,” dedi.

Omuz silktim. “Peki.” Bekleyip benim en sevdiğim yiyeceğin ne olduğunu sorması için bir şans verdim ama sormayınca, “Benim en sevdiğim yiyecek de kek,” dedim.

“Ne tür kek?”

“Fark etmez. Her türlü.”

“Demin ben bir şey seçmediğim için başımın etini yedin,” diye söylendi.

“Ama belli bir tür seçmek çok zor!” diye patladım. “Yani, hindistancevizli kek var mesela, kartopu gibi görünen beyaz kremalı; onu çok seviyorum. Ama cheesecake, limonlu kek ve havuçlu kek de seviyorum. Ayrıca krem peynir kremalı, kırmızı

kadife kek ile ganajlı çikolatalı kek de severim.” Duraksadım.

“Hiç zeytinyağlı kek yedin mi?”

“Hayır, kulağa tuhaf geliyor.”

“Gerçekten ama gerçekten güzel. Oldukça ıslak ve lezzetli. Sana yaparım.”

Kahverengi kesekâğıdından torbayı açıp sandvicini çıkardım. Hangisinin kimin olduğunu anlamak için onunkinin zerine *P* yazmıştım. “Sandviç ister misin?”

“Bana mı yaptın?”

“Yani, kendime de yapıyordum ama bir tane getirip senin önünde yemem ayıp olurdu.”

Peter sandvici alıp alt kısmındaki kâğıdı çıkarmadan yemeye başladı. “Güzelmiş,” dedi başını sallayıp. “Bu ne tür bir hardal?”

Memnun olmuş bir şekilde, “Biralı hardal. Babam bunu havalı bir yerden sipariş ediyor. Yemek yapmayı çok sever,” dedim.

“Sen kendininkini yemeyecek misin?”

“Daha sonra yiyeceğini,” diye cevap verdim.

Yolu yarıladığımızda Peter makas atmaya ve sürekli saate bakmaya başladı.

“Niye bu kadar acele ediyoruz?” diye sordum.

“Epstein’ler,” dedi parmaklarını direksiyona vurarak.

“Epstein’ler kim?”

“Charlottesville’de antika dükkânları olan yaşlı bir ift. En son Phil benden beş dakika önce gidip her şeyi kaptı. Bugünse böyle bir şey olmayacak.”

Etkilenerek, “Vay canına, bu işin bu kadar çekişmeli olduğunu bilmiyordum,” dedim.

Peter ukala bir tavırla gülümseyerek, “Her şey içten ibaret, değil mi?” dedi.

Gözlerimi devirdim. Peter o kadar Peter'dı ki...

Kırmızı ışıktaki dururken Peter bir anda dikleşip, "Ah, kahretsin, Epstein'ler!" dedi.

Yarı uyur yarı uyanık haldeydim. Gözlerimi açıp, "Nerede? Nerede?" diye bağırdım.

"Kırmızı cip! Sağ tarafta, iki araba önümüzde." Görebilmek için başımı uzattım. Beyaz saçlı bir çiftti; altmış ya da yetmişli yaşlardalardı. Bu kadar uzaktan tahmin yürütmem zordu.

Yeşil ışık yanar yanmaz Peter gazı kökleyip emniyet şeridinden gitmeye başladı. "Haydi haydi haydi!" diye bağırdım ve Epstein'lerin yanından geçtik. Kalbim deli gibi atıyordu, başımı camdan çıkarıp bağırmadan edemedim çünkü çok heyecanlıydı. Saçlarım rüzgârda savrulurken darmadağın olacağını biliyordum ama umurumda bile değildi. "Eveeeet!" diye bağırdım.

"Sen delisin," dedi Peter, beni tişörtümden tutup içeri çekerken. Onu koridorda öptüğüm gün baktığı gibi bakıyordu. Sanki düşündüğünden farklı biriymişim gibi.

Evin önüne park ettiğimizde çoktan birkaç araba gelmişti bile. Daha iyi görebilmek için başımı uzattım. Dövme demir kapılı malikâne hayal etmişim ama burası normal bir ev gibi görünüyordu. Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor olmalıydım çünkü Peter, "Satışı eve göre değerlendirme. Normal evlerden her türde hazine ve havalı evlerdense yalnızca işe yaramaz şeyler çıkabiliyor," dedi.

Arabadan inip ayakkabı bağcıklarını bağlamak için eğildim. "Acele et, Lara Jean! Epstein'ler her an gelebilir!" Peter elimi tuttu ve garaj yolunda koştuk; ona yetişmeye çalışırken nefes nefese kaldım. Bacakları benimkilerden çok daha uzundu.

İçeri girer girmez Peter takım elbiseli bir adamın yanına gitti ve ben de soluklanmak için öne eğildim. Birkaç kişi etrafta gezinip mobilyalara bakıyordu. Odanın ortasındaki uzun yemek masasında seramik, mat cam ve porselen biblolar vardı. Daha yakından bakmak üzere yanına gittim. Üzerinde pembe güller olan, küçük, beyaz sütlüğü beğendim ama ne kadar olduğuna bakmak için dokunmaya iznim olduğundan emin değildim. Çok pahalı olabilirdi.

Büyük bir sepetin içinde Noel'e dair hatıralar vardı; plastik Noel Babalar, Rudolph'lar ve cam süsler. Peter yüzünde koca bir gülümsemeyle yanıma geldiğinde sepeti karıştırıyordum. "Görev tamamlandı," dedi. Ahşap büfeye bakan yaşlı bir çifti gösterdi başıyla. "Epstein'ler," diye fısıldadı.

"Sandalyeleri aldın mı?" diye seslendi Bay Epstein. Sesinin sakini ve kızmamış çıkması için uğraşıyordu ama elleri kalçasındaydı ve kaskatı duruyordu.

"Elbette," diye seslendi Peter da. "Bir dahaki sefere artık." Bana dönüp, "Güzel bir şeyler gördün mü?" diye sordu.

"Bir sürü şey." Pembe bir geyiği aldım. Camdan yapılmıştı ve masmavi bir burnu vardı. "Makyaj masamda çok hoş durur. Adama ne kadar olduğunu sorar mısınız?"

"Hayır ama sen sorabilirsin. Pazarlık yapmayı öğrenmen için iyi alıştırmaya olur." Peter beni elimden tutup takım elbiseli adama götürdü. Adam elindeki kâğıtlara bir şeyler yazıyordu ve oldukça meşgul ve önemli birine benziyordu. Burada olmam gerektiğinden bile emin değildim. *Ashında bu geyiğe ihtiyacım yok*, diye düşündüm.

Ama Peter beklenti dolu gözlerle bana baktığı için boğazımı temizleyip, "Affedersiniz bayım, bu geyik ne kadar?" diye sordum.

“Ah, o partinin bir parçası,” diye karşılık verdi.

“Ah, şey, parti nedir?”

“Yani setin bir parçası,” diye açıkladı. “Tüm süs setini almanız gerek. Yetmiş beş dolar. Gördüğünüz üzere hepsi *vintage*.”

Geri çekilmeye başladım. “Neyse, teşekkürler,” dedim.

Peter beni yeniden çekti ve adama sevimli bir gülümsemeyle bakıp, “Sandalyelere ekleyemez misiniz? Satın alınanlara bir hediye gibi?”

Adam iç geçirdi. “Onları ayırmak istemiyorum.” Başını çevirip dosyasındaki kâğıtları karıştırmaya koyuldu.

Peter bana, *Geyiği isteyen sensin; baskı yapmalısın*, dercesine baktı. Ona, *O kadar da istemiyorum* bakışı attım ama Peter başını sertçe sallayıp beni adama doğru itti. “Bayım, lütfen... Size onun için on dolar veririm. Kimse bir geyiğin eksik olduğunu anlamaz. Hem bakın, patisinin altı biraz aşınmış, gördünüz mü?” Geyiği ona doğru kaldırdım.

“Tamam, tamam. Alın haydi,” dedi adam istemeye istemeye. Sevinçle çantamdan cüzdanımı çıkarıyordum ki beni durdurdu.

“Teşekkürler! Çok teşekkürler!” Geyiği göğsüme bastırdım. Belki de pazarlık yapmak sandığım kadar zor bir şey değildi.

Peter bana göz kırptı ve adama, “Minibüsü yaklaştırayım da sandalyeleri taşıyalım,” dedi.

Onlar dışarı çıkınca ben de evde gezip duvarlardaki resimlere baktım. Onların da satılık olup olmadığını merak ettim. Bazıları gerçekten eski görünüyordu: Takım elbiseli ve şapkalı adamların siyah beyaz fotoğrafları vardı. Fotoğraflardan birinde kilise elbisesi giymiş bir kız vardı; elbise gelinlik gibi beyaz ve dantelliydi. Kız gülümsemedi ama gözlerinde bana Kitty’yi anımsatan yaramaz bir parıltı vardı.

“O benim kızım Patricia.”

Arkama döndüm. Lacivert kazak ile sert kumaştan kot giymiş yaşlı bir adamdı. Merdivene yaslanmış, beni izliyordu. Bembeyaz teni ve ince yapısıyla oldukça kırılğan görünüyordu.

“Ohio’da yaşıyor. Muhasebeci.” Sanki *ben ona* birini hatırlatıyormuşum gibi hâlâ dikkatle bana bakıyordu.

“Eviniz ne hoş,” dedim, hiç de öyle olmamasına rağmen. Eskiydi, iyi bir temizliğe ihtiyacı vardı ama içindeki eşyalar güzeldi.

“Artık boş. Tüm eşyalarım satıldı. Bilirsin, yanında götüremiyorsun.”

“Yani öldüğünüzde mi?” diye fısıldadım.

Bana sertçe baktı. “Hayır, huzurevini kastettim.”

Of. “Doğru,” dedim ve tuhaf hissettiğim zaman yaptığım gibi kıkırdadım.

“Elindeki nedir?”

Geyiği kaldırdım. “Bu. Takım elbiseli adam verdi. Geri istiyor musunuz? Para ödemedim. Partinin parçası.”

Adam gülümseyince kâğıttan derisindeki kırışıklıkları derinleşti. “O Patty’nin favorisiydi.”

Ona uzattım. “Belki saklamak ister?”

“Hayır, sende kalsın. Artık senin. Taşınmama yardım etme zahmetinde bile bulunmadı zaten...” Öfkeyle başını salladı. “Almak istediğin başka bir şey var mı? Onun eski kıyafetleriyle dolu bir sandık var.”

Aile sorunları. Aman. En iyisi hiç karışmamaktı. Ama *vintage* kıyafetler! Oldukça çekici bir teklifti.

Peter beni bulduğunda müzik odasında bağdaş kurmuş halde yerde oturuyor, eski sandığı karıştırıyordum. Bay Clarke yanındaki koltukta uyukluyordu. Aşırı sevdiğim uçuk pembe

renginde modern bir mini elbise ile üzerinde küçük papatyalar olan, belime bağlayabileceğim kolsuz, düğmeli bir gömlek buldum. “Bak, Peter!” Elbiseyi havaya kaldırdım. “Bay Clarke alabileceğimi söyledi.”

Peter, “Bay Clarke kim?” diye sorarken sesi odayı doldurdu.

Bay Clarke’ı işaret ettim ve parmağımı dudaklarıma götürdüm.

“Satıştan sorumlu adam onun burada bedavaya bir şeyler verdiğini görmeden gitsek iyi olur.”

Aceleyle ayağa kalktım. “Hoşçakalın, Bay Clarke,” dedim alçak sesle. Onu uyandırmamamız muhtemelen iyi olurdu. Bana boşanmasını anlatırken oldukça bitkin görünüyordu.

Bay Clarke’ın gözleri açıldı. “Bu delikanlı konuştuğun çocuk mu?”

“Hayır, pek sayılmaz,” dedim ama Peter kolunu omzuma atıp, “Evet efendim, ben konuştuğu çocuğum,” dedi.

Bunu söyleyiş şekli hoşuma gitmedi. Sanki dalga geçer gibiydi. Hem benle hem de Bay Clarke’la. “Kıyafetler için teşekkür ederim, Bay Clarke,” dedim ve adam dik oturup elime uzanarak öptü. Dudakları kurumuş gece kelebeğinin kanatları gibi bir his veriyordu.

“Rica ederim, Patty.”

Ona el sallayıp yeni elbiselerimi aldım. Kapıdan çıkarken Peter, “Patty kim?” diye sordu ama onu duymazlıktan geldim.

Günün heyecanı ile iki saniye içinde uyuyakalmış olmalıydım çünkü gözümü açtığımda evimizin önünde park etmiştik ve Peter omzumu sarsarak, “Geldik Lara Jean,” diyordu.

Gözlerimi açtım. Elbisemi ve gömleğimi can simidi gibi göğsüme bastırmıştım ve geyiğim de kucağımdaydı. Yeni ha-

zinelerim. Sanki banka soyup kaçmışım gibi hissediyordum.
"Bugün için teşekkürler, Peter."

"Benimle geldiğin için teşekkürler." Sonra aniden, "Ah, şey, sormayı unuttum," dedi. "Annem yarın akşam yemeğe gelmeni istiyor."

Ağzım açık kaldı. "Annene bizden mi bahsettin?"

Peter bana pis pis baktı. "Kitty bizi biliyor! Ayrıca annemle ben çok yakınız. Sadece o, ben ve kardeşim Owen var. Gelmek istemiyorsan gelme ama o zaman da annem kaba olduğunu düşünür."

"Sadece... Ne kadar çok kişi bilirse durumu idare etmek de o kadar zorlaşır. Yalanları olabildiğince az kişiyle sınırlı tutmalısın."

"Nasıl oluyor da yalan söylemekle ilgili bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Ah, çocukken sürekli yalan söylerdim." Gerçi bunu yalan söylemek olarak düşünmezdim. Kandırmaca oynamak olarak görürdüm. Bir keresinde Kitty'ye evlatlık olduğunu ve gerçek ailesinin gezici sirkte olduklarını söylemiştim. Jimnastik dersine bu yüzden yazılmıştı.

Peter'ın evine yemeğe giderken ne kadar şık olmam gerektiğinden emin değildim. Dükkânda annesi çok süslü biri gibi görünüyordu. Benimle tanıştığında Genevieve'den her anlamda eksik olduğumu düşünmesini istemiyordum. Onunla neden tanışmam gerektiğini de anlamış değildim gerçi.

Ama beni sevmesini gerçekten de istiyordum.

Önce kendi dolabımı, sonra da Margot'nunkini karıştırdım. Sonunda krem rengi kazak, bebe yaka bluz ve hardal rengi, kadife çan etekte karar kıldım. Ve külotlu çorap ile babet. Ardından biraz makyaj yaptım ki nadiren yapardım. Şeftali rengi allık sürüp biraz göz makyajı yapmaya çalıştım fakat sonunda temizleyip en baştan başlamam gerekti. Bu defa yalnızca rimel sürdüm.

Kitty'nin yanına gittiğimde, "Forma gibi olmuş," dedi.

"İyi anlamda mı?"

Kitty başını onaylarcasına salladı. "Güzel bir mağazada çalışıyormuşsun gibi."

Peter gelmeden önce ne olur ne olmaz diye bilgisayardan hangi çatalla ne yendiğine baktım.

Tuhaftı. Peter'ın mutfak masasında otururken başka birinin hayatını yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Peter'ın annesi pizza yapmıştı, yani çatallar konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Ayrıca evlerinin içi o kadar şık değildi; sadece normal ve hoştu. Mutfaktaki tezgâhın üzerinde yayık makinesi vardı. Duvarlarda ahşap çerçevelerde Peter ile kardeşinin fotoğrafları asılıydı ve her şey kırmızı beyaz pötikareliydi.

Tezgâhın üzerinde çeşit çeşit pizza malzemesi duruyordu: yalnızca salam, sosis, mantar ve biber değil, enginar kalbi, kalamata zeytin, taze mozzarella ve bir diş sarımsak da vardı.

Peter'ın annesi kibardı. Yemek boyunca tabağıma daha fazla salata koyup durdu ve doymuş olmama rağmen her defasında yedim. Bir keresinde onu yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle bana bakarken yakaladım. Gülümsediğinde Peter'a benziyordu.

Peter'ın kardeşinin adı Owen'dı. On iki yaşındaydı. Peter'ın küçüklüğü gibiydi ama onun kadar çok konuşmuyordu. Peter'm rahatlığı onda yoktu. Owen, çok sıcak olmasına rağmen bir dilim pizza alıp ağzına götürdü. Sıcaklığı geçirmek için elini ağzına doğru salladı ve az kalsın lokmasını peçetesine tükürecekti ama annesi, "Sakın, Owen. Misafirimiz var," dedi.

"Beni rahat bırak," diye homurdandı Owen.

"Peter iki kız kardeşin olduğunu söyledi," dedi Bayan Kavinsky içten bir gülümsemeyle. Bir parça marulu küçük küçük dilimledi. "Annen üç tane kızı olmasına bayılıyor olmalı."

Ona cevap vermek için ağzımı açtım ama Peter benden önce davrandı. "Lara Jean'in annesi o küçükken vefat etti." Annesinin bunu zaten bilmesi gerekiyormuş gibi söylemişti ve Bayan Kavinsky utanarak baktı.

“Çok üzgünüm. Şimdi hatırladım.”

“Üç kızı olmasını gerçekten de seviyordu,” diye ekledim çabucak. “Kız kardeşim Kitty’nin erkek olacağından o kadar eminlermiş ki annem kızlara alışık olduğu için erkek çocukla ne yapacağını düşünüp endişelendiğini anlatırdı. Kitty’nin de kız olduğunu öğrendiğinde çok rahatlamış. Ablam ve ben de rahatladık aslında; her gece erkek değil de kız kardeşimiz olması için dua ederdik.”

“Erkeklerin nesi varmış?” diye itiraz etti Peter.

Bayan Kavinsky gülümsüyordu. Owen’ın tabağına bir dilim daha pizza koydu ve ekledi: “Siz vahşisiniz. Vahşi hayvanlar gibi. Eminim Lara Jean ve kardeşleri birer melektir.”

Peter homurdandı.

“Şey... Kitty de kısmen vahşi sayılır,” diye itiraf ettim. “Ama ablamı Margot ve ben gayet iyiyizdir.”

Bayan Kavinsky peçetesini alıp Owen’ın yüzüne bulaşan domates sosunu silmeye çalışınca Owen elini itti. “Anne!”

Bayan Kavinsky fırından bir tane daha pizza çıkarmak üzere kalktığında Peter bana dönüp, “Annemin ona nasıl da bebek muamelesi yaptığını görüyor musun?” dedi.

“Sana daha çok bebek muamelesi yapıyor,” diye itiraz etti Owen. Ardından bana dönüp, “Peter erişte yapmayı bile bilmez,” dedi.

Kahkaha attım. “Sen biliyor musun?”

“Tabii ki de. Yıllardır yapıyorum,” diye karşılık verdi.

“Ben de yemek yapmayı severim,” dedim buzlu çayımın bir yudum alırken. “Peter’a aşçılık dersi vermeliyiz.”

Owen beni inceleyip, “Sen Genevieve’den daha çok makyaj yapıyorsun,” dedi.

JENNY HAN

Tokat yemişim gibi sandalyemde çöktüm. Sadece allık sürmüştüm! Ve biraz da dudak parlatıcısı! Genevieve'in her gün bronzlaştırıcı, far ve kapatıcı sürdüğünü biliyordum. Ayrıca rimel ve ruj!

Peter hemen, "Kes sesini, Owen," dedi.

Owen sırtıyordu. Gözlerimi kıstım. Bu çocuk Kitty'den sadece birkaç yaş büyüktü! Ona doğru eğilip elimi yüzümün önünde salladım. "Bu tamamen doğal. Ama iltifatın için teşekkür ederim, Owen."

"Rica ederim," dedi tıpkı ağabeyi gibi.

Eve dönerken, "Peter?.." dedim.

"Ne?"

"Boş ver."

"Ne, sorsana."

"şey... annenle baban boşandılar, değil mi?"

"Evet."

"Peki babanı ne sıklıkta görüyorsun?"

"Pek sık değil."

"Ah, peki. Sadece merak etmiştim."

Peter bana meraklı gözlerle baktı.

"Ne?" dedim.

"Bir sonraki soruyu bekliyorum. Asla sadece bir soru sormazsın."

"Peki... onu özlüyor musun?"

"Kimi?"

"Babanı!"

"Ah, bilmiyorum. Sanırım eskiden hep birlikte olmamızı özlüyorum daha çok. O, annemi, ben ve Owen. Takım gibiy

dik. Her lakros maçına gelirdi.” Peter sessizleşti. “O... her şeyle ilgilenirdi.”

“Sanırım babaların işi bu.”

“Şimdi bunu yeni ailesine yapıyor.” Peter bunu öfkeyle değil, gerçekleri kabullenmiş bir ifadeyle söylemişti. “Ya sen? Anneni özlüyor musun?”

“Bazen düşündüğümde, evet.” Sonra bir anda konuşmaya devam ettim: “Neyi özlüyorum biliyor musun? Banyo vaktini. Saçlarımı yıkamasını. Saçlarının yıkanması sence de dünyanın en güzel hissi değil mi? Sıcak su, köpükler ve saçlarındaki parmaklar. Çok güzel.”

“Evet, öyle.”

“Bazen onu hiç düşünmüyorum ama sonra... sonra aklımda bir düşünce belirliyor, mesela şimdi beni görse ne düşünürdü? Beni sadece küçük bir kız olarak biliyor ama artık genç kız oldum ve beni sokakta görse tanıyıp tanımayacağını merak ediyorum.”

“Tabii ki tanır. O senin annen.”

“Biliyorum ama çok değiştim.” Peter’ın yüzünde rahatsız olmuş gibi bir ifade belirdi. Babası hakkında şikâyet ettiği için pişman olduğunu anladım çünkü en azından babası hayattaydı. Ve sonra, Peter bana acır gibi baktığı için dikleşerek kibirli bir ifadeyle, “Ben çok olgun biriyim, biliyorsun,” dedim.

Sırıttı. “Öyle mi?”

“Ah, evet, oldukça incelikliyim, Peter.”

Evime geldiğimizde ben arabadan inmeden önce Peter, “Annemin seni sevdiğini düşünüyorum,” dedi. Bu kendimi iyi hissettirdi. Başkalarının annelerinin beni sevmesi benim için her zaman çok önemliydi.

Genevieve'lerin evine gitmemin en sevdiğim kısmı da buydu; annesiyle vakit geçirmek. Wendy çok havalıydı. Evde otururken bile ipek bluz ile şık bir pantolon giyer, kolye takardı. Saçları her zaman mükemmeldi: şık ve düzgün. Genevieve de onununki gibi güzel saçlara sahipti ama annesinin mükemmel, düz burnunu almamıştı. Onunakinin kemerinde hafif bir çıkıntı vardı ki bence bu daha çekici görünmesini sağlıyordu.

“Bu arada kesinlikle Gen'den daha fazla makyaj yapmıyorsun. Beyaz gömleklerime hep bronzlaştırıcı bulaştırırdı.”

Genevieve'i unutmuş birisine göre onun hakkında çok fazla konuşuyordu. Gerçi yalnız değildi. Gen'i ben de düşünüyordum. Burada değilken bile aslında buradaydı. Bir şekilde size ulaşıyordu.

Kimya dersinde Peter bana not gönderdi. *Sınava çalışmak için akşam size gelebilir miyim?*

Sözleşmemizde çalışma saatlerinin olduğunu hatırlamıyorum, diye cevap yazdım. Notu okuyunca dönüp bana kırılgan bir bakış attı. *Şaka yapıyorum!* dercesine ağzını oynattım.

Yemekte Peter'ın çalışmaya geleceğini ve mutfığa ihtiyacımız olduğunu duyurduğumda babam kaşlarını kaldırdı. “Kapıyı açık bırakın,” diye takıldı. Mutfağın kapısı bile yoktu.

“Baba,” diye homurdandım ve Kitty de benimle birlikte homurdandı.

Babam sıradan bir ses tonuyla, “Peter erkek arkadaşın mı?” diye sordu.

“Şey... onun gibi bir şey,” dedim.

Yemekten sonra Kitty'yle bulaşıkları yıkadık ve mutfığı çalışma odasına çevirdim. Defterim ve notlarım mavi, sarı ve pembe fosforlu kalemle birlikte masanın ortasında duruyordu. Yanlarında akşamüzeri pişirdiğim bir tabak fıstık ezme keki

vardı. Kitty'nin iki dilim yemesine izin verdim ama daha fazla alamazdı.

Peter sekiz gibi geleceğini söylemişti. Başta her zamanki gibi gecikeceğini düşündüm ama dakikalar geçtikçe gelmeyeceğini fark ettim. Mesaj attım ama cevap vermedi.

Kitty reklam arasında aşağı inip kek almak için mutfağı kokladı ve ona bir tane daha verdim. "Peter gelmiyor mu?" Çalışmama odaklandığım için onu duymamış gibi yaptım.

Saat ona doğru Peter mesaj attı: *Üzgünüm, bir işim çıktı. Bu akşam gelemeyeceğim.* Nerede olduğunu ya da ne yaptığını söylemedi ama biliyordum: Genevieve'le birlikteydi. Öğle yemeğinde dikkati dağınıktı; mesajlaşıp duruyordu. İlerleyen saatlerde onları kızlar soyunma odasının önünde görmüştüm. Beni görmemişlerdi ama ben onları görmüştüm. Sadece konuşuyorlardı ama konu Genevieve olunca asla *sadece* herhangi bir şey olmazdı. Elini Peter'ın koluna koymuştu; Peter onun saçlarını gözünün önünden çekmişti. Ben yalnızca sahte kız arkadaş olabilirdim ama bu hiçbir şey değildi.

Çalışmaya devanı ettim ama duygularınız incindiğinde odaklanmak da güçleşiyordu. Kendi kendime bunun yalnızca kek yapma ve alt katı toplama zahmetine girdiğim için olduğunu söylüyordum. Yani bir yere gideceğini söyleyip sonra gitmemek ayıptı. Hiç mi terbiyesi yoktu? Aynı şeyi ben yapsam hoşuna gider miydi? Ayrıca Gen'e geri dönüp duracaksa bu oyunun ne anlamı vardı ki? Artık benim ne çıkarım vardı? Josh'la aramız düzelmiş, neredeyse normale dönmüştü. İstersem bu yalana son verebilirdim.

Ertesi sabah uyandığımda hâlâ sinirliydim. Beni de okula götürmesini istemek için Josh'ı aradım. Bir an açmayacağını-

dan endişelendim; birlikte vakit geçirmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ama telefonu açtı ve sorun olmayacağını söyledi.

Peter beni almaya gelip de bulamadığında hoşuna gidecek miydi bakalım.

Yolun yarısında kendimi huzursuz hissetmeye başladım. Belki de Peter'ın geçerli bir sebebi vardı. Belki Genevieve'le birlikte değildi ve ben öfkeyle saçma sapan bir şey yapmıştım.

Josh bana şüpheyile bakıyordu. "Sorun ne?"

"Hiç."

Bana inanmadığını biliyordum. "Kavinsky'yle kavga mı ettiniz?"

"Hayır."

Josh iç geçirip, "Sadece dikkatli ol," demekle yetindi. Bunu o kadar patronluk taslayan ağabey havasında söylemişti ki çılglık atmak istedim. "Onun yüzünden üzüldüğünü görmek istemem."

"Josh! Beni üzmüyor. Tanrım."

"O çocuk malın teki. Üzgünüm ama öyle. Lakros takımındaki bütün çocuklar öyle. Kavinsky gibiler yalnızca bir şeyle ilgilenir. Ve istediklerini elde ettikleri anda sıkılırlar."

"Peter öyle değil. Genevieve'le neredeyse dört yıl çıktı!"

"Sen bana güven. Erkeklerle fazla deneyimin olmadı, Lara Jean."

Sessizce, "Nereden biliyorsun?" diye sordum.

Josh bana *ah, haydi ama* dercesine baktı. "Çünkü seni tanıyorum."

"Sandığın kadar iyi tanımıyorsun."

Yolun kalanında sessizliğe büründük.

O kadar da büyük bir şey değildi. Peter evime uğrayacak, orada olmadığımı görecektir ve gidecekti. Alt tarafı her zamanki

yolundan çıkıp beş dakika fazla araba kullanması gerekecekti. Ben dün akşam onu tam iki saat beklemiştim.

Okula girdiğimizde Josh son sınıfların koridoruna yöneldi, ben de üçüncü sınıflarınkine. Koridorda yürürken Peter'm dolabına gözücuyla bakıp duruyordum ama gelmedi. Zil çalana kadar dolabımın başında bekledim ama hâlâ gelmemişti. İlk derse koşarken çantam sırtıma çarpıyordu.

Peter'm bana kapıdan sert sert baktığını gördüğümde Bay Schuller yoklama alıyordu. Peter dışarı çıkmamı işaret etti. Hızlıca yutkunup defterime baktım ve onu görmemiş gibi yaptım ama sonra fısıldayarak ismimi söylediğinde onunla konuşmam gerektiğini biliyordum.

Elimi kaldırıp, "Bay Schuller, tuvalete gidebilir miyim?" diye sordum.

"Dersten önce gitmeliydin," diye söylendi ama eliyle gitmemi işaret etti.

Çabucak koridora çıktım ve Bay Schuller görmesin diye Peter'ı çekip kapıdan uzaklaştırdım.

"Sabah neredeydin?" diye sordu Peter.

Kollarımı önümde birleştirip dik durmaya çalıştım. Bunu başarmam zordu çünkü ben çok kısaydım ve Peter çok uzundu. "Cevap vermesi gereken asıl sensin."

Peter ofladı. "En azından ben sana mesaj attım! Seni on yedi kez falan aradım. Telefonun neden kapalı?"

"Okula telefon getirmemizin yasak olduğunu biliyorsun!"

"Lara Jean, yirmi dakika boyunca evinin önünde seni bekledim," diye burnundan soludu.

Of. "İyi, üzgünüm."

"Okula nasıl geldin? Sanderson'la mı?"

"Evet."

Peter nefes verdi. “Bak, dün akşam gelemememe kızdıysan, bu sabah yediğin bok yerine arayıp söylemeliydin.”

Tiz bir sesle, “Dün gece *senin* yediğin boka ne demeli?” diye karşılık verdim.

Ağzının kenarında ufak bir gülümseme belirdi. “Sen ‘bok’ mu dedin? Senin ağzından çıkınca çok tuhaf oldu.”

Bunu duymamış gibi yaptım. “Eee... neredeydin? Genevieve’le miydin?” Asıl bilmek istediğim şeyi, *Yeniden birlikte misiniz?* sorusunu sormadım.

Peter tereddütle, “Bana ihtiyacı vardı,” dedi.

Ona bakamıyordum bile. Nasıl bu kadar aptal olabiliyordu? Gen’in onun üzerinde neden böylesine bir etkisi vardı? Olay, birlikte oldukları zamanın çokluğu muydu? Seks miydi? Anlamıyordum. Erkeklerin bu kadar iradesiz olmaları resmen hayal kırıklığıydı. “Peter, eğer Gen seni her çağırdığında ona koşacaksan bunu yapmamızın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum.”

“Covey, haydi ama! Üzgün olduğumu söyledim. Kızma.”

“Üzgün olduğunu söylemedin,” dedim. “Ne zaman söyledin?”

“Üzgünüm,” dedi sinmiş bir halde.

“Bir daha Genevieve’e gitmeni istemiyorum. Beni onun gözünde nasıl bir duruma düşürdüğünün farkında mısın?”

Peter bana kararlılıkla baktı. “Gen’in yanında olmamam gibi bir şey olamaz, bu yüzden benden bunu isteme.”

“İyi de Peter, erkek arkadaşı varken sana neden ihtiyacı olsun ki?”

Peter yüzünü buruşturunca söylediğime anında pişman oldum. “Üzgünüm,” diye fısıldadım.

“Sorun değil. Anlamayı beklemiyorum. Gen ve ben... birbirimizi anlıyoruz işte.”

Peter farkında değildi ama ne zaman Genevieve’den bahsetse yüzünde bir yumuşama oluyordu. Sabırsızlıkla karışık hassasiyetti. Ve bir şey daha. Aşk. Peter istediği kadar itiraz edebilirdi ama ben Gen’e hâlâ âşık olduğunu biliyordum.

İç geçirerek, “Sınava çalıştın mı bari?” diye sordum.

Peter başını iki yana sallayınca tekrar iç geçirdim.

“Öğle arasında benim notlarıma bakabilirsin,” dedim ve sınıfıma gittim.

Anlamaya başlıyordum. Peter’ın neden böyle bir yalan söylediğini, vaktini neden benim gibi biriyle geçirdiğini... Gen’i atlatabilmek için değildi. Atlatamadığı içindi. Ben yalnızca bir bahaneydim. Yokluğunda, Genevieve’in yerini tutuyordum. Bu parça yerine oturduğunda, geri kalan her şey de anlam kazanmaya başladı.

Josh'ın anne babası çok sık kavga ediyordu. Kavgalarının miktarının normal olup olmadığını bilmiyordum çünkü benim yalnızca bir tane ebeveynim vardı ama iki tanelerken de çok fazla kavga ettiklerini hatırlamıyordum. Evlerimiz o kadar yakındı ki camım açık olduğunda bazen onları duyabiliyordum. Kavgalar genellikle ufak şeylerle başlıyordu: Bayan Sanderson'ın kazayla arabanın kapısını açık bırakması ve akünün bitmesi gibi küçük bir olay Bay Sanderson'ın çok fazla çalışması, bencil bir yapıya sahip olması ve aile hayatına uygun olmaması gibi daha büyük bir tartışmayla sonlanıyordu.

Çok kötü kavga ettikleri zaman Josh bize gelirdi. Küçükken bazen pijamalarını giyip yastığını da alır, gizlice gelirdi ve annesi onu arayana kadar bizde kalacağını söylerdi. Bu, konuştuğumuz bir şey değildi. Belki Margot'yla konuşmuşlardı ama benimle değil. Bana en fazla söylediği şey, bunların sona ermesi için boşanmalarını dilemesiydi. Ama hiç boşanmadılar.

Bu akşam da onları duyabiliyordum. Margot gittiğinden beri birkaç defa daha duymuştum ama bu seferki gerçekten de kötü gibiydi. O kadar kötüydü ki camımı kapadım. Ödevlerimi

toparlayıp aşağıya indim ve Josh isterse gelebileceğini bilsin diye salonun ışığını açtım.

Yarım saat sonra kapı çaldı. Mavi, bebeklik battaniyeme sarınıp kapıyı açtım.

Josh'tı. Çekinerek gülümsedi. "Selam. Biraz burada takılabilir miyim?"

"Tabii ki." Kapıyı açık bırakıp salona gittim. "Kapıyı kilitle," diye seslendim.

Josh televizyon izliyor, ben de ödev yapıyordum. Amerika tarihini altını çizerek çalışıyordum ki Josh, "*Arcadia* seçmelerine katılacak mısın?" diye sordu. İlkbaharda oynanacaktı. Daha dün duyuru yapmışlardı.

"Hayır," dedim, fosforlu kalemin rengini değiştirirken. "Neden katılayım ki?" İnsan içinde konuşmaktan ve dikkat çekmekten nefret ediyordum ve Josh bunu biliyordu.

"Eh, çünkü en sevdiğin oyun." Kanalı değiştirdi. "Bence senden çok iyi Thomasina olurdu."

Gülümsedim. "Teşekkürler ama hayır, teşekkürler."

"Neden olmasın? Üniversite başvurularına eklemen iyi olurdu."

"Tiyatro okumayacağım ama."

"Konfor alanından biraz olsun çıkmak seni öldürmez," dedi kollarını başının arkasında birleştirip. "Risk al. Margot'ya bak. İskoçya'ya gitti."

"Ben Margot değilim."

"Dünyanın bir ucuna taşınman gerektiğini söylemiyorum. Bunu asla yapmayacağını biliyorum. Onur Konseyi'ne ne dersin? İnsanları yargılamaya bayılırsın!"

Yüzümü buruşturdum.

“Ya da Birleşmiş Milletler Modeli. Onu da seveceğinden eminim. Sadece öneride bulunuyorum... Dünyan Kitty’yle dama oynamaktan ya da Kavinsky’nin arabasıyla gezmekten daha büyük olabilir.”

Cümlelerin ortasında altını çizmeyi bıraktım. Haklı mıydı? Dünyam gerçekten de bu kadar küçük müydü? Kendi dünyası da o kadar büyük sayılmazdı ama! “Josh,” diye başladım ama sonra durdum çünkü cümleyi nasıl bitireceğimi bilmiyordum. Bunun yerine ona kalemimi fırlattım.

Kalem alnından sekti. “Hey! Gözüme gelebilirdi!”

“Hak etmiş olurdun.”

“Tamam, tamam. Öyle demek istemediğimi biliyorsun. Sadece insanların seni tanımları için onlara bir şans vermen gerektiğini söylüyorum.” Josh kumandayı bana doğrulttu. “Seni tamsalar, severler.” Ses tonu oldukça ciddiye.

Josh, kalbimi kırıyor. Ve yalancısın. Çünkü beni tanıyor, beni neredeyse herkesten iyi tanıyor ve beni sevmiyor.

Josh evine döndükten sonra salonu topladım, tüm kapıları kilitledim ve ışıkları kapadım. Ardından bir bardak su alıp yukarı çıktım.

Odamın ışığı açıldı ve Chris yatağında uyuyordu. Ben de yanına yattım. Chris kıpırdanırken, “Acılı kanat yemeye gitmek ister misin?” diye mırıldandı.

“Acılı kanat yemek için fazla geç oldu,” dedim battaniyeyi ikimizin de üzerine örtecek şekilde çekerken. “Josh’ı kaçırdın.”

Gözleri anında açıldı. “Josh mı buradaydı? Neden?”

“Hiç.” Josh’ın sırlarını Chris’e bile anlatmazdım.

“Neyse, Kavinsky’ye bahsetme.”

“Umursamaz,” dedim.

Chris başını iki yana salladı. “Tüm erkekler umursar.”

“Peter öyle biri değil. Kendine fazlasıyla güveniyor.”

“En çok onlar umursar,” dedi Chris. Tam ne demek istediğini soracaktım ki, “Haydi gidip çılgın bir şeyler yapalım,” dedi.

“Ne gibi?” Ertesi gün okul vardı; hiçbir yere gidemezdim ve bunu biliyordu. Yine de onun gizli planlarını dinlemek hoşuma gidiyordu. Benim için masal gibilerdi.

“Mesela... bilmiyorum. Huzurevine gizlice girip hep bahsettğin şu büyükanneyi kaçırabiliriz. Neydi adı? Thunder mı?”

Güldüm. “Stormy.”

“Evet, Stormy.” Esnedi. “Nasıl iyi vakit geçirileceğini bilen birine benziyor. Bahse girerim bize kokteyl ısmarlardı.”

“Stormy güzelliğini korumak için her akşam dokuzda yatıyor. Yarın yaparız.” Yarma kadar Chris planı çoktan unutmuş olurdu ama yine de hoş bir düşünceydi. Gözleri yeniden kapanınca onu dürttüm. “Chris, uyan. Git dişlerini fırçala.” Banyo çekmecemde sırf onun için diş fırçası bulunduruyordum. Başkasınınla karışmasın diye üzerine ojeyle C yazmıştım.

“Kalkamam. Hareket edemeyecek kadar yorgunum.”

“Bir saniye önce Stormy’yi Bellevue’den kaçırmak istiyordun, şimdi yüzünü yıkayıp dişlerini fırçalayamayacak kadar yorgun musun?”

Chris gülümsedi ama gözlerini açmadı.

Başucumdaki lambayı kapadım. “İyi geceler, Chris.”

Chris bana iyice sokuldu. “İyi geceler.”

Asyalı kızlar için Cadılar Bayramı'nda kostüm seçeneği sınırlıdır. Bir keresinde Scooby-Doo'daki Velma olmuştum ve insanlar bana Japon çizgi roman karakteri olup olmadığını sormuştu. Peruk bile takmıştım! Bu yüzden artık yalnızca Asyalı karakterlere odaklanıyordum.

Margot asla insan olmazdı; her zaman cansız nesne ya da bir tür konsept olurdu. Örneğin geçen sene "resmi özür" olmuştu: Goodwill'de on dolara bulduğumuz, yere kadar uzun bir gece elbisesi giymişti ve boynuna üzerinde kaligrafiyle *Özür dilerim* yazılı bir levha asmıştı. Okuldaki yarışmada ikinci olmuştu. Birincilik ise Rastafaryan uzaylıya gitmişti.

Kitty ninja olacaktı; benim tamamen Asyalı kostüm fikrimle uyumlu olduğunu düşünüyordum.

Bu sene *Harry Potter*'daki Cho Chang olacaktım. Ravenclaw atkım ve eBay'de bulduğum siyah koro cüppem, babamın kravatlarından biri ve asam hazır. Yarışmaları kazanmayacaktım ama en azından insanlar kim olduğumu bilecekti. Keşke bir daha asla *Sen ne oldun?* sorusuna cevap vermek zorunda olmasaydım.

Peter'ın okula gitmek üzere beni almasını beklerken dizüstü çoraplarımla uğraşıyordum. Bir türlü yukarıda durmuyorlardı.

“Lara Jean!”

Otomatik olarak, “Josh!” diye seslendim. Bu bizim Marco Polo oyunumuzdu.

Sonra başımı kaldırdım. Josh arabasının önünde duruyordu. Harry Potter kostümü içinde. Siyah cüppe, alnında şimşek izi, asası...

İkimiz de kahkahalara boğulduk. Tesadüfe bak!

Josh kederle, “Çizgi roman kulübündeki çocuklar farklı kurgu karakterler olacaklar. Ben de *Game of Thrones*'taki Drogo olacaktım çünkü... biliyorsun, vücudumun üst kısmı buna uygun ama...”

Josh'ı göz kalemi, uzun saç örgüsüyle ve üstsüz halde kafamda canlandırmaya çalışırken güldüm. Komik bir görüntüydü. Josh'a tam olarak cılız diyemezdim ama...

“Hey, gülmeyi bırak,” diye itiraz etti. “O kadar da komik değildi.” Anahtarlarını salladı. “Seni götüreyim mi, Cho?”

Telefonuma baktım. Peter her zamanki gibi beş dakika gecikmişti. Şikâyet ettiğim yoktu tabii, sonuçta bedava servisi ve ayrıca otobüse biniyor da olabilirdim. Ama Josh'la gidersem derse yetişmek için acele etmem gerekmezdi; dolabıma gidebilir, tualete gidebilir, yiyecek makinesinden meyve suyu alabilirdim. Ama Peter muhtemelen gelmek üzereydi. “Teşekkürler ama Peter'ı bekliyorum.”

Josh başını onaylarcasına salladı. “Ah, tabii... doğru.” Arabasına binmek üzere harekete geçti.

“Expelliarmus!” diye bağırdım ve Josh arkasını dönüp, “Finite!” diye karşılık verdi. Ardından şapşal gibi birbirimize sırttık.

Josh gittiğinde, dizlerimi göğsüme çektim. Josh’la aynı zamanlarda *Harry Potter* okumuştuk; ben altı, o da yedinci sınıftaydı. Margot çoktan hepsini okumuştı. İkimiz de onun kadar hızlı okuyamıyorduk. Üçüncü kitaba geçelim de hakkında konuşabilelim diye beklemek Margot’yu deli ederdi.

Peter’ı bekledikçe daha da sinirleniyordum. Birkaç defa cüppemi çıkarıp geri giydim. Polyesterdi ve polyester hava geçirmediği için tenimde hoş bir his yaratmıyordu. Peter geldiğinde merhaba demeden arabasına bindim. Pilili eteğim kısa olduğu için cüppeyi bacaklarıma battaniye gibi örttüm.

Peter’ın gözleri kocaman açıldı. “Seksi görünüyorsun,” dedi şaşırılmış gibi. “Ne oldun? Anime karakteri mi?”

“Hayır,” diye cevap verdim, daha doğrusu tersledim. “Cho Chang oldum.” Peter’ın suratındaki o boş ifade geçmediği için, “*Harry Potter*’dan,” diye ekledim.

“Ah, evet. Güzel.”

Ona baktım. Üzerinde sıradan bir gömlek ile kot vardı. “Kostümün nerede?”

“Ben çocuklarla gösteriden hemen önce giyineceğim. Aynı anda ortaya çıkmamız daha etkili olacak.”

Ona kostümünün ne olduğunu sormamı istediğini biliyordum ama konuşamıyordum, bu yüzden oturup hiçbir şey söylemeden camdan dışarı baktım. Sorunun ne olduğunu sormasını bekledim ama sormadı. O kadar ilgisizdi ki sinirli olduğumu fark ettiğini bile sanmıyordum.

Sonra bir anda, “Keşke hep geç kalmasan,” dedim.

Peter kaşlarını çattı. “Tanrım, üzgünüm. Kostümümü toparlamaya çalışıyordum.”

“Bugün kostümünü toparlamaya çalışıyordun. Ama sen hep geç kalıyorsun.”

“Hep geç kalmıyorum!”

“Bugün geciktin, dün geciktin, geçen perşembe geciktin.” Camdan dışarı baktım. Sonbahar yaprakları çoktan düşmeye başlamıştı. “Zamanında gelmeyeceksen artık beni almanı istemiyorum.”

Başımı çevirmeme gerek yoktu; bana ters ters baktığını hissedebiliyordum. “İyi. Böylece beş dakika fazla uyurum; bana uyar.”

“İyi.”

Yarışma sırasında Chris’le tiyatro salonunun balkonunda otuyorduk. Chris, Courtney Love olmuştu. İnce, pembe bir elbise, delikli dizüstü çorap giymişti ve dumanlı göz makyajı yapmıştı. “Sen de çıkmalısın,” dedim. “Kesin bir şey kazanırdın.”

“Bu okuldakiler onun kim olduğunu bile bilmez,” diye söylendi Chris. Ama çıkmak istediğini de biliyordum.

Peter’ın tüm grubu süper kahraman olarak giyinmişti. *Batman*, *Örümcek Adam*, *Iron Man*, *Hulk*... hepsi de farklı derecede çaba göstermişti. Peter da elinden geleni yapmıştı. Tabii ki Peter Parker’dı. Kavinsky başka ne olurdu ki zaten? Sarı Mylar gözleri, eldivenleri ve botlu ayak kısmıyla, *Örümcek Adam* kostümü aşırı gerçekçiydi. Sahnede tam bir oyuncuydu. Diğerleri etrafta koşturuyor, pelerinlerini uçuruyor, birbirleriyle dövüşür gibi yapıyordu. Peter bir sütuna tırmanmaya çalışıyordu ama fazla ileri gitmeden Bay Yelznik onu durdurdu. En iyi grup kostümü ödülünü kazandıklarında tezahürat ettim.

Genevieve *Kedi Kadın* olmuştu. Deri görünümlü naylon tayt ile büstiyer giymiş, siyah kedi kulakları takmıştı. Onun da süper kahraman takımında olup olmadığını, Peter'ın ona haber verip vermediğini ya da *Kedi Kadın* olmaya tesadüfen karar verip vermediğini merak ettim. Üçüncü sınıfların en iyi kostüm ödülüne aday olarak sahneye çıktığında salondaki bütün erkekler deliye döndü. “Ne sürtük ama,” dedi Chris. Sesi neredeyse hüzünlüydü.

Genevieve tabii ki kazandı. Çaktırmadan Peter'a baktığımda arkadaşlarıyla birlikte ayaklarını yere vurup ıslık çaldığını gördüm.

Yarışmadan sonra dolabımdan kimya kitabımı alırken Peter gelip yanımdaki dolaba yaslandı. Maskesinin ardından, “Selam,” dedi.

“Selam,” diye karşılık verdim. Hiçbir şey söylemeden öylece durdu. Dolabımı kapayıp şifreli kilidi çevirdim. “Grup kostüm ödülünü kazandığınız için tebrikler.”

“Hepsi bu mu? Söyleyeceklerin bu kadar mı?”

Ne? “Başka ne söylemem gerekiyor?”

O sırada Josh, kıllı ayaklı bir hobbit olarak giyinmiş Jersey Mike'la yanımdan geçti. Geri geri yürüyüp asasını bana uzattı ve “*Expelliarmus!*” dedi.

Otomatik olarak asamı ona doğrulttum ve “*Avada Kedavra!*” dedim.

Josh onu vurmuşum gibi göğsünü tuttu. “Çok sert!” diye bağırarak koridorda gözden kayboldu.

“Şey... sözde kız arkadaşımın başka bir erkekle çift kostümü giymiş olması sence de tuhaf değil mi?” diye sordu Peter.

Gözlerimi devirdim. Ona bu sabah yüzünden hâlâ kızgındım. “Üzgünüm. Sen bu haldeyken konuşamam. Baştan ayağa lateks kaplı biriyle nasıl konuşabilirim?”

Peter maskesini kaldırdı. “Ciddiyim! Sence bu beni nasıl gösteriyor?”

“Öncelikle, bu planlı bir şey değildi. İkincisiyse, kimse benim kostümümün ne olduğuyla ilgilenmiyor! Kim böyle bir şeyi fark eder ki?”

“İnsanlar fark eder,” diye tersledi Peter. “Ben fark ettim.”

“Peki, özür dilerim. Böyle bir tesadüf gerçekleştiği için çok özür dilerim.”

“Tesadüf olduğundan gerçekten şüpheliyim,” diye söylendi Peter.

“Ne yapmamı istiyorsun? Öğle yemeğinde Cadılar Bayramı dükkânına gidip, kırmızı peruk alıp Mary Jane mi olayım?”

Peter usulca, “Bunu yapabilir misin? Harika olur,” dedi.

“Hayır, yapamam. Neden biliyor musun? Çünkü ben *Asyalıyım* ve *insanlar* benim Japon çizgi karakteri olduğumu düşünür.” Ona asamı verdim. “Tut şunu.” Dizüstü çoraplarımı çekebilmek için eğilip cüppemin kenarını kaldırdım.

Peter kaşlarını çatarak, “Önceden söyleseydin ben de ki-taptan biri olabilirdim,” dedi.

“Evet, bugün senden iyi Mızımız Myrtle olurdu.”

Peter bana boş boş bakınca inanamayarak, “Bir dakika... sen hiç *Harry Potter* okumadın mı?” diye sordum.

“İlk ikisini okudum.”

“O zaman Mızımız Myrtle’ın kim olduğunu bilmen gerekir!”

“Çok uzun zaman oldu,” dedi Peter. “Tablolardaki insan-lardan biri miydi?”

“Hayır! Ayrıca *Sırlar Odası*’ndan sonra nasıl bırakabilirsin? Üçüncü kitap serinin en iyisi. Yani bana göre bu ciddi çılgınlık.” Yüzüne dikkatle baktım. “Senin ruhun yok mu?”

“Bütün *Harry Potter* kitaplarını okumadığım için özür dilerim! Bir hayatım olduğu ve *Final Fantasy* ya da o başka inek kulüplerinde olmadığım için özür dilerim!”

Asamı elinden kapıp suratına salladım. “*Silencio!*”

Peter kollarını önünde birleştirdi. Sırıtarak, “Bana her ne büyüsü yapmaya çalıştıysan işe yaramadı, bu yüzden bence Hogwarts’a geri dönmelisin,” dedi. Hogwarts göndermesi yaptığı için öyle gururluydu ki neredeyse sevimliydi.

Hızlıca maskesini yüzüne indirip bir elimi ağzına götürdüm. Diğer elimle de asamı salladım. “*Silencio!*” Peter bir şey söylemeye çalıştı ama elimi daha sert bastırdım. “Ne? Ne dedin? Seni duyanıyorum Peter Parker.”

Peter uzanıp beni gıdıkladı ve öyle şiddetli kahkaha attım ki az kalsın asamı düşürüyordum. Ondan kaçtım ama arkamdan atlayıp ayaklarıma örümcek ağı atar gibi yaptı. Gülerek ondan kaçtım. İnsanlardan kaçınarak koridorda koştum. Kimya sınıfına kadar beni kovaladı. Bir öğretmen yavaş olmamız için bize bağırınca yavaşladık ama köşeyi döner dönmez ikimiz de tekrar koşuyorduk.

Yerime oturduğumda nefes nefese kalmıştım. Dönüp bana örümcek ağı fırlattı ve yeniden kahkahalara boğulunca Bay Meyers bana sert bir bakış attı. “Yerleşin artık,” dedi ve başımı onaylarcasına sallayarak dediğini yaptım. Arkasını döner dönmez cüppeme saklanarak yeniden güldüm. Peter’a hâlâ öfkeli olmak istiyordum ama işe yaramıyordu.

JENNY HAN

Dersin ortasında bana not gönderdi. Kâğıdın kenarlarına örümcek ağı çizmiş ve *Yarın zamanında geleceğim*, yazmıştı. Okurken gülümsedim. Sonra kâğıt kırışmasın diye çantamdaki Fransızca defterimin arasına koydum. Her şey bittiğinde, Peter Kavinsky'nin kız arkadaşı olmanın nasıl olduğunu hatırlayacağım bir şey olsun istiyordum. Sahte olsa bile...

Park yerine girdiğimizde Kitty evden çıkıp arabaya koştı. “Örümcek Adam!” diye bağırdı. Üzerinde hâlâ ninja kostümü vardı ama maskesini çıkarmıştı. “İçeri gelecek misin?”

Peter’a baktım. “Gelemez. Kondisyon çalışmasına gitmesi gerek.” Peter lakros için her gün bir saat kondisyon yapıyordu. Programına oldukça sadıktı.

“Kondisyon mu?” diye tekrarladı Kitty. Anlamadığı yüzünden belliydi.

“Biraz takılabilirim,” dedi Peter motoru kapayıp.

“Haydi ona dansı gösterelim!”

“Kitty, hayır.” Birkaç yaz önce kumsalda bir akşam Margot’yla sıkıldığımızda uydurmuştuk. İkimizin de koreografide pek yetenekli olmadığını söylemem yeterli olur sanırım.

Peter’ın gözleri parladı. Gülmek için her fırsatı değerlendirirdi; özellikle de bana gülmek için. “Dansı izlemek istiyorum!”

“Unut gitsin,” dedim. Üçümüz de salonda koltukta ya da kolçak üzerinde oturuyorduk. Hepimize buzlu çay koydum ve bir kâse cipsi anında bitirdik.

“Haydi,” diye surat astı. “Bana dansı göster. Lütfen, lütfen, lütfen.”

“Bu işe yaramayacak, Peter.”

“Ne işe yaramayacak?”

Elimi Yakışıklı Çocuk suratının önünde salladım. “*Bu. Senin cazibene karşı bağışığım, unuttun mu?*”

Peter ona meydan okumuşum gibi kaşlarını kaldırdı. “Bu bir meydan okuma mı? Çünkü seni uyarıyorum, benimle kapışmak istemezsin. Seni ezerim, Covey.” Gözlerini birkaç saniye boyunca benden ayırmadı; gülümsememin kaybolduğunu ve yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum.

“Haydi, Lara Jean!”

Gözlerimi kırdım. Kitty’nin hâlâ salonda olduğunu unutmuştum. Ayağa kalktım. “Müziği aç. Peter bize meydan okudu.”

Kitty ciyaklayarak koşup müziği açtı. Ben de sehpayı geriye ittim. Şöminenin önünde, arkamızı dönüp yerlerimizi aldık; başlarımız öndeydi ve ellerimizi arkamızda birleştirmiştik.

Bas başladığında zıplayarak döndük. Kalçamızı kaldırıp çevirdik, ardından dizlerimizin üzerinde kaydık. Ardından koşan adam, sonra da Margot’nun yürüme bandı adını verdiği hareket. Müzik durunca Kitty’yle hip-hop’çı pozu verip durduk; yeniden başladığında kelebek hareketi ve peşinden diz üstünde kaymaya geçtik. Bir sonraki hareketin ne olduğunu unutunca Kitty’ye baktım: Titreyerek ellerini çırpıyordu. Ah, evet.

Büyük kapanışı ise bacaklarımızı açarak yapıyorduk ve etkili olması için kollarımızı önümüzde birleştiriyorduk.

Peter iki büklüm olmuş halde kahkaha atıyordu. Alkışlıyor, ayaklarını yere vuruyordu.

Bittiğinde soluklampa, “Tamam, sıra sende, Kavinsky,” dedim.

“Yapamam,” diye soludu Peter. “Böyle bir performansı nasıl yapabilirim? Kitty bana şu break dans hareketlerini öğretir misin?”

Kitty aniden çekingenleşti. Ellerinini üzerine oturup Peter’a kirpiklerinin altından bakarak başını iki yana salladı.

“Lütfen, lütfen?”

Kitty sonunda boyun eğdi; sanırım onu sırf yalvarmak istemişti. Tüm akşam ninja kız kardeşimle *Örümcek Adam* olan sözde sevgilimin dans etmelerini izledim. Başta gülüyordum ama aniden endişe verici bir düşünceye kapıldım: Kitty’nin Peter’a fazla bağlanmasına izin veremezdim. Bu geçici bir şeydi. Kitty, Peter’a sanki onun kahramanıymış gibi o kadar tatlı bakıyordu ki...

Peter’ın gitmesi gerektiğinde onu arabasına kadar geçirdim. Binmeden, “Bence artık bize gelmemelisin. Kitty için kafa karıştırıcı bir durum,” dedim.

Peter kaşlarını çatarak, “Nesi kafa karıştırıcı?” diye sordu.

“Çünkü... çünkü bizim bu... olayımız bittiğinde seni özleyecek.”

“Onu ara sıra görmeye devam ederim.” Karnımdan hafifçe dürttü. “Ortak velayet istiyorum.”

Tek düşünebildiğim Peter’ın ona karşı ne kadar sabırlı ve tatlı davrandığıydı. Hiç düşünmeden parmakucuma kalkıp onu yanağından öptüm ve Peter şaşkınlıkla geri çekildi.

“Bu ne içindi?”

Yanaklarım yanıyordu. “Kitty’ye bu kadar iyi davrandığın için.” Ardından el sallayıp eve koştum.

Bugün de alışverişe gitmezsem akşam yemeğinde çırpılmış yumurta yiyecektik. Yine.

Margot'nun arabası tamirden dönmüştü ve birkaç haftadır garajda duruyordu. İstesem markete gidebilirdim. İstiyordum da. Ama araba kullanmak istemiyordum. Zaten önceden de gergin bir sürücüydüm, kaza durumu daha da kötüleştirmişti. Direksiyon başında ne işim vardı? Ya birini yaralarsam? Ya Kitty'yi yaralarsam? Ehliyeti bu kadar kolay vermemeleri gerekirdi. Yani araba ciddi anlamda tehlikeli bir şey. Resmen silah sayılır.

Ama markete gitmek yirmi dakika bile sürmüyordu. Otobana da çıkmayacaktım. Ve bu akşam gerçekten ama gerçekten yumurta yemek istemiyordum. Ayrıca... eğer Peter ile Genevieve barışacaklarsa bu Peter'ın artık beni almayacağı anlamına geliyordu. Araba kullanmayı öğrenmek zorundaydım. Başka insanlara bağlı olamazdım.

“Markete gidiyoruz, Kitty,” dedim.

Televizyonun karşısında, dirseklerinin üzerinde uzanmıştı. Vücudu çok uzun görünüyordu, her geçen gün daha da uzuyordu. Çok geçmeden benden uzun olacaktı. Kitty gözlerini

televizyondan ayırmadı. “Gelmek istemiyorum. Programlarımı izlemek istiyorum.”

“Gelirsen dondurma almaya izin veririm.”

Ayağa kalktı.

Yolda bana sürekli hız limitini söyleyip duruyordu. “Hız sınırının altında gidenlere de ceza kesiyorlar, biliyorsun.”

“Sana bunu kim söyledi?”

“Kimse. Biliyorum işte. Senden daha iyi şoför olacağıma eminim, Lara Jean.”

Direksiyonu daha sert kavradım. “Eminim olursun.”
Şımarık çocuk. Eminim Kitty ehliyet aldığı anda etrafındakileri hiç düşünmeyen bir hız canavarı olurdu. Yine de muhtemelen benden daha iyi kullanırdı. Kime sorarsanız sorun, gözü kara bir şoför, korkak şoförden daha iyiydi.

“Ben senin gibi, bir şeylerden korkmuyorum.”

Dikiz aynasını ayarladım. “Kendinden oldukça emin olduğun ortada.”

“Sadece söylüyorum.”

“Araba geliyor mu? Şerit değiştirebilir miyim?”

Kitty başını çevirdi. “Değiştirebilirsin ama acele et.”

“Ne kadar zamanım var?”

“Neyse artık çok geç. Bekle... şimdi geçebilirsin. Haydi!”

Arabayı sol şeride kırıp dikiz aynasına baktım. “İyi işti, Kitty. Sen benim ikinci gözüm olmaya devam et.”

Alışveriş arabasını reyonların arasında sürerken eve dönüş yolunu ve yeniden direksiyon başına geçmem gerektiğini düşünüyordum. Akşam yemeği için kabak ile bezelye arasında karar vermeye çalışırken kalbim hâlâ hızla atıyordu. Süt reyonuna geldiğimizde Kitty sızlanıyordu. “Acele edebilir misin? Bir sonraki programı kaçırmak istemiyorum!”

Onu yatıştırmak için, “Git dondurma seç,” dedim ve Kitty dondurulmuş yiyecek reyonuna gitti.

Eve dönüşte şerit değiştirmemek için her blokta sağ şeritten gittim. Önümdeki arabayı yaşlı bir kadın kullanıyordu ve çok yavaş ilerlediği için halimden memnundum. Kitty şerit değiştirmem için bana yalvarıyordu ama onu duymazdan gelerek kendi bildiğini okumaya devam ettim. Direksiyonu o kadar sıkı tutuyordum ki eklemelerim beyazladı.

“Eve gittiğimizde dondurma çoktan erimiş olacak,” diye sızlandı Kitty. “Ayrıca bütün programlarımı kaçırdım. Sol şeride geçer misin lütfen?”

“Kitty!” diye söylendim. “Bırak da arabayı süreyim!”

“Sür o zaman!”

Onu başından tutmak için öne doğru eğildiğimde ulaşmamam için pencereye doğru kaydı. “Dokunamazsın,” dedi eğlenerek.

“Oyun oynamayı bırak da gözümlü ol,” dedim.

Sağımdan bir araba otoban çıkışına doğru ilerliyordu. Çok geçmeden benim şeridime geçmesi gerekecekti. Şerit değiştirebilir miyim diye şimşek hızıyla omzumun üzerinden kör noktama baktım. Gözümlü yoldan bir saniyeliliğine bile olsa her ayırışında göğsümlü o kadar büyük bir panik hissediyordum ki... Ama başka seçeneğim olmadığı için nefesimi tutup sol şeride geçtim. Kötü bir şey olmadı. Nefesimi bıraktım.

Eve gidene kadar çarpıntım devam etti. Ama kaza yapmadan, kimse bana korna çalmadan eve gitmeyi başardık ve önemli olan da buydu. Dondurma da iyi durumdaydı, yalnızca üst kısmı birazcık erimişti. Zamanla kolaylaşacağını düşünüyordum. Umuyordum. Sadece denemeye devam etmek zorundaydım.

Kitty'nin beni küçümsemesi düşüncesine dayanamıyordum. Ben onun ablasıydım. Örnek aldığı biri olmak zorundaydım; tıpkı benim Margot'yu örnek aldığım gibi. Zayıf biri olursam Kitty beni nasıl örnek alabilirdi ki?

Akşam Kitty'yle öğle yemeklerimizi hazırladım. Eskiden Keswick'teki şaraphaneye pikniğe gittiğimizde annemin yaptığı yemekten yaptım. Havucu ve soğanı doğrayıp susam yağında kızarttım; ardından suşi pirincini ekledim. Piştiğinde pirinçten birer kaşık alıp tofu hamurunun içine koydum. Küçük çantaların içine konmuş pirinç topları gibi duruyorlardı. Belli bir tarifi yoktu ama tadını tanı tutturmuştum. İşim bittiğinde annemin eskiden onları içine koyduğu Japon ordövr tabaklarını aramak için merdivene çıktım. Sonunda plastik kapların olduğu dolabın arkasında buldum.

Kitty bu pirinç toplarını yediğini hatırlayacak mı bilmiyordum ama kalbinin hatırlamasını umuyordum.

Öğle yemeğinde Peter ve arkadaşları pirinç toplarından yemeye doyamadılar. Ben sadece üç tane yiyebildim. Peter, “Çok iyiymiş,” deyip duruyordu. Sonuncuya uzanırken aniden durup fark edip etmediğini görmek için bana baktı.

“Alabilirsin,” dedim. Ne düşündüğünü biliyordum: Pizzanın son dilimi.

“Yok, hayır, doydum.”

“Al.”

“İstemiyorum!”

Pirinç topunu alıp yüzünün önünde tuttum. “Aa’ de bakayım.”

Peter inatçı bir ifadeyle, “Hayır. Sana haklı olma tatminini yaşatmayacağım,” dedi.

Darrell kahkahalar eşliğinde ıslık çaldı. “Seni kıskanıyorum, Kavinsky. Keşke bana da yemek yediren bir sevgilim olsaydı. Lara Jean, o yemezse ben yerim.” Öne eğilip ağzını açtı.

Peter onu iterek, “Geri çekil, benim!” dedi. Ağzını açtı ve Sea World’deki fokmuşçasına pirinç topunu ağzına attım. Ağzı doluyken gözlerini kapayıp, “Harika,” dedi.

Gülümsedim; o kadar tatlıydı ki... Ve bir an, sadece bir an unuttum. Bunun gerçek olmadığını unuttum.

Peter lokmasını yuttuktan sonra, “Sorun nedir? Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?” diye sordu.

“Üzgün değilim. Sadece açım çünkü yemeğimi yediniz.” Şaka yaptığımı anlasın diye gözlerimi şaşı yaptım.

Peter hemen sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. “Sana sandviç alacağım.”

Onu kolundan yakaladım. “Hayır. Şaka yapıyorum.”

“Emin misin?” Başımı onaylarcasına sallayınca oturdu. “Sonra acıkırsan eve dönüşte bir yerlere gidebiliriz.”

“O konu hakkında...” diye başladım. “Arabam tamirden döndüğü için artık bana şoförlük yapmana gerek yok.”

“Ah, öyle mi?” Peter arkasına yaslandı. “Seni almayı sorun etmiyordum gerçi. Araba kullanmaktan nefret ettiğini biliyorum.”

“İyi olmamın tek yolu pratik yapmak,” dedim kendimi Margot gibi hissederek. İyi Margot. “Ayrıca sen de artık beş dakika fazla uyuyabilirsin.”

Peter sırtıttı. “Doğru.”

Sanal pazar akşamı yemeği benim fikrimdi.

Dizüstü bilgisayarımı masanın ortasına, birkaç kitabın üzerine koydum. Babam, Kitty ve ben elimizde pizza dilimlerimizle bilgisayarın karşısındaydık. Bizim için öğle yemeği, Margot içinse akşam yemeği vaktiydi. Margot, masasında oturmuş salata yiyordu. Yumuşak pijamalarını çoktan giymişti bile.

“Yine mi pizza yiyorsunuz?” Margot bana ve babama onaylamayan bakışlar attı. “Kitty’ye yeşil yiyecekler yedirmezseniz ufacık kalacak.”

“Sakin ol, Gogo, bu pizzanın üzerinde yeşil biber var,” dedim pizzayı ona göstererek ve herkes güldü.

“Akşam ıspanak salatası yiyeceğiz,” dedi babam.

“Benim ıspanağımı sıkar mısın?” diye sordu Kitty. “İspanak yemenin en sağlıklı yolu bu.”

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu Margot.

“Peter’dan.”

Ağzıma götürdüğüm pizza yolun yarısında donakaldı.

“Peter kim?”

“Lara Jean’in erkek arkadaşı.”

“Bir dakika... Lara Jean kimle çıkıyor?” Margot’nun faltaşı gibi açılan gözleri bilgisayar ekranında inanamayarak bakıyordu.

“Peter Kavinsky,” dedi Kitty neşeyle.

Başımı çevirip ona ters ters baktım. Gözlerimle, *Öttüğün için teşekkürler Kitty*, dedim. Onun gözleriye, *Ne var? Ona çoktan söylemiş olman gerekirdi*, diyordu.

Margot’nun bakışları Kitty’den bana çevrildi. “Nasıl yani? Nasıl oldu?”

“Oldu işte...” dedim ikna edici olmaktan uzak bir tonda.

“Ciddi misin? Peter Kavinsky gibi birine nasıl ilgi duya-bilirsin ki? O çok...” Margot inanamayarak başını iki yana salladı. “Yani, bir keresinde Josh’ın onu sınavda kopya çekerken yakaladığından haberin var mı?”

“Peter kopya mı çekiyor?” diye tekrarladı babam hemen alarma geçerek.

Çabucak ona bakıp, “Sadece bir kere, o da yedinci sınıftayken! Yedinci sınıf o kadar uzun zaman önceydi ki artık sayılmıyor bile. Ayrıca sınav değil, quiz’di,” diye açıkladım.

“Onun senin için iyi olduğunu kesinlikle düşünmüyorum. Lakros takımındaki bütün erkekler o kadar mal ki...”

“Peter diğerleri gibi değil.” Margot’nun neden benim için mutlu olamadığını bir türlü anlamıyordum. O Josh’la çıkmaya başladığında ben en azından mutlu olmuşum gibi yapmıştım. O da benim için numara yapabiliirdi. Ayrıca tüm bunları babamın ve Kitty’nin önünde söyleme şekli beni sinirlendiriyordu. “Onunla konuşsan, bir şans versen, anlarsın Margot.” Zaten yakın zamanda bitecek bir ilişkiyken ona Peter’ı kanıtlamaya çalışmakla neden uğraştığımı bilmiyordum. Ama Peter’ın iyi biri olduğunu bilmesini istiyordum çünkü öyleydi.

Margot, *Yaa tabii*, dercesine baktı. Bana inanmadığını biliyordum. “Peki ya Genevieve?”

“Aylar önce ayrıldılar.”

Babam kafası karışmış gibi bakıp, “Peter ve Genevieve birlikte miydi?” diye sordu.

“Boş ver, baba,” dedim.

Margot sessizce salatasını çiğnerken konunun kapandığını düşünüyordum ki, “Pek başarılı biri değil ama, değil mi? Yani derslerde?” diye sordu.

“Herkes onur öğrencisi olacak diye bir şey yok! Ayrıca farklı zekâ türleri var, biliyorsun. Onun duygusal zekâsı yüksek.” Margot’nun ilişkimizi onaylamaması beni sinir ediyordu. Sinir olmaktan da öte, öfkelen diriyordu. Artık burada bile yaşamıyorken ona fikrini belirtme hakkını kim veriyordu? Kitty bile bu hakka daha çok sahipti. “Kitty, sen Peter’ı seviyor musun?” diye sordum. Evet diyeceğini biliyordum.

Kitty neşelendi; yetişkin konuşmasına dahil olduğuna sevindiğini biliyordum. “Evet.”

Margot şaşkınlıkla, “Kitty, sen de mi onunla vakit geçiriyorsun?” diye sordu.

“Tabii. Sürekli geliyor. Bizi okula bırakıyor.”

“İki kişilik arabasıyla mı?” Margot bana sert bir bakış attı.

Kitty araya girdi. “Hayır, annesinin minibüsüyle.” Masum bakışlarıyla, “Üstü açılan arabasına da binmek istiyorum. Daha önce üstü açılan arabaya hiç binmedim,” dedi.

“Artık Audi’sini kullanmıyor mu yani?” diye sordu Margot bana.

“Kitty de bizimleyken kullanmıyor,” diye yanıtladım.

Margot’nun tek söylediği, “Hımım,” oldu. O kuşkucu surat ifadesi, içimde ekranı kapama isteği doğuruyordu.

Okuldan sonra Josh'tan mesaj geldi.

Sen, ben ve restoran. Eski günlerdeki gibi.

Tabii eski günlerde Margot da oluyordu. Sanırım artık yeni günler yaşıyorduk. Belki bu o kadar da kötü sayılmazdı. Yenilikler iyi olabilirdi.

Tamam ama kendime ayrı tost söyleyeceğim çünkü sen hep payına düşenden fazlasını yiyorsun.

Anlaştık.

Müzik kutusunun yanında, her zamanki masamızda otuyorduk.

Margot'nun şu an ne yaptığını merak ettim. İskoçya'da gece olmuştu. Belki yurttan arkadaşlarıyla pub'a gitmek için hazırlanıyordu. Orada pub'ların çok meşhur olduğunu, bir gecede bir sürü bar gezip içtiklerini anlatmıştı. Margot çok

içki içen biri değildi, onu sarhoşken hiç görmemiştim bile. Şimdiye kadar öğrendiğini umuyordum.

Çeyreklik vermesi için elimi uzattım. Bir başka Lara Jean-Josh geleneği. Josh müzik kutusuna atmam için bana hep çeyreklik verirdi çünkü arabasında bir yığın bulundururdu, bense bozuk paradan nefret ettiğim için hiç çeyrekliğim olmazdı.

Doo-wop mu yoksa geleneksel gitar mı seçeceğime karar veremedim ama son anda Margot için *Video Killed The Radio Star*'ı açtım. Yani bir bakıma o da buradaymış gibi olacaktı.

Şarkı çalmaya başladığında Josh gülümsedi. “Bunu seçeceğini biliyordum.”

“Hayır, bilmiyordun çünkü ben de son ana kadar bunu seçeceğimi bilmiyordum.” Sanki milyonlarca defa görmemişim gibi menüyü açıp inceledim.

Josh hâlâ gülümsüyordu. “Menüye bakmanın ne gereği var ki, ne seçeceğini zaten biliyoruz.”

“Son anda fikrimi değiştirebilirim,” dedim. “Ton balıklı sandviç ya da hindili hamburger ya da salata isteyebilirim. Ben de maceracı olabilirim.”

“Tabii,” diye onayladı Josh ama suyuma gittiğini biliyordum.

Garson siparişlerimizi almaya geldiğinde Josh, “Kızarmış ekmek, domates çorbası ve çikolatalı milkshake,” dedi ve merakla bana baktı. Dudaklarının kenarında gülümseme belirmeye başladı.

“Şey... ee...” Menüü olabildiğince hızla taradım ama aslında ton balıklı sandviç, hindili hamburger ya da salata istemiyordum. Pes ettim. Sevdığım şeyi alacaktım. “Kızarmış ekmek lütfen. Bir de vişneli soda.” Garson uzaklaşır uzaklaşmaz Josh’a, “Tek kelime etme,” dedim.

“Etmeyecektim.”

Daha sonra sessizlik olduğu için aynı anda konuştuk. Ben, “Son günlerde Margot’yla konuştun mu?” diye sordum o ise, “Kavinsky’yle nasıl gidiyor?” diye sordu.

Josh’ın rahat gülümsemesi kayboldu ve bakışlarını kaçırdı. “Evet, bazen internette konuşuyoruz. Sanırım... sanırım biraz evi özliyor.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Daha dün akşam konuştuk, hiç de öyle görünmüyordu. Her zamanki Margot gibiydi. Bize *Raisin Weekend*’den bahsetti. Benim de Saint Andrews’a gidesim geldi.”

“*Raisin Weekend* nedir?”

“Tam olarak emin değilim... çok fazla içmek ve Latin karışımı bir şey gibi. Sanırım İskoçlara özgü bir olay.”

“Sen de yapar mıydın?” diye sordu Josh. “Uzakta bir yere gider miydın?”

İç geçirdim. “Hayır, büyük ihtimalle gitmezdim. O Margot, ben öyle değilim. Ziyarete gitmek güzel olabilirdi ama. Belki babam bahar tatilinde gitmeme izin verir.”

“Bence bu Margot’nun çok hoşuna gider. Bizim Paris gezisi yalan oldu galiba, değil mi?” Huzursuzca güldü ve ardından boğazını temizledi. “Bir dakika, ee, Kavinsky’yle nasıl gidiyor?”

Ben cevap veremeden, garson yemeğimizi getirdi. Josh çorba kâsesini masanın ortasına itti. “İlk yudum?” diye sordu milkshake’ini kaldırıp.

Hevesle başımı sallayıp öne eğildim. Josh bardağı tuttu ve büyük bir yudum aldım. “Ahhh,” dedim arkama yaslanırken.

“Büyük bir yudum oldu,” dedi Josh. “Neden kendine hiç almıyorsun?”

“Senin paylaşacağını biliyorum, neden alayım ki?” Ekmekten bir parça koparıp çorbaya batırdım.

“Ee, ne diyorduk?” diye üsteledi Josh. Ona boş boş bakınca, “Kavinsky’den bahsedecektin...” dedi.

Bu konunun açılmamasını umuyordum. Josh’a daha fazla yalan söyleyecek modda değildim. “İyi gidiyor.” Josh daha fazlasını bekliyormuş gibi bakınca, “Gerçekten çok tatlı biri,” diye ekledim.

Josh homurdandı.

“Sandığın gibi biri değil.” Ona doğruyu söylediğime kendim de şaşırdım. Peter sanıldığı gibi biri *değildi*. Burnu havadaydı, bazen pisliğin teki olabiliyordu ve hep geç kalıyordu ama iyi ve şaşırtıcı yönleri de vardı. “O... sandığın gibi biri değil.”

Josh bana şüpheyle baktı. Ardından ekmeğinin yarısını çorbaya daldırdı. “Bunu zaten söylemiştin.”

“Çünkü doğru.” Bana inanmıyormuş gibi omuz silkince, “Kitty’nin Peter’in yanında nasıl olduğunu görmelisin. Ona bayılıyor,” dedim. Kelimeler ağzımdan çıkana kadar fark etmemiştim ama bunu onu incitmek için söylemiştim.

Josh ekmeğinden bir parça kopardı. “Umarım fazla bağlanmaz.” Farklı sebeplerden dolayı ben de aynı şeyi düşünmüş olsam da bunu duymak üzücüydü.

Josh-Lara Jean ortamı bir anda kayboluverdi. Josh kendini çekip kapadı ve ben de Peter’la ilgili söyledikleri yüzünden incinmiştim. Sanki eski zamanlardaymışız gibi yaparak karşılıklı oturmuş oyun oynuyorduk. Margot yokken nasıl eskisi gibi olabilirdi ki? O küçük üçgenimizin birleşim noktasıydı.

“Hey,” dedi Josh aniden. Başımı kaldırıp ona baktım. “Öyle demek istemedim. Kötü bir laf oldu.” Başını eğdi. “Galiba... Bilmiyorum, belki de sadece kıskandım. Song kızlarını paylaşmaya alışık değilim.”

Yumuşadım. İyi bir şey söylediği için ona karşı yeniden içim ısındı. *Sen bizi paylaşmaya alışık olmayabilirsin ama biz seni paylaşmaya çok alışmışız*, diye düşünsem de söylemedim. “Kitty hâlâ en çok seni seviyor ama,” dedim ve gülümsedi.

“Yani, balgam atmayı ona ben öğrettim,” dedi Josh. “Sana böyle bir şey öğreten insanı unutmazsın.” Milkshake’inden büyük bir yudum aldı. “Bu haftasonu Bess’te *Yüzüklerin Efendisi* maratonu yapıyorlar. Gitmek ister misin?”

“Ama bu... dokuz saat falan sürer!”

“Evet, muhteşem bir dokuz saat.”

“Doğru,” diye katıldım. “Gitmek isterim ama önce Peter’la konuşmam lazım. Hafta sonu sinemaya gitmekten bahsetmişti...”

Josh sözümü kesti. “Sorun değil. Lucas’la giderim. Ya da belki Kitty’yi götürürüm. Onu dâhi Tolkien’le tanıştırma vakti geldi.”

Sessiz kaldım. Ona göre Kitty ile ben kolayca değiştirilebiliyor muyduk? Peki ya Margot ile ben?

Genevieve küçük kardeşiyle içeri girdiğinde Josh’la waffle paylaşıyorduk. Gerçek kardeşi değildi tabii; Gen tek çocuktuk. Küçük Kardeş programının başkanıydı. Liseli öğrenciler ortaokuldan öğrencilerle eşleştirilirlerdi ve bir günlüğüne onları eğlendirecek ve eğitecek şeyler yaparlardı.

Koltuğuma iyice çöktüm ama Gen beni tabii ki görebiliyordu. Bir bana bir Josh’a baktı ve bana hafifçe el salladı. Ne yapacağımı bilemediğim için ben de ona el salladım. Gülümseme şekli huzursuzluk veriyordu. Sorun gerçekten mutlu görünmesiydi.

Genevieve mutluysa, bu benim için iyi değildi.

Akşam yemeğinde Peter'dan mesaj geldi. *Sanderson'la takılacaksan bunu en azından insan içinde yapmasan olur mu?*

Mesajı masanın altından defalarca okudum. Peter birazcık olsun kıskanmış olabilir miydi? Yoksa sadece Genevieve ne düşünecek diye mi endişeliydi?

“Neye bakıp duruyorsun?” diye sordu Kitty.

Telefonumu kaldırdım. “Hiç.”

Kitty babama dönüp, “Kesin Peter'dan mesaj gelmiştir,” dedi.

Ekmeğine yağ süren babam, “Peter'ı sevdim,” dedi.

“Öyle mi?” diye sordum.

Babam başını onaylarcasına salladı. “İyi çocuk. Sana gerçekten kapılmış, Lara Jean.”

“Bana kapılmış mı?” diye tekrarlardım.

Kitty bana, “Papağan gibisin,” dedi ve ardından babama, “O ne demek? Kapılmak?” diye sordu.

“Yani ablandan çok etkilenmiş,” diye açıkladı babam. “Abayı yakmış.”

“Peki abayı yakmak ne demek?”

Babam gülerek ekmeği Kitty'nin şaşkınlıktan açık kalan ağzına soktu. “Yani ondan hoşlanıyor.”

“Kesinlikle hoşlanıyor,” diye katıldı Kitty, dolu ağzıyla. “Sana... sana çok bakıyor, Lara Jean. Sen dikkat etmiyorken. İyi vakit geçirip geçirmediğini görmek için bakıyor.”

“Öyle mi?” Göğsüm sanki sıcacıktı ve parılıyordu, gülümsemeye başladığımı hissedebiliyordum.

“Seni bu kadar mutlu gördüğüm için mutluyum. Eskiden Margot'nun evde bu kadar sorumluluk alıp yardım ediyor olmasıyla ilgili endişelerim vardı. Lise deneyimini ıskalamasını istemedim. Ama Margot'yu bilirsin. Azimlidir.” Babam uzanıp omzumu sıktı. “Şimdi senin böyle dışarı çıkıp yeni arkadaşlar

edindiğini görmek... bu yaşlı babanı çok mutlu ediyor. Çok, çok mutlu.”

Boğazımda bir yumru oluştuğunu hissettim. Keşke tüm bunlar yalan olmasaydı.

Kitty, “Ağlama, baba,” diye emretti ve babam başını onay larcasına sallayıp onu kucakladı.

“Benim için bir şey yapar mısın, Kitty?” diye sordu babam.

“Ne?”

“Hep bu yaşta kalır mısın?”

Kitty otomatik olarak, “Eğer köpek alırsan kalırım,” diye cevap verdi.

Babam kahkaha attı, Kitty de güldü.

Bazen küçük kardeşime gerçekten gıpta ediyordum. Tanı olarak ne istediğini bilirdi ve onu elde etmek için ne gereki yorsa yapardı. Bu bakımdan utanmazdı.

Ona yardım etmek için babamla konuşacaktım. İkimiz onu alt ederdik. Noel sabahı ağacın altında yavru köpek olacaktı. Her iddiasına girerdim.

Ertesi akşam Peter’la Starbucks’ta oturup birkaç saat çalıştık. Yani ben çalıştım, o ise okuldan birileriyle konuşmak için sürekli kalkıp durdu. Eve dönüşte, “Kayak gezisine adını yazdırdın mı?” diye sordu.

“Hayır, berbat kayıyorum.” Sadece Peter ve arkadaşları gibi havalı insanlar kayağa giderlerdi. Chris’e birlikte gitmemiz için baskı yapabilirdim ama muhtemelen bana gülerdi. Hiçbir okul gezisine gitmezdi.

“Kaymak zorunda değilsin ki. Snowboard yapabilirsin. Ben öyle yapıyorum.”

“Beni snowboard yaparken hayal edebiliyor musun?”

“Sana öğretirim. Haydi ama eğlenceli olacak.” Peter elimi tuttu. “Lütfen lütfen lütfen, Lara Jean? Haydi ama. Eğlenceli olacak, söz veriyorum.”

Bu ısrarı beni şaşırttı. Kayak gezisi sömestr tatilindeydi. Demek o zamana kadar bu ilişkiyi devam ettirmek istiyordu. Nedense rahatladım.

“Snowboard yapmak istemezsen,” diye devam etti, “pansiyonda kocaman taş şömine ve rahat koltuklar var. Oturup

saatlerce kitap okuyabilirsin. Ayrıca dünyanın en güzel sıcak çikolatasını yapıyorlar. Sana alırım.” Elimi sıktı.

“Tamam, geleceğim,” dedim. “Ama sıcak çikolata söylediğin kadar güzel olsa iyi olur.”

“İstedığın kadar alacağım.”

“Öyleyse yanında çok para getirmelisin,” dedim ve Peter güldü. “Ne?”

“Hiç.”

Eve geldiğimizde arabasından indim ve çantamı arabada unuttuğumu fark edene kadar Peter çoktan gitmişti. Babam ve Kitty evde değildi. Kitty’nin okulundaki veli-öğretmen konferansına gitmişlerdi.

Karanlıkta, el arabasının altına sakladığımız yedek anahtarı el yordamıyla bulmaya çalıştım. Sonra yedek anahtarın evin içindeki ıvır zıvır çekmecesinde olduğunu hatırladım çünkü en son dışarıda kaldığımda tekrar yerine koymayı unutmuştum. Ne anahtarım ne telefonum vardı ve eve girmemin hiç yolu yoktu.

Josh! Josh’ta yedek anahtar vardı. Birkaç defa tatile gittiğimizde babamın çiçeklerini sulamıştı.

Garaj yolunda bir taş buldum, çimenliği geçip Josh’ın penceresinin altında durdum. Taşı attım ancak iskaladım. Bir taş daha bulup attım ve belli belirsiz bir ses çıkarak camdan sekti. Daha büyük bir taşla bir kez daha denedim. Bu defa çarptı.

Josh camı açıp başını çıkardı. “Selam. Kavinsky hemen gitti mi?”

Şaşkınlıkla, “Evet, çantamı arabasında unuttum. Yedek anahtarı atabilir misin?” dedim.

Sanki çok büyük bir şey istemişim gibi Josh iç geçirdi. “Bekle.” Gözden kayboldu.

Orada durup yeniden pencereye gelmesini bekledim ama gelmedi. Onun yerine kapıdan çıktı. Üzerinde sweatshirt ve eşofman vardı. Margot'nun en sevdiği sweatshirt'tü. Çıkmaya başladıkları ilk zamanlarda okul takımındakilerin giydiği sweat-shirt'lerdenmiş gibi sürekli giyerdi.

Elimi uzattım ve Josh anahtarı avucuma bıraktı. "Teşekkürler, Joshy."

Gitmek üzere döndüm fakat Josh, "Dur. Senin için endişeleniyorum," dedi.

"Ne? Neden?"

Derin bir iç geçirdi ve gözlüğünü düzeltti. Sadece akşamları gözlük takardı. "Şu Kavinsky olayı..."

"Yine mi, Josh..."

"O bir oyuncu. Senin için yeterince iyi değil. Sen... masumsun. Diğer kızlar gibi değilsin. Peter çok tipik bir erkek. Ona güvenemezsin."

"Ben onu senden çok daha iyi tanıyorum."

"Sadece seni düşünüyorum." Boğazını temizledi. "Sen benim kardeşim gibisin."

Bunu söylediği için ona vurmak istiyordum. "Hayır, değilim," dedim.

Josh'ın yüzünde huzursuz bir ifade belirdi. Ne düşündüğünü biliyordum çünkü ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk.

O sırada bir çift far sokağı aydınlattı. Peter'ın arabasıydı. Geri gelmişti. Anahtarları Josh'a geri verip bizim evin garaj yoluna doğru koşarken omzumun üzerinden, "Teşekkürler, Joshy!" diye bağırdım.

Şoför tarafına geçtim. Peter'ın camı açıktı. "Çantanı unutmuşsun," dedi Josh'm evine doğru bakarak.

sendiğim tüm erkeklere

“Biliyorum,” dedim nefes nefese. “Geri döndüğün için teşekkürler.”

“Dışarıda mı o?”

“Bilmem, demin dışarıdaydı.”

“O zaman ne olur ne olmaz...” dedi Peter ve başını candan çıkarıp kendinden emin bir şekilde beni dudaklarımdan öptü.

Afalladım.

Geri çekildiğinde gülümsüyordu. “İyi geceler, Lara Jean.”

Karanlığa karıştı ama ben hâlâ parmaklarım dudaklarımda, orada duruyordum. Peter Kavinsky beni öpmüştü. Beni öpmüştü ve hoşuma gitmişti. Bundan hoşlandığıma emindim. Peter’dan hoşlandığıma emindim.

Ertesi sabah dolabımın başında kitaplarımı yerleştirirken Peter’ın koridorda ilerlediğini gördüm. Kalbim göğsümde o kadar şiddetli atıyordu ki kulaklarımda yankılandığını duyabiliyordum. Beni henüz görmemişti. Başımı dolabımın içine sokup kitaplarımı düzenlemeye koyuldum.

Dolap kapağının arkasından, “Selam,” dedi.

“Selam,” diye karşılık verdim.

“Seni rahatlatayın, Covey. Seni bir daha öpmeyeceğini, bu yüzden endişelenme.”

Ah.

Demek öyle. Ondan hoşlanıp hoşlanmamamın bir önemi yoktu çünkü o benden hoşlanmıyordu. İstedığınızı daha yeni fark ettiğiniz bir şey hakkında hayal kırıklığına uğramak biraz aptalcaydı, değil mi?

Hayal kırıklığına uğradığını görmesine izin verme.

Ona baktım. “Endişelenmiyordum.”

“Endişeleniyordun. Haline bak, suratın kıpkırmızı.” Peter kahkaha atınca kızarıklığımı geçirmeye ve sakın görünmeye çalıştım. “Bir daha olmayacak. Sadece Sanderson içindi.”

“İyi.”

“İyi,” dedi, elimi tuttu, dolabımı kapadı ve gerçekten erkek arkadaşımış gibi, gerçekten birbirimize âşıkımız gibi benimle sınıfa yürüdü.

Neyin gerçek neyin sahte olduğunu nasıl ayırt edecektim? Sanki aradaki farkı bilmeyen tek kişi bendim.

50

Babamdan izin kâğıdını imzalamasını istediğimde sevinçten havalara uçtu. “Ah, Lara Jean, bu harika. Seni Peter mı ikna etti? On yaşında bacakların açılıp da tekrar ayağa kalkamadığından beri kayaktan nefret ediyordun!”

“Evet, hatırlıyorum.” Botlarım kayakların üzerinde donmuştu ve bana günler gibi gelen bir süre boyunca bacaklarımı yüz seksen derece açık halde oturmak zorunda kalmıştım.

Babam kâğıdı imzalarken, “Belki Noel’de hep birlikte Wintergreen’e gideriz. Peter da gelir,” dedi.

Kime çektiğim anlaşılıyordu. Babama. Hayal dünyasında yaşıyordu. Bana kâğıdı verirken neşeyle, “Margot’nun kayak pantolonunu giyebilirsin. Eldivenlerini de,” dedi.

Onlara ihtiyacım olmayacağını çünkü şöminenin başında kitap okuyup sıcak çikolata içeceğimi söylemedim. Hatta ya nıma örgülerimi bile alabilirdim.

Akşam Margot’yla telefonda konuşurken ona kayak gezisine gideceğimi söyleyince şaşırdı. “Ama sen kayaktan nefret edersin.”

“Snowboard’u deneyeceğim.”

“Sadece... dikkatli ol,” dedi.

Yamaçları kastettiğini sanıyordum ama ertesi akşam Chris elbise ödünç almak için geldiğinde kastettiğinin bu olmadığını öğrendim. “Kayak gezisinde herkes seks yapar, biliyorsun değil mi? Adeta okul tarafından ayarlanmış seks gezisi.”

“Ne?”

“Birinci sınıftayken bekâretimi orada kaybettim.”

“Evinizin yakınındaki ormanda olduğunu sanıyordum.”

“Ah, doğru. Her neyse, asıl konu kayak gezisinde seks yapmış olmam.”

“Öğretmenler var,” dedim endişeyle. “Ortalıkta öğretmenler varken nasıl seks yapabilirler?”

“Onlar erkenden uyuyorlar çünkü yaşlılar,” dedi Chris. “Bir sürü kişi gizlice kaçıyor. Ayrıca jakuzi var. Jakuzi olduğunu biliyor muydun?”

“Hayır... Peter hiç bahsetmedi.” Eh, neyse, ben de yanımda mayo götürmezdim. Zorla jakuziye sokacak değillerdi ya.

“Benim gittiğim sene insanlar çıplak giriyorlardı.”

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Çıplak mı?! “Çırılçıplak mı?”

“Yani, kızlar üstlerini çıkardılar. Hazırlıklı ol.” Chris tırnağını yedi. “Geçen sene Bay Dunham’m da öğrencilerle birlikte girdiğini ve çok tuhaf olduğunu duydum.”

“*Wild West* gibi,” diye mırıldandım.

“Daha çok *Girls Gone Wild* gibi.”

Peter’ın benimle bir şeyler yapmaya çalışacağından endişelenmiyordum. Yapmayacağını biliyordum çünkü beni o şekilde görmüyordu. Ama insanlar bunu bekler miydi? İnsanlar bir şey yaptığımızı sansınlar diye gecenin bir yarısı gizlice odasına mı gitmem gerekecekti? Okul gezisinde başımın derde girmesini

istemiyordum ama Peter beni istemediğim şeyleri yapmaya bir şekilde ikna edebiliyordu.

Chris'in ellerini tuttum. "Sen de gelir misin? Lütfen, lütfen!"

Chris başını iki yana salladı. "Gelmeyeceğimi sen de biliyorsun. Ben okul gezilerine gitmem."

"Daha önce gittin ama!"

"Evet, birinci sınıfta. Artık gitmiyorum."

"Ama sana ihtiyacım var!" Çaresizce ellerini sıktım. "Geçen sene sen Coachella'ya gittiğinde seni idare ettiğimi unuttun mu? Annen evde olduğunu sansın diye bütün hafta sonunu gizlice evinize girip çıkarak geçirdim! Senin için yaptıklarımı unutma, Chris! Şimdi de benim sana ihtiyacım var!"

Chris söylediklerimden etkilenmeyerek ellerini çekti ve aynanın karşısına geçip cildini incelemeye başladı. "Sen istemediğin sürece Kavinsky seni seks yapmaya zorlamaz. Şeytanla çıkmasını saymazsan o kadar da geri zekâlı değil. Hatta düzgün biri sayılır."

"Nasıl yani düzgün? Seksi o kadar da umursamıyormuş gibi düzgün mü?"

"Ah, Tanrım, hayır. O ve Gen sürekli seks yaparlardı. Gen benden bile uzun süredir ilaç kullanıyor. Ailemdeki herkesin onun melek olduğunu düşünmesi çok kötü." Çenesindeki sivilceye dokundu. "Tam bir numaracı. Büyükannemize isimsiz bir mektup göndermeliyim... Gerçi yapacağımdan değil tabii. Ben onun gibi sinsi değilim. Büyükannemize okula sarhoş gittiğimi söylemişti, hatırlıyor musun?" Cevap vermemi beklemedi. Chris, Genevieve hakkında söylenmeye bir başladı mı kimseyi duymazdı. "Büyükannem üniversite masraflarım için biriktirdiği parayla beni rehabilitasyona göndermek istemişti.

Benimle ilgili aile toplantısı düzenlemişlerdi! Kavinsky'yi ondan çaldığın için çok mutluyum!”

“Kavinsky'yi çalmadım. Zaten ayrılmışlardı!”

Chris homurdandı. “Tabii, sen öyle söyle. Gen de kayak gezisine geliyor, biliyorsun. Sınıf başkanı olduğu için o organize ediyor sayılır. Bu yüzden dikkatli ol. Asla yalnız kayma.”

Nefesim kesildi. “Chris, yalvarıyorum. Lütfen sen de gel.” Aniden gelen ilhamla devam ettim: “Eğer gelirsen Genevieve deliye döner! Bu turu o düzenliyor; onun turu. Seni istemiyor!”

Chris gülümsedi. “Aklımı nasıl çeceğini biliyorsun.” Çenesini öne çıkardı. “Sence bu sivilce patlamaya hazır mı?”

Şükran Günü babam benim için hindiyi temizledi ve bir saat uzaklıktaki bir huzurevinde, bir sürü başka Koreli büyükanneyle birlikte yaşayan büyükannemi almaya gitti. Babamın annesi, Nana, Şükran Günü'nü erkek arkadaşının ailesiyle geçirecekti, ki bu benim için hiç sorun değildi çünkü yemek hakkında iyi yorum yapmayacağını biliyordum.

Etkileyici ve yaratıcı olmak adına portakal kabuklu ve dereotlu fasulye yemeği uydurdum. Kitty'nin tadına bakmasına karar verdim. Fasulyeden bir lokma alıp tadının portakal turşusu gibi olduğunu söyledi. "Neden güveçte fasulye ve kızarmış konserve soğan halkaları yiyemiyoruz?"

"Çünkü etkileyici ve yaratıcı olmaya çalışıyorum," dedim tavaya bir konserve salçayı boşaltırken.

"Ama güveçte brokoli var, değil mi? İnsanlar onu yer," dedi Kitty şüpheyle.

"Mutfağın herhangi bir yerinde brokoli görüyor musun?" diye sordum. "Hayır, menüdeki tek yeşil, yeşil fasulye."

"Peki ya patates püresi? Patates püresi yiyeceğiz ama değil mi?"

Patates püresi. Hemen kilere baktım. Patates almayı unutmuştum. Süt, yağ ve Margot'nun hep yaptığı gibi üzerine koymak için frenk soğanı bile almıştım. Ama patatesi unutmuştum. "Babamı ara ve gelirken Yukon patatesi almasını söyle," dedim kilerin kapısını kapatırken.

"Patates almayı unuttuğuna inanamıyorum," dedi Kitty başını iki yana sallayarak.

Ona sert bir bakış attım. "Sen servislere odaklan."

"Hayır çünkü ben patates püresini sormasaydım yemek mahvolacaktı, bu yüzden bana teşekkür etmelisin."

Kitty babamı aramak için kalktığında, "Bu arada bu hindiler hindiden çok NBC'nin tavuskuşu logosuna benziyor!" diye bağırdım.

Kitty istifini bozmadı. Fasulyeden bir lokma aldım. Tadı gerçekten de portakal turşusu gibiydi.

Hindiyi ters pişirdiğim ortaya çıktı. Ayrıca Kitty zehirli mikropolar hakkında başımın etini yiyip durdu çünkü fen dersinde bu konuyla ilgili bir video izlemişti. Bu yüzden hindiyi fırında fazla tutmak zorunda kaldım. Püre fena değildi ama patatesleri aceleyle haşladığım için ara ara sert parçalar geliyordu.

Yemek masasında oturuyorduk ve Kitty'nin servisleri masaya gerçekten de farklı bir hava katıyordu.

Büyükannem tabağına çok miktarda fasulye almıştı ve Kitty'ye zafer kazanmışçasına baktım. *Gördün mü? Yemeğimi seven biri var.*

Annem öldükten sonra büyükannem bizimle ilgilenmek için kısa süreliğine bize taşınmıştı. Hatta sürekli kalacağına dair konuşmalar vardı. Babamın tek başına idare edebileceğine inanmıyordu.

sevdiğim tüm erkeklere

“Ee Danny...” diye başladı büyükannem. Kitty’yle bakış tık çünkü arkasından ne geleceğini biliyorduk. “Görüştüğün birileri var mı? Randevulara çıkıyor musun?”

Babam kızardı. “Şey... pek sayılmaz. İşlerim çok yoğun...”

“Bir erkeğin yalnız olması iyi değildir, Danny.”

“Kızlarım bana eşlik ediyor,” dedi babam, gergin değil de neşeli bir sesle konuşmaya çalışarak.

Büyükannem ona sert bir bakış attı. “Benim kastettiğimi bu değil.”

Bulaşıkları yıkarken büyükannem bana, “Lara Jean, babanın kız arkadaşı olması senin için sorun olur mu?” diye sordu.

Bu, yıllar içinde Margot’yla uzun uzun konuştuğumuz bir konuydu. Genelde gece geç saatlerde, hava kararınca konuşurduk. Babamın illa biriyle çıkması gerekiyorsa, onu ne tür bir kadınla görmek isterdik? Espri anlayışı olan, sevecen, tipik özelliklere sahip biri... Kitty’ye karşı sıkı olacak ama aynı zamanda ona dair özel şeyleri bastıracak kadar da sert olmayacak biri. Ama aynı zamanda annemiz olmaya çalışmayacak biri; Margot’nun en katı olduğu konu buydu. *Kitty’nin anneye ihtiyacı var ama biz artık büyüdük*, derdi.

Üçümüzün içinde en çok eleştiren Margot olurdu. Annemin anısına inanılmaz derecede sadıktı. Ben de öyleydim tabii ama yıllar içinde başka birinin olmasının güzel olacağını düşündüğüm zamanlar da oluyordu. Allık sürmenin doğru tekniği ya da polisin hız cezasından yırtmak için nasıl flört edileceği gibi birtakım şeyleri bilen, daha büyük bir kadın... Gelecek için bilmemiz gereken şeyleri bilen biri. Ama bu hiç gerçekleşmemişti. Babam birkaç defa randevuya çıkmıştı ama bizimle tanıştırdığı, kalıcı bir kız arkadaşı olmamıştı. Bu kısmen rahatlatıcıydı da ama artık büyüdükçe, ben gittikten

sonra nasıl olacağını düşünüp duruyordum. Sadece Kitty ile babam kalacaktı ve çok geçmeden babam yalnız kalacaktı. Onun yalnız olmasını istemiyordum.

“Hayır,” dedim. “Hiç sorun olmaz.”

Büyükannem beni onaylarcasına baktı. “Aferin sana,” dedi ve kendimi sıcacık ve rahat hissettim. Tıpkı gece uyuyamadığımda annemin yaptığı iyi geceler çayından içtikten sonra hissettiğim gibi. Babam da birkaç defa yapmıştı ama tadı hiçbir zaman aynı olmuyordu. Bunu ona söylemeye asla dilim varmadı.

Noel kurabiyesi ılgınlığı 1 Aralık'ta başladı. Annemin eski tarif kitaplarını ve dergilerini çıkarıp salonda yere yaydık ve Charlie Brown Noel albümünü açtık. 1 Aralık'a kadar evimizde Noel müziklerine izin verilmezdi. Bu kuralı kimin çıkardığını hatırlamıyordum ama uyuyordum. Kitty kesin yapacağımız kurabiyeler ile belki yapacaklarımızın listesini çıkarıyordu. Bazıları olmazsa olmazdı. Babam yarım ay şeklinde, cevizli kurabiyeleri çok sevdiği için onlardan mutlaka yapmanız gerekiyordu. Şekerli kurabiyeler; çünkü onlar en bilinenlerdi. Kitty için tarçınlı, Margot için pekmezli kurabiye ve benim için de kovboy kurabiyesi. Beyaz ikolatalı ve yabanmersinli kurabiye, Josh'ın favorisiydi. Ama bence bu yıl biraz karıştırıp farklı kurabiyeler de yapmalıydık. Tamamen farklı değil ama en azından birkaç yeni çeşit...

Peter bizdeydi; okuldan sonra kimya çalışmak için gelmişti ve üzerinden saatler geçmiş olmasına rağmen hâlâ gitmemişti. O, Kitty ve ben salonda yemek kitaplarına bakıyorduk. Babam mutfakta NPR dinleyip ertesı gün için bize öğle yemeği hazırlıyordu.

“Lütfen artık hindili sandviç yapma,” diye seslendim.

Peter çorabımı dürterek, *şınarık* dercesine ağzını oynattı ve Kitty ile bana bakıp parmağını salladı. “Neyse ne. Sizin öğle yemeklerinizi her gün anneniz hazırlıyor, o yüzden kes,” diye fısıldadım.

“Ben de artık yemeklerden sıkıldım ama ne yapalım, atalım mı?” diye seslendi.

Kitty’yle birbirimize baktık. “Kesinlikle,” dedim. Babamın yemek israfıyla ilgili takıntısı vardı. Gece gizlice mutfığa girip hepsini atsam fark edip etmeyeceğini merak ediyordum. Muhtemelen ederdi.

“Eğer köpeğimiz olsaydı,” diye yüksek sesle konuşmaya başladı Kitty, “artık yemeğimiz olmazdı.”

“Ne cins köpek istiyorsun?” diye sordu Peter.

“Onu umutlandırma,” diye uyardım Peter’ı ama beni duymazdan geldi.

Kitty hemen cevap verdi: “Akita. Kızıl tüylü ve tarçın rulosu kuyruklu. Ya da rehber köpek olması için eğitebileceğim bir Alman kurdu.”

“Ama sen kör değilsin ki,” dedi Peter.

“Ama bir gün olabilirim.”

Peter gülerek başını iki yana salladı. Beni yeniden dürtüp hayran olmuş bir ses tonuyla, “Çocukla tartışamazsın,” dedi.

“Oldukça faydasız,” diyerek ona katıldım. Dergilerden birini kaldırıp Kitty’ye gösterdim. “Ne düşünüyorsun? Kremalı kurabiye?” Kitty belki kısmına ekledi.

“Hey, ya şunlar?” Peter bir yemek kitabını kucığıma bıraktı. Meyveli kek tarifi açıktı.

Öğürdüm. “Şaka mı yapıyorsun? Şaka yapıyorsun, değil mi? Meyveli kek mi? İğrenç.”

“Doğru yapıldığında tadı gayet güzel olabiliyor,” diye kendini savundu Peter. “Büyük teyzem Trish eskiden hep yapardı, üzerine de dondurma koyardı ve harika olurdu.”

“Dondurmayı neyin üzerine koyarsan güzel olur,” dedi Kitty.

“Çocukla tartışamazsın,” dedim ve Kitty’nin başının üzerinden gülümsedik.

“Anlaşıldı ama bu sizin sandığınız gibi değil. Öyle ıslak, hünnap somunu değil. İçinde ceviz, kurutulmuş vişne, yabamersini ve güzel tatlar var. Galiba ona Bir Noel Anısı meyveli keki diyordu.”

“O hikâyeye bayılıyorum!” diye bağırdım. “En sevdiğim. Çok güzel ama çok acıklı.”

Peter ile Kitty anlamayan gözlerle bakınca açıkladım: “Bir Noel Anısı, Truman Capote’un yazdığı kısa hikâyenin adı. Buddy adında bir çocuk ve küçükken ona bakan büyük kuzeniyle ilgili. Tüm yıl boyunca meyveli kek malzemeleri alabilmek için para biriktiriyorlar ve sonra arkadaşlarına hediye olarak gönderiyorlar ama başkana falan da.”

“Nesi acıklı?” diye sordu Kitty.

“Çünkü çok yakın arkadaşlar ve birbirlerini kimseyi sevmedikleri kadar çok seviyorlar ama sonunda birbirlerinden ayrılmak zorunda kalıyorlar çünkü Buddy’nin ailesi kızının onunla yeterince iyi ilgilenmediğini düşünüyor. Belki doğrudur ama belki de bunun bir önemi yoktur çünkü ne olursa olsun o, Buddy’nin ruh ikiziydi. Sonunda kuzeni ölüyor ve Buddy ona veda bile edemiyor. Ve bu gerçek bir hikâyedir.”

“Moral bozucu,” dedi Peter. “Meyveli kekleri boş verin.”

Kitty meyveli kekin üzerini çizdi.

Kapı çaldığında eski bir *Good Housekeeping* dergisinin sayfalarını karıştırıyordum. Kitty hemen kalkıp kapıya koştu. “Açmadan önce kim olduğuna bak,” diye seslendim. Hep unutuyordu.

“Josh!” diye ciyakladığını duydum.

Peter başını kaldırdı.

“Kitty’yi görmeye gelmiştir,” dedim.

“Ya, tabii.”

Josh, Kitty maymun gibi boynuna asılmış halde salona girdi. “Selam,” derken gözleri Peter’a doğru ateş saçıyordu.

“N’aber dostum?” dedi Peter olabildiğince dostça. “Otursana.”

Ona şaşkınlıkla baktım. Daha bir saniye önce söyleniyorken şimdi gayet şen şakraktı. Erkekleri anlamıyordum.

Josh elindeki torbayı kaldırdı. “Güveç tabağını getirdim.”

“Josh mı geldi?” diye seslendi babam mutfaktan. “Josh, bir şeyler yemek ister misin? Hindili sandviç?”

Josh’ın hayır diyeceğini biliyordum çünkü onun da kendi evinde bizim burada yediğimiz kadar çok artık hindi yediğinden emindim ama, “Tabii ki!” diye karşılık verdi. Kendini Kitty’den ayırdı ve koltuğa çöktü. “Noel Kurabiyesi Çılgınlığı mı?” diye sordu bana.

“Noel Kurabiyesi Çılgınlığı,” diye onayladım.

“Benim sevdiğimden de yapıyorsun, değil mi?” Josh bana yavru köpekmiş gibi bir yüz ifadesiyle baktı. Buna her zaman gülerdim çünkü hiç de Josh’lık bir hareket değildi.

“Çok şapşalsın,” dedim başımı iki yana sallayarak.

“Senin sevdiğin hangisi?” diye sordu Peter. “Çünkü listeyi tamamladık gibi bir şey.”

“Listeye çoktan girdiğine eminim,” dedi Josh.

Bir Josh'a bir Peter'a baktım. Dalga geçip geçmediklerinden emin değildim.

Peter uzanıp Kitty'nin ayağını gıdıkladı. "Bize listeyi okusana, Katherine."

Kitty gülerek defterine doğru yuvarlandı. Ardından ayağa kalkıp ciddiyetle okudu: "M&M's kurabiyeleri kesin, kapuçinolular belki, kremalılar belki, meyveli kek *kesinlikle hayır...*"

"Bir dakika, ben de bu konseyin üyesiyim," diye itiraz etti Peter "ve benim meyveli kekimi hiç düşünmeden geri çevirdiniz."

"Daha beş saniye önce falan meyveli keki boş vermemizi söyledin!" dedim.

"Ama şimdi yeniden değerlendirilmesini istiyorum," dedi.

"Üzgünüm ama oy verme hakkın yok," dedim. "Kitty de ben de hayır dedik, yani ikiye bir."

Babam başını salona uzattı. "Meyveli keklere evet oylarına beni de ekleyin." Başı yeniden mutfağın içinde kayboldu.

Peter böbürlenerek, "Teşekkür ederim, Doktor Covey," dedi. Beni kendine yaklaştırdı. "Gördün mü bak, babanın benim tarafımda olduğunu biliyordum."

Güldüm. "Çok yağcısın!"

Sonra Josh'a baktım. Bize dışlanmış gibi bir ifadeyle bakıyordu. Kendimi kötü hissettim. "Liste hâlâ düzenleme aşamasında. Kurabiye konseyi sizin beyaz çikolatalı ve yabanmersinli kurabiyenizi kesinlikle değerlendirecek."

"Çok minnettarım," dedi Josh. "Senin beyaz çikolatalı ve yabanmersinli kurabiyelerin olmadan Noel, Noel olmaz."

Kitty, "Josh, sen de çok yağcısın," dedi. Josh onu yakalayıp gözlerinden gülmekten yaş gelinceye kadar gıdıkladı.

Josh gittikten sonra Kitty televizyon izlemek için yukarı çıktı; ben salonu topluyordum; Peter da koltuğa yayılmış, beni izliyordu. Birazdan gider diye düşünüp duruyordum ama sürekli erteliyordu.

Sonra bir anda konuştu: “Hani Cadılar Bayramı’nda sen Cho Chang, Sanderson da Harry Potter olmuştu ya? Her iddiasına girerim ki o bir tesadüf değildi. Bir milyon dolarına bahse girerim ki Kitty’den senin kostümünün ne olacağını öğrendi ve sonra hemen koşup kendine Harry Potter kostümü aldı. Çocuk senden hoşlanıyor.”

Donakaldım. “Hayır. Ablama âşık. Hep öyleydi ve hep öyle olacak.”

Peter beni geçiştirdi. “Bekle de gör: Biz ayrıldığımız anda ezikçe bir hareketle, CD çalarla falan sana aşkını ilan edecek. Diyorum sana. Erkekler nasıl düşünür bilirim ben.”

Sırtına koyduğu yastığı çekip televizyon koltuğuna koydum. “Ablam sömestrde eve gelecek. Asıl *ben* bir milyon dolara bahse girerim ki yeniden bir araya gelecekler.”

Peter sıkmam için elini uzattı ve elini tuttuğumda beni yanına çekti. Bacaklarımız birbirine dokundu. Gözlerinde yaramaz bir parıltı vardı ve sanırım beni öpecekti. Hem korktum hem heyecanlandım. Ama sonra Kitty’nin aşağıya indiğini duyunca anın büyüü bozuldu.

53

Kahvaltıda Kitty, “Ağacı bu haftasonu kurabilir miyiz?” diye sordu.

Babam yulaf ezmesi kâsesinden başını kaldırdı. Yulaf ezmesi, iğrenç. “Neden olmasın.”

“Margot o olmadan kurduğumuz için kızabilir,” dedim yarım ağız. Açıkçası ben de ağacı kurmak istiyordum. Noel Kurabiyeleri yapmak, ışıkların ağaçta yanıp sönmesi, Noel şarkıları dinlemek ve evin şeker ile yağ kokması huzur vericiydi.

“Brielle’in ailesi Şükran Günü’nden sonraki gün ağaçlarını kurdular,” dedi Kitty.

“Haydi yapalım o zaman,” dedim. “Yapabilir miyiz, baba?”

“Eh, Brielle’in ailesi yapıyorsa...” diye cevapladı babam.

Bir saat uzaklıktaki ağaç çiftliğine gittik çünkü en güzelleri orada olurdu. Kitty en iyisini seçtiğinden emin olmak için her bir ağacı görmekte ısrar etti. Ben tıknaz bir Kanada çamından yana oy kullandım ama Kitty yeterince uzun olmadığını düşünüyordu. Onun yerine Douglas çamını aldık ve yol boyunca araba Noel sabahı gibi koktu.

Josh ağacı içeri sokmak için uğraştığımızı görünce hemen yanımıza koştı. Babamla birlikte kaldırıp içeri soktular. Josh ağacı sabit tutarken babam da ağacın ayaklığını sıkıca taktı. Josh'ın da bizimle kalıp süslemeye yardım etmek isteyeceğine dair bir his vardı içimde. Fakat Peter'ın söylediklerini düşünmeden edemiyordum. Josh'm benden hoşlanıyor olabileceğini.

“Biraz sola,” diye yönlendirdi Kitty. “Yeterince dik değil.”

Işıkların ve süslerin olduğu kutuyu aşağıya indirip ayırmaya başladım. En sevdiğim süs anaokulunda hamurdan yaptığım mavi yıldızdı. En çok onu seviyordum çünkü bir parçası ısırılmıştı: Kitty'ye onun kurabiye olduğunu söylemiştim ve o da Kurabiye Canavarı gibi saldırmıştı. Sonra ağlamıştı ve başım derde girmişti ama buna değerdı. “Bu sene renkli ışıkları mı takalım, beyazı mı?”

“Beyaz,” diye cevapladı Kitty. “Daha şık duruyor.”

“Ama renkliler acayip,” diye karşı çıktı Josh. “Yani onlar daha nostaljik.”

Gözlerimi devirdim. “Acayip mi, Josh?” Sonra Josh renklileri savunmaya devam etti ve sonunda babam araya girip yarım yarım yapmamızı söyleyene kadar tartıştık. Eski zamanlardaki gibi atışınca sonunda aramız gerçekten normale dönmüş gibi hissettim. Peter, Josh hakkında yanıliyordu.

Ağaç o kadar uzundu ki neredeyse tavana değiyordu. Işıklar yetmeyince babam biraz daha almaya gitti. Kitty yıldızı tepeye takabilsin diye Josh onu omzuna aldı.

“Bu sene büyük ağaç aldığımıza sevindim,” dedim mutlu bir şekilde iç geçirerek ve koltuğa oturup ağacın tepesine baktım. Işıklandırılmış Noel ağacı kadar huzur verici bir şey daha yoktu.

sendiğim tüm erkeklere

Biraz vakit geçtikten sonra babamın hastaneye gitmesi gerekti ve Kitty de komşumuzun evine gitti çünkü şöminede s'mores yapıyorlardı. Böylece temizlik için Josh'la baş başa kaldık. Ben süs kancalarını farklı kilitli torbalara koyuyordum, Josh da yer kalmayan süsleri mukavva kartona dolduruyordu. Kutuyu kaldırıp ağacın bir dalma çarptı ve cam süslerden biri düşüp kırıldı.

“Joooosh,” dedim. “Onu ev ekonomisi dersinde yapmıştım.”

“Üzgünüm.”

“Sorun değil. En iyi işim değildi zaten. Çok fazla tüy koymuştum.” İçinde beyaz tüyler ve beyaz pulların olduğu cam küreydi.

Süpürgeyi almaya gittim ve geri döndüğümde, “Kavinsky'nin yanında farklı davranıyorsun. Bunu biliyor muydun?” dedi.

Kırık parçaları temizlemeyi bırakıp ona baktım. “Hayır, farklı davranmıyorum.”

“Kendin gibi davranmıyorsun. Kızlar onun etrafında nasıl davranıyorsa sen de öyle davranıyorsun. Bu sen değilsin, Lara Jean.”

Sinirlendim. “Her zamanki gibi davranıyorum. Sen ne biliyorsun ki, Josh? Bizim yanımızda doğru düzgün takılmadın bile.” Cam parçasını almak için eğildim.

“Dikkat et,” dedi. “Dur, ben yapayım.” Yanıma eğilip bir başka parçaya uzandı. “Ah!”

“Sen dikkat et!” Ona yaklaşıp parmağına yakından bakmaya çalıştım. “Kanıyor mu?”

Başını iki yana salladı. “İyiyim.” Ardından, “Anlamadığımı şey ne biliyor musun?” dedi.

“Ne?”

Josh hafifçe kızaran yanaklarıyla bana baktı. “Neden hiçbir şey söylemedin? Onca zaman benimle ilgili böyle hissettiysen, neden hiçbir şey söylemedin?”

Bedenim kaskatı kesildi. Bunu beklemiyordum. Hazırlıklı değildim. Güçlkle yutkunup, “Sen Margot’yla birlikteydin,” dedim.

“Hep Margot’yla birlikte değildim. Yazdıkların... Ben ondan hoşlanmaya başlamadan önce benden hoşlanıyormuşsun. Neden bana söylemedin?”

Nefesimi bıraktım. “Artık ne önemi var ki?”

“Önemi var. Bana söylemen gerekirdi. Bana en azından bir şans vermen gerekirdi.”

“Fark etmezdi, Josh!”

“Ederdi diyorum sana!” Bana doğru bir adım attı.

Sallanarak ayağa kalktım. Her şey yeniden normale dönmüşken neden şimdi bu konuyu açıyordu? “Saçmalıyorsun. Sen benimle ilgili hiçbir zaman o şekilde düşünmedin, hiçbir zaman, bu yüzden şimdi hayatımda başkası varken kalkıp tarihi yeniden yazmaya çalışma.”

“Bana ne düşündüğümü söyleme,” diye tersledi. “Her düşüncemi bilmiyorsun, Lara Jean.”

“Evet, biliyorum. Seni herkesten iyi tanıyorum. Neden biliyor musun? Çünkü çok tahmin edilebilirsin. Yaptığın her şey öyle. Öngörülebilir. Bana şimdi bunları söylemenin tek sebebi kıskanıyor olman. Üstelik bunun sebebi ben bile değilim. Benim kiminle birlikte olduğumu umursamıyorsun. Sadece Peter’in senin yerini doldurmasını kıskanıyorsun. Kitty artık onu senden daha çok seviyor.”

Yüz ifadesi değişti. Bana sert sert baktı ve ben de aynı şekilde karşılık verdim. “İyi!” diye bağırdı. “Kıskanıyorum! Mutlu musun?”

Aniden başını yaklaştırıp beni öptü. Dudaklarımdan. Gözleri kapalıydı, benimkilerse faltaşı gibi açıktı. Ardından benimkileri de kapandı ve bir saniyeliğine, sadece bir saniyeliğine ben de onu öptüm. Sonra geri çekilip onu ittim.

Zafer kazanmışçasına, “Bunu da tahmin etmiş miydin, Lara Jean?” diye sordu.

Ağzım açıldı ve kapandı ama tek kelime çıkmadı. Süpürgeyi elimden atıp odama koştum ve kapımı kilitledim. Josh beni öpmüştü. Salonumuzda. Ablam birkaç hafta sonra gelecekti. Ve sahte erkek arkadaşımı aldatmıştım.

Üçüncü dersten sonra Lucas beni bekliyordu.

İnce bir kravat takmış, V yaka bir kazak giymişti ve elinde bir paket Cheetos vardı. Bir avuç dolusu cipsi ağzına atarken beyaz V yaka kazağına turuncu tozlar döküldü. Ağzının kenarları da hafif turunculaşmıştı. Ağzı hâlâ doluyken, “Sana söylemem gereken bir şey var,” dedi.

Kahkaha attım. “Bir zamanlar senin zarif biri olduğunu düşündüğüme inanamıyorum,” dedim üzerindeki Cheetos tozunu üfleyerek. “Ne söylemen gerekiyor?” diye sordum ve paketten birkaç tane cips aldım. Lucas tereddüt ediyordu. “Lucas, insanların bir şey söylemeleri gerektiğini söyleyip de sonra söylememelerinden nefret ederim. Yani mesela komik bir olay anlatacaksın; acele edip anlat da komik olup olmadığına ben karar vereyim.”

Lucas dudaklarındaki cipsi yaladı. “Şey, Genevieve’le aynı mahallede oturduğumu biliyorsun, değil mi?” Başımı onaylarcasına salladım. “Dün akşam Kavinsky’yi onun evinden çıkarken gördüm.”

“Ah.” Tek söylediğim buydu. Sadece “ah”.

“Normalde çok önemli olduğunu düşünmezdim ama bir şey daha var.” Elinin tersiyle ağzını sildi. “Genevieve ve üniversiteli erkek arkadaşı hafta sonu ayrılmışlar. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?”

Başımı evet anlamında sallıyordum ama içten içe uyuy muştum. “Evet... Bir dakika, ne?”

Lucas bana yarı acır yarı sabırsız bir bakış attı. “Peter’ı geri almaya çalışacak, Lara Jean!”

“Doğru,” dedim ve bunu söylerken bile içim acıyordu. “Tabii ki çalışacak.”

“Buna izin verme,” diye uyardı beni.

“Vermeyeceğim,” dedim ama kelime ağzımdan jöle gibi titrek çıktı. Hiç de ikna edici değildi.

Şimdiye kadar farkında değildim ama belki de başından beri bu anı bekliyordum. Genevieve’in Peter’ı geri istemesini. Peter’ın tüm bunların saçma bir kafa karışıklığı olduğunu fark edip ait olduğu yere dönme vaktinin gelmesini. Ait olduğu kişiye

Josh’ın beni öptüğünden Peter’a bahsetmek gibi bir niyetim yoktu. Gerçekten yoktu. Ama sonra Lucas’la yürürken onun koridorda Genevieve’le birlikte yürüdüğünü gördüm. Lucas bana, görmezden geldiğim imalı bir bakış attı.

Kimya dersinde Peter’a bir not yazdım:

Josh konusunda haklıymışsın.

Sırtına hafifçe vurup notu gizlice eline sıkıştırdım. Okuduğunda dikleşti ve hemen bir şeyler yazdı.

Daha açık ol.

Beni öptü.

Peter kaskatı kesildiğinde, bunu söylemekten utansam da, intikam almış gibi hissettim. Cevap yazmasını bekledim ama yazmadı.

Zil çalar çalmaz arkasını dönüp, “Bu ne ya? Nasıl oldu?” diye sordu.

“Ağacı kurmamıza yardım etmeye gelmişti.”

“Sonra peki? Seni Kitty’nin önünde mi öptü?”

“Hayır! İkimiz yalnızdık.”

Peter gerçekten rahatsız olmuş görünüyordu ve ben de bundan bahsettiğime pişman olmaya başladım. “Benim kız arkadaşımı öpmek ne demek? Saçmalık. Onunla konuşacağım.”

“Ne, hayır!”

“Konuşmam gerek, Lara Jean. Bunu yanına bırakamam.”

Ayağa kalkıp çantamı toparlamaya koyuldum. “Onunla konuşayım deme, Peter. Ciddiyim.”

Peter sessizce beni izledi. Ardından, “Sen de onu öptün mü?” diye sordu.

“Bunun ne önemi var?”

Şaşkınlıkla baktı. “Bana bir şey yüzünden kızgın falan mısın?”

“Hayır,” dedim. “Ama Josh’la konuşursan olacağım.”

“İyi,” dedi.

“İyi,” diye karşılık verdim.

Josh beni öptükten sonra onu bir daha görmemiştim ama o akşam kütüphaneden döndüğümde üzerinde lacivert parkasıyla verandada oturmuş beni bekliyordu. Evde ışıklar açıktı; babam evdeydi. Kitty'nin odasının ışığı da açıktı. Josh'ı atlatmayı tercih ederdim ama evimin önündeydi.

“Selam,” dedi. “Konuşabilir miyiz?”

Yanına oturup doğruca sokağın karşısına baktım. Bayan Rothschild de Noel ağacını kurmuştu. İnsanlar dışarıdan görrebilsinler diye her zaman pencerenin önüne kurardı.

“Margot buraya gelmeden ne yapacağımıza karar vermemiz gerek. Benim suçum olduğu için ona ben söylemeliyim.”

Duyduklarıma inanamayarak baktım. “Ona söylemek mi? Kafayı mı yedin? Margot’ya hiçbir şey söylemeyeceğiz çünkü söyleyecek bir şey yok.”

Başını kaldırdı. “Ondan sır saklamak istemiyorum.”

“Bunu beni öpmeden önce düşünecektin!” diye fısıldadım sinirle. “Ayrıca illa ki biri söyleyecekse bu kişi ben olurum. Ben onun kız kardeşiyim. Sen sadece erkek arkadaşydın ve artık değilsin bile, bu yüzden...”

Surat ifadesinden kırıldığı belli oluyordu. “Ben hiçbir zaman Margot’nun sadece erkek arkadaşı olmadım. Benim için de tuhaf bir durum. Yani mektubunu aldığımdan beri...” Duraksadı. “Neyse.”

“Söylesene,” dedim.

“O mektubu aldığımdan beri aramız bozuldu. Bu hiç adil değil. Senin söylemek istediğin her şeyi söyleme hakkın oldu ve ben seninle ilgili düşüncelerimi yeniden düzenlemek zorunda kaldım; kafamda anlamlandırmak zorunda kaldım. Beni tamamen hazırlıksız yakaladın, sonra da yokmuşum gibi davrandın. Kavinsky’yle çıkmaya başladın; arkadaşım olmayı bıraktın.” Nefes verdi. “Mektubunu aldığımdan beri... seni düşünmeden edemiyorum.”

Ne söylemesini beklediğimi bilmiyordum ama bu değildi. Kesinlikle bu değildi. “Josh...”

“Bunu duymak istemediğini biliyorum ama izin ver de söylemem gerekenleri söyleyeyim, tamam mı?”

Başımı onaylarcasına salladım.

“Kavinsky’yle birlikte olmandan nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Senin için yeterince iyi değil. Bunu söylediğim için üzgünüm ama değil işte. Bence hiçbir erkek senin için yeterince iyi olmayacak.” Başını eğdi ve sonra bir anda bana baktı. “Bir keresinde, sanırım birkaç yaz önceydi, birinin evinden çıkmış yürüyorduk. Mike’ındı sanırım.”

Hava sıcaktı ve kararmak üzereydi. Ben sinirliydim çünkü Mike’ın ağabeyi Jimmy bizi eve bırakacağını söylemişti ama sonra bir yere gitmişti ve geri gelmemişti, biz de yürümek zorunda kalmıştık. Espadril giymiştim ve ayaklarım inanılmaz ağrıyordu. Josh sürekli hızlı yürüyüp kendi hızına yetişmemi söylüyordu.

sevdiğim tüm erkeklere

Sessizce, “Sadece ikimizdik. Üzerinde saçaklı, ten rengi, askılı süet bluz vardı ve göbeğindeki pirsing görünüyordu,” dedi.

“Pocahontas ve yetmişlerin Cher tarzı bluzum.” Ah, o bluzu ne kadar da severdim.

“O gün az kalsın seni öpecektim. Bunu düşünmüştüm. İçimde aniden bunu yapmak için tuhaf bir istek oluşmuştu. Sadece nasıl olacağını görmek istiyordum.”

Kalbim duracak gibi oldu. “Peki sonra?”

“Sonra, bilmiyorum. Sanırım unuttum gitti.”

İç geçirdim. “O mektubu aldığın için üzgünüm. Asla görmemen gerekiyordu. Okuman için yazmamıştım. Sadece kendim içindi.”

“Belki de kaderdi. Belki tüm bunların yaşanması gerekiyordu çünkü... çünkü her zaman sen ve ben olacaktık.”

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim: “Hayır, olmayacaktık.” Ve bunun doğru olduğunu fark ettim.

O anda onu sevmediğimi ve bir süredir de sevmediğimi fark ettim. Belki de hiç sevmemiştim. Çünkü avucumun içindeydi; onu tekrar öpebilirdim, benim olmasını sağlayabilirdim. Ama onu istemiyordum. Başka birini istiyordum. Bir şey için, birisi için bu kadar uzun zamandır dua edip sonra aniden bunun kesilmesi tuhaftı.

Parmaklarımı montumun kollarına geçirdim. “Margot’ya söyleyemezsin. Bana söz vermek zorundasın, Josh.”

İstemeyerek başını evet anlamında salladı.

“Son zamanlarda hiç konuştunuz mu?” diye sordum.

“Evet. Geçen akşam aradı. Geldiğinde benimle vakit geçirmek istediğini söyledi. Bir günlüğüne DC’ye gitmek istiyormuş. Smithsonian’a gitmek, Çin Mahallesi’nde yemek yemek falan istiyor.”

JENNY HAN

“Harika. O zaman sen de ona uyarsın.” Dazine hafifçe vurdum ve elimi hemen geri çektim. “Josh, eskiden olduğumuz gibi davranmak zorundayız. Her zamanki gibi. Böyle yaparsak her şey yoluna girer.” Kendi kendime tekrar ettim. *Her şey yoluna girecek.* Artık her zamanki halimize geri dönecektik. Josh ve Margot. Ben. Peter.

Ertesi gün okuldan sonra Peter'ı bulmak için spor salonuna gittim. Göğüs presinde oturuyordu. Arabasında değil de burada konuşmanın daha iyi olacağını düşünüyordum. Arabasında binmeyi özleyecektim. Alışmaya başlamıştım. Birinin sahte kız arkadaşı olmayı özleyecektim. Herhangi birinin değil; Peter'ın. Darrel'i, Gabe'i ve takımdaki diğer çocukları gerçekten sevmeye başlamıştım. Herkesin dediği gibi salak tipler değillerdi. İyi insanlardı.

Spor salonunda sadece Peter vardı. Göğüs presinde ağırlık kaldırıyordu. Beni görünce gülümsedi. "Beni kesmeye mi geldin?" Oturup tişörtünün yakasıyla yüzündeki teri sildi.

Kalbim acıyla sıkıştı. "Ayrılmaya geldim. Sahte ayrılık tabii."

Peter başta anlamadı. "Bir dakika. Ne?"

"Bunu sürdürmenin bir anlamı yok. İsteddiğini elde ettin, değil mi? İtibarını kurtardın. Ben de öyle. Josh'la konuştum ve aramız normale döndü. Ablam da yakında eve dönecek. Yani... görev tamamlandı."

Peter başını yavaşça sallıyordu. "Evet, sanırım."

Gülümserken bile kalbim paramparça oluyordu. “Peki o zaman.” Abartılı bir hareketle çantamdan sözleşmemizi çıkar-
dım. “Hükümsüzdür. İki taraf da süreç boyunca birbirlerine
karşı zorunluluklarını yerine getirdi.” Avukat kelimelerini bir
çırıpıda arka arkaya sıraladım.

“Bunu yanında mı taşıyorsun?”

“Tabii ki! Kitty her yeri karıştırır. İki saniyede bulurdu.”

Kâğıdı yırtmak üzere kaldırdım ama Peter elimden aldı.

“Bir dakika! Peki ya kayak gezisi?”

“Ne olmuş?”

“Hâlâ geliyorsun, değil mi?”

Bunu düşünmemiştim. Sırf Peter için gidecektim. Artık
gidemezdim. Peter ile Genevieve’in yeniden bir araya gelme-
lerine tanık olamazdım. Yapamazdım. Geziden büyüğü bir
şekilde yeniden sevgili olarak dönmelerini ve sanki her şeyi
ben uydurmuşum gibi olmasını istiyordum. “Gelmeyeceğim.”

Gözleri faltaşı gibi açıldı. “Haydi ama Covey! Beni ekme.
Zaten çoktan kayıt yaptırıp depozitoyu verdik. Gidelim ve bu
son gösterimiz olsun.” İtiraz etmeye başlayınca, “Geleceksin,
bu yüzden bu sözleşmeyi geri al,” dedi. Kâğıdı katladı ve
dikkatlice çantama koydu.

Ona hayır demek neden bu kadar zordu? Birine âşık olmak
böyle bir şey miydi?

Bu hafta sonu okulumuzda Birleşmiş Milletler Modeli yapılabildiğini öğrendiğimde bu fikre kapıldım. John Ambrose McClaren da ortaokulda BM Modeli başkanıydı. Kendi okulunun takımında olup olmadığını merak ettim.

Öğle yemeğinde diğer erkekler yanımıza gelmeden konuyu Peter'a açtım. "John McClaren'ın hâlâ BM Modeli takımında olup olmadığını biliyor musun?"

Şaşırarak bana baktı. "Ben nasıl bilebilirim?"

"Bilmem. Merak ettim sadece."

"Neden?"

"Sanırım bu haftasonu yapılacak BM Modeli münazarasına gideceğim. Onun da orada olacağına dair içimde bir his var."

"Ciddi misin?" diye bağırdı Peter. "Orada olursa ne yapacaksın?"

"O kısmı henüz düşünmedim. Belki yanına giderim; belki de gitmem. Sadece şimdi nasıl olduğunu görmek istiyorum."

"İnternette aratıp bulabiliriz."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, bu kopya çekmek olur. Ben onu canlı canlı görmek istiyorum. Şaşırmak istiyorum."

“Peki. Ama bana sana eşlik etmemi teklif bile etme. Cumartesi günümü BM Modeli için heba edemem.”

“Zaten sana teklif etmeyi düşünmüyordum.”

Peter bana kırılmış gibi baktı. “Ne? Neden?”

“Bu yalnız başıma yapmak istediğim bir şey.”

Peter sessizce ıslık çaldı. “Vay canına. Ceset daha soğumadı bile.”

“Ne?”

“Küçük bir oyuncusun, Covey. Daha ayrılmadık bile ve sen başka erkeklerle konuşmaya çalışıyorsun. Etkilenmemiş olsaydım kırılırdım.”

Gülümsedim.

Sekizinci sınıftayken bir partide John McClaren’la öpüşmüştüm. Romantik bir öpücük değildi. Şişe çevirmece oynuyorduk ve sıra ona geldiğinde nefesimi tutup şişe bende dursun diye dua etmişim. Ve bende durmuştu! Az kalsın Angie Powell’a geliyordu ama o gün şans benden yanaydı ve birkaç santimle John benim olmuştu. Gülümsememek için suratımı ifadesiz ve robot gibi tutmaya çalışmışım. John ile ortaya doğru emeklemiş ve o kadar hızlı öpüşmüştük ki herkes homurdanmıştı ve John’un yüzü kızarmıştı. Hayal kırıklığına uğramışım; belki de daha fazlasını beklemişim. Daha etkileyici bir öpücük. Daha baş döndürücü. Ama hepsi o kadardı. Belki ikinci bir şans elde ederdim. Belki Peter’ı unutmamı sağlardı.

Cumartesi sabahı okula girerken ne söyleyeceğimi düşünüyordum. Belki yalnızca *Selam, John, nasılsın? Ben Lara Jean* demeliydim. Onu sekizinci sınıftan beri görmemiştim. Beni hatırlamazsa ne olacaktı?

Lobideki ilan levhalarına göz gezdirince John'un isminin Genel Kurul'un altında yazılı olduğunu gördüm. Çin Halk Cumhuriyeti'ni temsil ediyordu.

Genel Kurul, konferans salonunda toplanıyordu. Her temsilci için birer masa hazırlanmıştı ve sahnede siyah takım elbiseli bir kız nükleer silahların yayılmasını önlemeyle ilgili bir konuşma yapıyordu. Fark edilmeden arkaya geçip izlerim diye düşünmüştüm ama oturacak yer yoktu, ben de salonun arkasında durup kollarımı önümde birleştirdim ve John'a bakınmaya başladım. Çok fazla kişi vardı ve hepsinin de yüzü sahneye dönük olduğu için ayırt etmem güçtü.

Takım elbiseli bir çocuk bana dönüp, "Sayfacı mısınız?" diye fısıldadı. Elinde katlanmış bir kâğıt vardı.

"Şey..." Sayfacının ne olduğundan emin değildim ama o sırada içeride koşuşturarak insanlara notlar ileten bir kız gördüm.

Çocuk kâğıdı elime tutuşturup arkasını döndü ve defterine bir şeyler yazmaya koyuldu. Not, Fransa'dan Brezilya'ya gönderilmişti. Yani sanırım sayfacıydım.

Masalar alfabetik sıralanmadığı için aralarında dolaşıp Brezilya'yı bulmaya çalıştım. Sonunda Brezilya'yı, papyonlu çocuğu, buldum ve diğer insanlar da notlarını iletmem için el kaldırdı. Çok geçmeden ben de koşturmaya başladım.

Arkadan bir çocuğun, notunu almam için elini kaldırdığını görünce ona doğru ilerledim ve o sırada çocuk başını hafifçe çevirdi. Aman Tanrım, Çin Halk Cumhuriyeti'nin temsilcisi John Ambrose McClaren birkaç adım ötemde duruyordu.

Kumral saçları düzgün bir kesime sahipti. Yanaklarında hâlâ onu olduğundan küçük gösteren kızarıklık vardı. Haki ve açık mavi bir gömlek ile lacivert, sıfır yaka bir kazak giymişti. Yüz ifadesi ciddi, odaklanmıştı; sanki bu bir oyun değilmiş de gerçek bir temsilciymiş gibi.

Açıkçası tam da hayal ettiğim gibi görünüyordu.

John kâğıdı almam için elini uzatmış, başını öne eğmiş, notlar alıyordu. Kâğıda uzandım; parmaklarım kâğıdı kavradığı sırada başını kaldırdı ve bana iki kere baktı.

"Selam," diye fısıldadım. İkimiz de hâlâ notu tutuyorduk.

"Selam," diye karşılık verdi. Gözlerini kırptı ve kâğıdı bıraktı, ben de kalbim gümbür gümbür atar bir halde hızla uzaklaştım. Yüksek sesle fısıldayarak ismimi seslendiğini duydum ama yavaşlamadım.

Kâğıda baktım. Elyazısı düzgün, kusursuzdu. Notunu Amerika'ya ilettim ve sonra bana el sallayan Birleşik Krallık'ı görmezden gelerek konferans salonunun çift kanatlı kapısından akşamüstü güneşine çıktım.

sevdiğim tüm erkeklere

Az önce John McClaren'ı görmüştüm. Bunca yılın ardından sonunda onu görmüştüm. Ve beni tanımıştı. Kim olduğumu anında hatırlamıştı.

Öğle vakti Peter'dan mesaj geldi.

McClaren'ı gördün mü?

Evet yazdım ama sonra göndermeden sildim. Onun yerine *hayır* yazdım. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Belki de sadece kendime saklayıp beni hatırladığı için mutlu olmak istiyordum. Bu yeterli olurdu.

Hep birlikte Margot’yu havaalanından almaya gittik. Kitty, üzerinde *Evine Hoş Geldin Gogo* yazılı bir pankart hazırlamıştı. İnsanların arasında onu bulmaya odaklandım ve çıktığında bir saniyeliğine neredeyse tanımayacaktım: saçı kısaydı! Küt kestirmişti! Bizi görünce el salladı ve Kitty pankartını bırakıp ona koştu. Hepimiz sarılırken babamın gözleri yaşlıydı. Margot bana, “Ne düşünüyorsun?” dediğinde saçını kastettiğini biliyordum.

“Seni daha büyük göstermiş,” diye yalan söyledim ve Margot’nun gözleri parladı. Aslında daha küçük görünüyordu ama bunu duymak istemeyeceğini biliyordum.

Yolda Margot aç olmadığını söylemesine rağmen, çizburger yemek için babamı Clouds’ta durdurdu. “Bunu o kadar özledim ki,” dedi ama sadece birkaç lokma yedi ve kalanını Kitty bitirdi.

Yaptığımız kurabiyeleri Margot’ya göstermek için sabırsızlanıyordum ama onu salona götürüp gösterdiğimizde kaşlarını çatı. “Noel Kurabiyeleri’ni bensiz mi yaptınız?”

sendiğim tüm erkeklere

Kendimi birazcık suçlu hissettim ama Margot'nun alınacağını gerçekten de hiç düşünmemiştim. Yani sonuçta İskoçya'daydı ve kurabiye yapmaktan çok daha eğlenceli şeyler yapıyordu. "şey, evet. Yani biraz da yapmamız gerekti. Yarın okul kapanıyor. Seni bekleseydik zamanımız olmazdı. Ama yine de hamurun yarısını buzluğa koyduk, komşular için yapmamıza yardım edebilirsin." Sıra sıra dizdiğimiz kurabiyeleri görsün diye büyük mavi kutuyu açtım. Hepsinin aynı boyutta olmasından gurur duyuyordum. "Bu sene yeni kurabiyeler de yaptık. Portakal kremalılardan dene; çok güzel oldu."

Margot kutuyu karıştırıp suratını eķřitti. "Pekmezli yapmadınız mı?"

"Bu sene yapmadık... Onun yerine portakal kremalı yapmaya karar verdik." Bir tane aldı ve tadına bakmasını izledim. "Güzel, değil mi?"

Başını onaylarcasına salladı. "Hı-hııı."

"Onlar Kitty'nin tercihiydi."

Margot salona göz attı. "Ağacı ne zaman kurdunuz?"

"Kitty daha fazla bekleyemedi," dedim. Sanki bahaneymiş gibi geliyordu ama doğruydu. "Ağacın keyfini olabildiğince uzun süre çıkarmak güzel olacak bence," diye eklerken sesimin kendimi savunuyormuşum gibi çıkmaması için uğraştım.

"Peki ne zaman kurdunuz?"

"Birkaç hafta önce..." dedim yavaşça. Neden böyle kötü bir ruh halindeydi?

"ok uzun zaman olmuş. Noel'e kadar büyük ihtimalle kuruyacak." Margot ağacın yanına gidip ahşap baykuş ss başka bir dala taktı.

"Her gün suluyorum ve büyükannemin öğrettiği gibi *Sprite* döküyorum."

Sanki kavga ediyormuşuz gibi hissediyordum ve biz hiç kavga etmezdik.

Fakat sonra Margot esnedi ve “Jet-lag oldum. Sanırım biraz uyuyacağım,” dedi.

Biri uzun süre uzakta olduğunda başta söylemek istediğiniz her şeyi biriktirirsiniz. Her şeyi aklınızda tutmaya çalışırsınız. Ama bu bir avuç kumu elinizde tutmak gibidir: Ufak ufak elinizden dökülür ve sonunda elinizde yalnızca hava ve iri taneler kalır. İşte bu yüzden her şeyi tutamazsınız.

Çünkü sonunda birbirinizi gördüğünüzde yalnızca büyük şeylere odaklanırsınız ve küçük şeylerden bahsetme zahmetine girmezsiniz. Ama hayatı oluşturanlar aslında o küçük şeylerdir. Mesela bir ay önce babam Kitty’nin mutfakta yere düşürdüğü muz kabuğuna basıp düştüğünde Kitty’yle gülmekten ölmüş-tük. Anında Margot’ya e-posta gönderip bunu anlatmalıydım; o muz kabuğunun fotoğrafını çekmeliydim. Şimdi ise her şey *sen de olmalıydın* ve *ah, boş ver, sanırım o kadar da komik değil* gibi hissettiriyordu.

İnsanlar birbirleriyle irtibatı bu şekilde mi kaybediyorlardı? Kız kardeşler arasında böyle bir şey olabileceğini hiç düşünmezdim. Belki başkalarında olurdu ama bize asla olmazdı. Margot gitmeden önce daha sormadan onun ne düşündüğünü bilirdim; onunla ilgili her şeyi bilirdim. Artık öyle değildi. Penceresinin manzarasını bilmiyordum ya da düzgün kahvaltı yapmak için hâlâ erken kalkıp kalmadığını... Belki de artık üniversitede olduğu için gece geç dönüp sabah da geç saatlere kadar uyumayı tercih ediyordu. İskoç erkekleri Amerikalı erkeklere tercih edip etmediğini ya da oda arkadaşının horlayıp horlamadığını bilmiyordum. Tek bildiğim, derslerini seviyordu ve bir defa Londra’ya gitmişti. Yani aslında hiçbir şey bilmiyordum.

sevdığım tüm erkeklere

Onun için de aynı durum geçerliydi. Ona anlatmadığını önemli şeyler vardı; mektuplarımın nasıl gönderildiği gibi. Peter ve benimle ilgili gerçek. Josh ve benimle ilgili gerçek.

Margot'nun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Aramızdaki uzaklığı. Fark etmiş miydi ki?

Babam akşam yemeğinde spagetti bolonez yaptı. Kitty makarnasının yanında turşu ve süt aldı. Kulağa iğrenç geldiğini biliyorum ama turşudan bir ısırık alınca makarnayla aslında iyi gittiğini fark ettim. Sütün de öyle.

Kitty tabağına daha fazla makarna alırken, “Lara Jean, Noel’de Peter’a ne alacaksın?” diye sordu.

Margot’ya baktım, bana bakıyordu. “Bilmem. Düşünmedim.”

“Hediye almaya gittiğinde ben de seninle gelebilir miyim?”

“Tabii ki, eğer bir şey alırsam.”

“Alman lazım, o senin erkek arkadaşın.”

“Peter Kavinsky’yle çıktığına hâlâ inanamıyorum,” dedi Margot.

Bunu iyi bir şeymiş gibi kibar bir tonda söylemedi. “Lütfen...” dedim.

“Üzgünüm, sadece o çocuktan hoşlanmıyorum.”

“Eh, hoşlanmak zorunda değilsin zaten. Ben hoşlanıyorum,” dedim ve Margot omuz silkti.

Babam ayağa kalkıp ellerini çırpıttı. “Tatlı olarak üç çeşit dondurma var! Cevizli ve kremalı, muzlu-çikolatalı ve çilekli. Hepsi de senin sevdiklerin, Margot. Kitty, kâseleri getirmeme yardım et.” Tabakları toplayıp mutfığa girdiler.

Margot pencereden Josh’ın evine baktı. “Josh benimle görüşmek istiyor. Umarım ayrıldığımızı sonunda anlamıştır

ve ben evdeyken her gün gelmeye çalışmaz. Hayatına devam etmesi gerek.”

Ne kadar da kötü konuşuyordu. Josh’ı arayan kendisiydi. “Senin hasretini çekmiyordu, eğer böyle olduğunu düşünüyorsan,” dedim. “Bittiğinin farkında.”

Margot bana şaşkınlıkla baktı. “Umarım bu doğrudur.”

“Bence bu sene resital partisi vermeliyiz,” dedi Margot koltukta otururken.

Annem hayattayken her Noel’de resital partisi adını verdiği bir organizasyon düzenlerdik. Bir sürü yemek yapardı ve aralık ayının bir günü herkesi davet ederdi. Margot ile ben uyumlu elbiseler giyerdik ve gece boyunca piyanoda Noel parçaları çalardık. İnsanlar piyano odasına girip çıkar, şarkılara eşlik ederlerdi ve Margot ile ben sırayla çalardık. Piyano resitallerinden nefret ederdim çünkü benim yaş grubumda en kötü bendim ve Margot en iyisiydi. Tüm çocuklar Liszt’e geçmişken benim *Für Elise* gibi kolay bir şey çalmam utanç vericiydi. Resital partilerinden hep nefret ederdim. Piyano çalmamak için yalvarır dururdum.

Annem ölmeden önceki son Noel’de bize birbirleriyle uyumlu kırmızı kadife elbise almıştı. Ben çılgına dönüp giymek istememe, çok beğenmeme rağmen istemediğimi söylemiştim. Aslında sadece Margot’nun yanında piyano çalmak istemiyordum. Anneme bağırıp odama çıkmıştım ve kapıyı çarparak kapayıp bir daha dışarı çıkmamıştım. Annem gelip kapıyı

açmam için beni ikna etmeye çalışmıştı ama açmamıştım ve o da bir daha gelmemişti. İnsanlar gelmeye ve Margot piyano çalmaya başlamıştı, bense yukarıdaydım. Odamda ağlayıp annemlerin yaptığı sosları ve küçük kanepeleri ve bana hiç kalmayacağını ve davranışlarımdan sonra annemin zaten beni aşağıda istemeyeceğini düşünmüştüm.

Annem öldükten sonra bir daha hiç resital partisi vermedik.

“Ciddi misin?” diye sordum.

“Neden olmasın?” Margot omuz silkti. “Eğlenceli olur. Ben her şeyi planlarım; senin bir şey yapmana gerek yok.”

“Piyanodan nefret ettiğimi biliyorsun.”

“O zaman çalma.”

Kitty endişeli gözlerle bir bana bir Margot’ya bakıyordu. Dudağını ısırarak, “Ben tekvando hareketleri yaparım,” diye önerdi.

Margot Kitty’ye sarıldı. “Harika bir fikir. Ben piyano çalarım, sen tekvando yaparsın ve Lara Jean de sadece...”

“İzler,” diye tamamladım.

“Ben hosteslik yaparsın diyecektim ama sen bilirsin.”

Cevap vermedim.

İlerleyen saatlerde televizyon izliyorduk. Kitty kanepeye kıvrılmış, gerçek bir kediymişçesine uyuyordu. Margot onu uyandırıp yatağına göndermek istedi ama burada uyumasına izin vermesini söyledim ve üzerine bir battaniye örttüm.

“Noel’de köpek alması için babamı ikna etmeme yardım eder misin?” diye sordum.

Margot homurdandı. “Köpekler çok uğraş gerektiriyor. Günde milyonlarca kez çiş yapmaları için dışarı çıkarman gerek. Ayrıca deli gibi tüy döküyorlar. Bir daha asla siyah pantolon

giyemezsin. Ayrıca kim onu yürüyüşe çıkaracak, masasını verecek, onunla ilgilenecek?”

“Kitty. Ben de yardım edeceğim.”

“Kitty böyle bir sorumluluk için kesinlikle hazır değil.” Gözleri, *sen de değilsin*, diyordu.

“Kitty sen gittiğinden beri çok olgunlaştı.” *Ben de öyle.* “Artık öğle yemeğini kendisinin hazırladığını biliyor muydun? *Ve* çamaşırlara da yardım ediyor. Ayrıca ödevlerini yapması için dırdır etmem de gerekmiyor. Kendi kendine yapıyor.”

“Öyle mi? Etkilendim.”

Neden, *İyi iş, Lara Jean* diyemiyordu? Tek istediğim buydu. Keşke o gittiğinden beri düzenimizi devam ettirmek için yapmam gerekenleri yaptığımı fark etseydi. Ama hayır.

Kayak gezisinin olduğu gün sabah altı buçukta babam beni okula bıraktı. Hava daha aydınlanmamıştı bile. Sanki her geçen gün, güneş daha da geç doğuyordu. Ben arabadan inmeden babam montunun cebinden bir bere çıkardı. Pembe yündendi ve tepesinde ponpon vardı. Babam kulaklarımı kapayacak şekilde başıma taktı. “Bunu koridordaki dolapta buldum. Sanırım annenindi. Çok iyi kayak yapardı.”

“Biliyorum. Hatırlıyorum.”

“En azından bir defa kayacağına söz ver.”

“Söz.”

“Bunu yaptığına çok seviniyorum. Yeni şeyler denemen senin için iyi olur.”

Hafifçe gülümsedim. Kayak gezilerinde neler olduğunu bilse bu kadar sevinmezdi. O sırada Peter ile arkadaşlarının otobüsün etrafında şakalaştıklarını gördüm. “Getirdiğin için teşekkürler, baba. Yarın gece görüşürüz.” Onu yanağından öpüp spor çantamı aldım.

“Montunun fermuarını çek,” diye seslendi ben kapıyı kapatırken.

sevdiğim tüm erkeklere

Fermuarımı çektim ve onun gitmesini izledim. Otoparkın karşısında Peter, Genevieve'le konuşuyordu. Onu güldüren bir şey söyledi. Sonra beni gördü ve gelmemi işaret etti. Genevieve notlarına bakarak uzaklaştı. Yanına gittiğimde Peter çantamı omzumdan alıp kendisinininkinin yanına koydu. "Otobüse koyarım."

"Hava buz gibi," derken dişlerim takırdıyordu.

Peter beni önüne çekip kollarını bana doladı. "Ben seni ısıtırım." *Çok bayağıydı*, dercesine ona baktım ama dikkati başka yerdeydi. Genevieve'i izliyordu. Boynuma sokulduğunda geri çekildim. "Neyin var?" diye sordu.

"Hiç."

Bayan Davenport ve Koç White öğrencilerin çantalarını kontrol ediyorlardı: Bayan Davenport kızlarınkine, Koç White da erkeklerinkine bakıyordu. "Ne arıyorlar?" diye sordum Peter'a.

"Alkol."

Telefonumu çıkarıp Chris'e mesaj attım.

Alkol getirme! Kontrol yapıyorlar!

Cevap gelmedi.

Uyandın mı???

Uyan!

O sırada annesinin cipi otoparka girdi ve Chris apar topar arabadan indi. Daha yeni uyanmış gibi görünüyordu.

Ne rahatlık ama! Peter, Genevieve'le istediği kadar konuşabilirdi; ben Chris'le birlikte oturup hazırladığım atıştır-malıklardan yiyecektim. Yanıma çilekli jelibon, Chris'in çok sevdiği wasabi taneleri ve çikolatalı kraker almıştım.

Peter homurdandı. "Chris de mi geliyor?"

Onu duymazdan gelerek Chris'e el salladım.

Genevieve Chris'i gördüğünde otobüsün yanında duruyordu. Kaşlarını çatı. Chris'in yanına gidip, "Kayıt olmadın," dedi.

Yanlarına koşup Chris'in yanında durdum. Sessizce, "Geçen haftaki duyuruda hâlâ boş yerler olduğunu söylemişlerdi," dedim.

"Evet, kayıt olunması gereken boş yerler." Genevieve başını iki yana salladı. "Üzgünüm ama Chrissy kayıt olmadığı ya da depozito vermediği için gelemiz."

Yüzümü buruşturdum. Chris kendisine Chrissy denmesinden nefret ederdi. Liseye geçer geçmez Chris'i kullanmaya başlamıştı ve sadece büyükannesi ile Genevieve ona hâlâ Chrissy diyordu.

Peter bir anda yanımda belirdi. "Ne oluyor?"

Genevieve kollarını önünde birleştirip, "Chrissy kayak gezisi için kayıt yaptırmadı, o yüzden üzgünüm ama gelemiz," dedi.

Ben panikliyordum ama Chris sırtıyor ve hiçbir şey söylemiyordu.

Peter gözlerini devirdi. "Gen, bırak da gelsin. Kayıt olup olmaması kimin umurunda?"

Gen'in yanakları öfkeyle kızardı. "Kuralları ben koymadım, Peter! Bedavaya mı gelsin yani? Bu diğerleri için adil mi sence?"

Chris sonunda konuştu. "Ah, Davenport'la konuştum ve sorun olmadığını söyledi." Genevieve'e öpücük attı. "Kötü oldu, Gen."

“İyi, neyse, bana ne!” Arkasını dönüp hızla Bayan Davenport’a doğru yürüdü.

Chris sırtarak onun gidişini izledi. Montunun kolunu çekiştirdim. “Neden en başından bir şey söylemedin?” diye fısıldadım.

“Çünkü böylesi çok daha eğlenceliydi tabii ki.” Kolunu omzuma attı. “Değişik bir hafta sonu olacak, Covey.”

Endişeyle, “Hiç alkol getirmedi, değil mi? Çantaları kontrol ediyorlar,” diye fısıldadım.

“Merak etme, hallettim.”

Ona şüpheyle bakınca, “Çantamın dibindeki şampuan şişesi tekilayla dolu,” diye fısıldadı.

“İyice yıkanmışsındır umarım! Hasta olabilirsin!” Chris ve yanındakinin köpüklü tekila shot’ları yapmaya çalışırken midelerinin yıkanması için hastaneye kaldırıldıklarını gözümde canlandırdım.

Chris saçlarımı karıştırdı. “Ah, Lara Jean.”

Otobüse bindik. Peter ortalarda bir koltuğa oturdu, ben de yanından geçtim. “Hey,” dedi şaşkınlıkla. “Benimle oturmayacak mısın?”

“Chris’le oturacağım.” İlerlemeye çalıştım ama Peter kolumu tuttu.

“Lara Jean! Dalga mı geçiyorsun? Benimle oturmak zorundasın.” Birileri dinliyor mu diye etrafına baktı. “Sen benim kız arkadaşımısın.”

Elinden kurtuldum. “Yakında ayrılacağız, değil mi? Bari daha gerçekçi gösterelim.”

Chris’in yanına oturduğumda başını iki yana sallıyordu.

“Ne var? Seni yalnız bırakamazdım. Sonuçta geziye benim için geldin.” Sırt çantamı açıp ona atıştırma malikanesi gösterdim. “Bak, senin sevdiklerinden getirdim. Önce hangisinden istersin? Jelibon mu kraker mi?”

“Daha yeni sabah oldu,” diye söylendi. Ardından, “Jelibonları ver,” dedi.

Gülümseyerek poşeti açtım. “İstediğin kadar al.”

Genevieve’in otobüse binip Peter’in yanındaki koltuğa oturduğunu görünce gülümsemeyi kestim.

“Bunu sen yaptın,” dedi Chris.

“Senin için!” Aslında bu doğru değildi. Sanırım tüm bunlardan yorulmuştum; birinin kız arkadaşı olmak ama aslında olmamak durumunun verdiği arada kalmışlıktan.

Chris gerindi. “Önceliği arkadaşlarına verdiğini biliyorum ama yerinde olsam dikkat ederdim. Kuzenim tam bir yırtıcıdır.”

Ağzıma jelibon atıp çiğnedim. Yutması zordu. Genevieve’in Peter’in kulağına bir şey fısıldayışını izledim ve Chris başını omzuma koyup anında uykuya daldı.

Pansiyon tam da Peter’in tarif ettiği gibiydi: büyük bir şömine, ayı postu ve bir sürü küçük kuytu köşe vardı. Dışarıda minik minik kar atıştırıyordu. Chris iyi modundaydı; yolculuğun yarısında uyanıp onu en zor piste götürecek olan Charlie Blanchard’la flörtleşmeye başladı. Hatta şansımıza tüm kızlar üç kişilik odalara kayıt oldukları için bize iki kişilik oda verildi.

Chris, Charlie’yle snowboard yapmaya gitti. Beni de çağırdı ama istemedim. Bir keresinde Margot’nun yanında snowboard yapmayı denemiştım ve sonunda yamaçlardan farklı zamanlarda inip birbirimizi beklemek zorunda kalmıştık ve sonra da birbirimizi kaybetmiştık.

sendiğim tüm erkeklere

Peter çağırıyorsa muhtemelen giderdim ama çağırmadı ve ben de zaten aç olduğum için yemek yemeye pansiyona gittim.

Bayan Davenport da orada telefonuyla ilgilenip çorba içiyordu. Aslında gençti ama kendini yaşlı gösteriyordu. Sorun, ağır fondöteni ve ortadan ayırdığı saçlarıydı. Evli değildi. Chris onu bir keresinde Waffle House'un önünde bir erkekle tartışırken gördüğünü söylemişti, yani sanırım erkek arkadaşı vardı.

Şöminenin başında yalnız başıma oturup sandviç yediğimi görünce el sallayıp beni yanına çağırdı. Tabağımı da alıp yanına gittim ve karşısına oturdum. Tek başıma yiyip kitap okumayı tercih ederdim ama şu durumda pek de şansım yoktu. "Tüm hafta sonu pansiyonda mı oturmak zorundasınız yoksa kayabilir misiniz?"

"Merkezdeyim," dedi ağzının kenarlarını silerken. "Kayak görevi Koç White'ta."

"Pek adil değil gibi."

"Benim için sorun değil. Pansiyonda oturmak hoşuma gidiyor. Huzurlu bir ortam. Ayrıca acil durumlar için birinin burada olması lazım." Çorbasından bir kaşık daha aldı. "Peki ya sen, Lara Jean? Neden diğerleriyle birlikte kaymıyorsun?"

"Pek iyi bir kayakçı değilim," dedim utanarak.

"Ah, gerçekten mi? Kavinsky'nin çok iyi kaydığını duydum. Sana öğretsin. Siz çıkmıyor musunuz?"

Bayan Davenport öğrencilerin olaylarına dahil olmaya bayılırdı. Olan bitenin farkında olduğunu söylerdi ama aslında sadece dedikoduyu seviyordu. Ona bir şey çıtlattırsanız konuyu olabildiğince deşerdi. Genevieve'le yakın olduklarını biliyordum.

Genevieve ve Peter'ın otobüste yan yana oturmaları gözü-
mün önüne geldi ve kalbim sızladı. Sözleşmemiz henüz bitme-
mişti. Gen'in onu daha erken almasına neden izin verecektim
ki? “Evet,” dedim. “Birlikteyiz.” Ayağa kalktım. “Sanırım
yamaçlara bir gideceğim.”

Margot'nun pembe kayak tulumu, ponponlu bere ve parkamla kendimi paskalya şekeri gibi hissediyordum: çilekli marşmelov gibi. Kayaklarımı takmaya çalışırken okuldan bir grup kız yoga taytını andıran şık pantolonlarla önümden geçti. Öyle şeylerin olduğunu bile bilmiyordum.

Hep kayak yapmayı sevdiğimi düşünürdüm ama sonra kayak gezisine gittim ve ah, evet, nefret ettim. Tüm çocuklar en zor pistteyken ben yeşil alandaydım, yani bebek yamacında. Yol boyunca adım adım ilerledim ve küçük çocuklar yanımdan hızlı hızlı geçtikleri için odaklanamıyordum çünkü bana çarpmalarından korkuyordum. Olimpiyat kayakçıları gibi kayıyorlardı. Bazıları baton bile kullanmıyordu. Kitty gibiydiler. O da en zor pistte inip çıkabiliyordu. Babamla bayılırlardı. Margot da severdi ama artık snowboard'u tercih ediyordu.

Gözlerim Peter'ı arıyordu ama henüz bulamamıştım ve tek başıma kaymak biraz sıkıcı olmaya başlamıştı.

Orta seviye yamacı denemeyi düşündüğüm sırada Peter ile arkadaşlarını ellerinde snowboard'larıyla gördüm. Genevieve görünürde yoktu. "Peter!" diye seslendim fazlasıyla rahatlayarak.

Başını çevirdi ve sanırım beni gördü ama yürümeye devam etti.

Hımm.

Beni gördü. Beni gördüğünü biliyordum.

Akşam yemekten sonra Chris snowboard yapmak için yeniden yamaçlara çıktı. Adrenaline âşık olduğunu söylüyordu. Odama giderken Peter’la tekrar karşılaştık. Bu kez üstünde mayosu ve sweatshirt vardı. Gabe ve Darrell’la birlikteydi. Omuzlarına havlularını atmışlardı. “Selam, Large,” dedi Gabe havlusuyla bana vurarak. “Tüm gün nerelerdeydin?”

“Buralardaydım.” Peter’a baktım ama benimle göz göze gelmiyordu. “Sizi pistte gördüm.”

“Ee, niye seslenmedin? Sana zıplama hareketlerimi göstermek istiyordum.”

“Peter’a seslendim ama duymadı galiba,” dedim dalga geçer gibi bir tonda.

Peter sonunda gözlerime baktı. “Hayır. Duymadım.” Sesi soğuk ve kayıtsızdı, Peter’dan o kadar beklenmeyecek bir davranıştı ki gülümsemem yüzümden silindi.

Gabe ile Darrell *eyvah* dercesine bakiştıktan sonra Gabe, Peter’a, “Biz jakuziye gidiyoruz,” dedi ve uzaklaştılar.

Peter’la hiçbir şey söylemeden lobide durduk. Sonunda, “Bana kızgın falan mısın?” diye sordum.

“Neden kızgın olayım?”

Ve yine sessizlik...

“Beni bu geziye ikna eden sendin, biliyorsun. En azından benimle konuşabilirsin.”

“Sen de en azından otobüste yanıma oturabilirdin!”

Ağzım açık kaldı. “Otobüste yanına oturmamı diye ciddi bu kadar kızdın mı?”

Peter sabırsızca nefes verdi. “Lara Jean, biriyle çıkıyorsan eğer... yapacağın belli şeyler vardır, tamam mı? Okul gezisinde yan yana oturmak gibi mesela. Bu beklenen bir şey.”

“Neden bu kadar büyüttüğünü anlamıyorum,” dedim. Böyle ufak bir şeye nasıl bu kadar kızabilirdi ki?

“Unut gitsin.” Gitmek üzere arkasını döndü ama sweatshirt’ünün kolundan yakaladım. Onunla kavgalı olmak istemiyordum; sadece her zaman olduğumuz gibi eğlenceli ve rahat olmak istiyordum. Özellikle de artık sonuna gelmişken.

“Haydi ama kızma. Bu kadar önemli olduğunu fark etmedim. Söz veriyorum dönüşte senin yanına oturacağım.”

Dudaklarını büzdü. “Ama neden sinirlendiğimi anlıyorsunuz?”

Başımı onaylarcasına salladım. “Hı-hı.”

“Peki o zaman, bilmelisin ki mokalı ve şekerli donutları kaçırdın.”

“Nasıl aldın? Orası o kadar erken saatte açılmıyor sanıyordum!”

“Dün gece sırf otobüs yolculuğu için aldım,” dedi Peter. “İkimiz için.”

Ah. Etkilendim. “Şey, hiç kaldı mı?”

“Hayır, hepsini yedim.”

Kendinden o kadar memnun görünüyordu ki kapüşonunun iplerine vurmak üzere elimi kaldırdım ve sevecen bir ifadeyle, “Seni adi,” dedim.

Peter elimi havada yakalayıp, “Komik bir şey duymak ister misin?” diye sordu.

“Ne?”

“Sanırım senden hoşlanmaya başlıyorum.”

Kaskatı kesildim. Sonra elimi elinden çekip atkuyruğu yapmak üzere saçına götürdüm ama yanımda toka olmadığını hatırladım. Kalbim göğsümde gümbürdüyordu ve aniden düşünmek güçleşti. “Dalga geçme.”

“Dalga geçmiyorum. Yedinci sınıfta o gün McClaren’ın evinde seni neden öptüm sanıyorsun? En başında bu oyuna girmemin sebebi de buydu. Seni her zaman tatlı bulmuşumdur.”

Yüzümün kızardığını hissediyordum. “Kurnazca.”

Peter o mükemmel gülümsemesini sergiledi. “Ne var? Demek ki kurnazlıktan hoşlanıyorum.”

Başını bana doğru yaklaştırdı ve ben, “Ama sen hâlâ Genevieve’e âşık değil misin?” diye soruverdim.

Kaşlarını çattı.

“Neden sürekli Gen konusunu açıyorsun? Burada bizden bahsetmeye çalışıyorum ve senin tek istediğin ondan konuşmak. Evet, Gen ve benim bir geçmişimiz var. Onu her zaman önemseyeceğim.” Omuz silkti. “Ama şimdi... senden hoşlanıyorum.”

İnsanlar pansiyona girip çıkıyorlardı; okuldan bir çocuk yanımdan geçerken Peter’ın omzuna vurdu ve Peter, “N’aber?” dedi. “Ee, ne diyorsun?” Beklenti içinde bakıyordu. Evet dememi bekliyordu.

Evet demek istiyordum ama kalbi başkasında olan bir erkekle birlikte olmak istemiyordum. Sadece bir kereliğine birinin ilk tercihi olmak istiyordum. “Benden hoşlandığını düşünüyor olabilirsin ama hoşlanmıyorsun. Hoşlansaydın hâlâ onu sevmezdin.”

Peter başını iki yana salladı. “Gen’le aramızdakiler sen ve ben tamamen ayrı,” dedi.

“Daha en başından beri olay Genevieve’le ilgiliyken bu nasıl doğru olabilir?”

“Hiç adil değil,” diye itiraz etti. “Bu oyuna başladığımızda sen de Sanderson’dan hoşlanıyordun.”

“Artık hoşlanmıyorum.” Güçlkle yutkundum. “Ama sen hâlâ Genevieve’i seviyorsun.”

Peter öfkeyle geri çekilip elini saçında gezdirdi. “Tanrım, aşk konusunda nasıl böyle uzman olabiliyorsun ki? Hayatın boyunca beş erkekten hoşlanmışsın. Biri eşcinsel; diğeri Indiana mı Montana mı ne orada yaşıyor; McClaren aranızda daha bir şey olmadan taşındı; biri de ablanla çıkıyordu. Bir de ben varım. Hımmmm, hepimizin ortak noktası ne acaba? Ortak payda ne?”

Tüm kanın yüzüme sıçradığını hissettim. “Bu adil değil.”

Peter bana yaklaştı, “Sadece şansın olmayan erkeklerden hoşlandın çünkü korkuyorsun. Bu kadar korktuğun şey nedir?”

Ondan uzaklaşıp duvara doğru geri çekildim. “Hiçbir şeyden korktuğum yok.”

“Haydi oradan. Gerçek biriyle birlikte olmaktansa kafanda yarattığın hayali tercih ediyorsun.”

Ona öfkeyle baktım. “Muhteşem Peter Kavinsky benden hoşlandığını söylediğinde mutluluktan uçmadım diye sinirlisin. Egon bu kadar büyük işte.”

Gözleri parladı. “Ah, kapında çiçeklerle sana olan ölümsüz aşkımı itiraf etmediğim için üzgünüm, Lara Jean ama şunu bil ki gerçek hayat böyle değil. Büyümen lazım.”

Bu kadar yeter. Bunları dinlemek zorunda değildim. Dönüp ondan uzaklaştım. Omzumun üzerinden, “Jakuzinin tadını çıkar,” dedim.

“Her zaman,” diye seslendi arkamdan.

Titriyordum.

Bu doğru muydu? Haklı olabilir miydi?

Odaya girdikten sonra pijamalarımı ve kalın çoraplarımı giydim. Yüzümü bile yıkamadım. Işıkları kapayıp doğruca yatağa girdim. Ama uyuyamadım. Gözlerimi her kapayışımda Peter'ın yüzünü görüyordum.

Ne cüretle bana büyümem gerektiğini söylerdi? O ne biliyordu ki? Sanki kendisi çok olgunmuş gibi!..

Ama... benimle ilgili haklı mıydı? Sadece asla elde edemeyeceğim erkeklerden mi hoşlanıyordum? Peter'ı elde edemeyeceğimi hep biliyordum. Bana ait olmadığını hep biliyordum. Ama benden hoşlandığını söylemişti. Umduğum şeyi söylemişti. Peki şansım varken ben neden ona kendisinden hoşlandığımı söylememiştim? Çünkü hoşlanıyordum. Ben de ondan hoşlanıyordum. Tabii ki... Hangi kız Yakışıklı Erkekler'in en yakışıklısı olan Peter Kavinsky'den hoşlanmazdı ki? Ve artık onu tanıyordum; yakışıklı olmak dışında özellikleri de vardı.

Artık korkmak istemiyordum. Cesur olmak istiyordum. Hayatımın... başlamasını istiyordum. Âşık olmak istiyordum, karşımdakinin de beni sevmesini istiyordum.

Kendime engel olmadan önce kabarık montumu giyip oda anahtarını cebime soktum ve jakuziye gitmek üzere çıktım.

Jakuzi ana kulübenin arkasında, ağaçların arasındaki ahşap bir platformun üzerindeydi. Giderken okuldan birkaç kişiyi gördüm. Saçları ıslaktı ve izin saatini geçirmeden odalarına dönüyorlardı. İznimiz on birde bitiyordu ve saat on bire çeyrek vardı. Fazla zamanım yoktu. Peter'ın hâlâ orada olmasını umdum. Cesaretimi kaybetmek istemediğim için hızlandım. Jakuzide yalnızdı; başını arkaya atmış, gözlerini kapamıştı.

“Selam,” dedim ve sesim yankılandı.

Gözleri hızla açıldı. Gergin bir şekilde bana baktı. “Lara Jean! Burada ne işin var?”

“Seni görmeye geldim,” derken nefesimle birlikte ağzımdan buhar çıktı. Botlarımı ve çoraplarımı çıkarmaya başladım. Ellerim titriyordu ama sebebi soğuk değildi. Gergindim.

“Şey... ne yapıyorsun?” Peter bana sanki deliymişim gibi bakıyordu.

“Jakuziye gireceğim!” Titreyerek montumun fermuarını açtım ve kenara bıraktım. Sudan buhar çıkıyordu. Ayağımı soktum ve jakuzinin kenarına oturdum. Banyodan daha sıcaktı ama iyi hissettirdi. Peter bana hâlâ endişeyle bakıyordu. Kalp atışlarım

artık kontrolden çıkmıştı ve Peter'in gözlerine bakmak zordu. Hayatım boyunca hiç böylesine korkmamıştım. "Bahsettiğin şu konu... Beni hazırlıksız yakaladın, bu yüzden ne diyeceğimi bilemedim. Ama... şey, ben de senden hoşlanıyorum." Sesim o kadar güvensiz çıktı ki en baştan başlayıp kendime güvenerek ve rahatça söyleyebilmeyi diledim. Daha yüksek sesle, bir kez daha denedim. "Senden hoşlanıyorum, Peter."

Peter gözlerini kırptı. Aniden o kadar küçük göründü ki... "Siz kızları hiç anlamıyorum. Seni çözdiğümü sanmıştım ama sonra..."

"Sonra ne?" Konuşmasını beklerken nefesimi tuttum. O kadar gergindim ki yutkunup duruyordum. Soluklarım bile yüksek sesliydi, kalp atışlarım bile.

Odaklanmış halde bana bakarken gözbebekleri büyüdü. Beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. "Sonra... bilmiyorum."

Sanırım "bilmiyorum" dediğini duyduğumda nefes almayı bıraktım. Yoksa her şeyi öylesine mahvetmiştim ki artık bilmiyor muydu? Bitemezdi. Ben sonunda cesaret bulmuşken olmazdı. Buna izin veremezdim. Ona yaklaşıırken kalbim dakikada milyon kez atıyordu. Eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırduğumda şaşkınlıkla irkildiğini hissettim. Ama sonra o da beni öpüyordu. Yumuşak dudakları beni öpüyordu. Başta gergindim ama sonra elini başımın arkasına koydu ve güven verici bir şekilde saçlarımı okşadı ve gerginliğim geçti. Kenarda oturmam iyi bir şeydi çünkü dizlerim güçsüzleşmişti.

Beni suya çekince ben de jakuziye girdim ve geceliğim ıslandı ama umurumda değildi. Hiçbir şey umurumda değildi. Öpüşmenin bu kadar güzel olabileceğini hiç bilmezdim.

Püskürtme başlıkları eteğimi kaldırmasın diye geceliğini kenarlarından tuttum. Peter yüzümü ellerinin arasına alıp beni öptü. “İyi misin?” diye fısıldadı. Sesi farklıydı: çatallı, aceleci ve biraz da hassas. Tanıdığım Peter sesi gibi değildi; rahat, sıkılmış ya da eğlenceli. Bana bakış şekli... o an ne istesem yapacağını biliyordum ve bu bana tuhaf bir güç hissi veriyordu.

Kollarımı boynuna doladım. Tenindeki klor kokusu hoşuma gitti. Havuz gibi, yaz gibi ve tatil gibi kokuyordu. Filmlerdeki gibi değildi; daha iyiydi çünkü gerçektir.

“Saçıma tekrar dokun,” dedim ve dudaklarının kenarları kıvrıldı.

Peter’a yaslanıp onu öptüm. Parmaklarını saçlarımda gezdirmeye başladı. O kadar iyi hissettiriyordu ki doğru düzgün düşünemiyordum. Kuaförde saçımın yıkanmasından çok daha iyiydi. Ellerimi sırtından aşağı kaydırınca ürpererek beni kendine daha da yaklaştırdı. Bir erkeğin sırtı, kızınkinden çok daha farklıydı; daha kaslı, daha sertti.

Öpücüklerin arasından, “Saat on biri geçti. İçeri girmeliyiz,” dedi.

“İstemiyorum,” dedim. Sadece orada, Peter’la o anda kalmak istiyordum.

“Ben de istemiyorum ama başının derde girmesini de istemiyorum,” dedi. Endişeli görünüyordu ki bu çok tatlıydı.

Elimin tersiyle hafifçe çenesine dokundum. Yumuşaktı. Yüzü o kadar güzeldi ki saatlerce bakabilirdim.

Sonra ayağa kalkar kalkmaz titredim. Geceliğimdeki suyu sıktım. Peter jakuziden çıktı, havlusunu alıp omuzlarıma doladı. Ardından elini uzattı ve dişlerim titreyerek havuzdan çıktım. Havluyla kollarımı ve bacaklarımı kurulamaya başladı. Çorap-

larım ile botlarımı giymek için oturdum. Montumu giydirip fermuarımı kapadı.

Koşarak pansiyona gittik. O erkeklerin ben de kızların tarafına gitmeden önce onu son bir kez daha öptüm ve uçuyormuşum gibi hissettim.

Ertesi sabah Peter'ı otobüsün yanında gördüğümde lakros takımından arkadaşlarıyla birlikteydi. Başta utanıp gerildim ama sonra beni görünce yüzünde gülümseme belirdi. "Gelsene, Covey," dedi. Yanma gidince çantamı omzuna attı. "Benimle oturacaksın, değil mi?" diye fısıldadı kulağıma.

Başımı onaylarcasına salladım.

Otobüse binerken biri ıslık çaldı. Sanki insanlar bize bakıyordu; başta bana öyle geliyor sandım ama sonra Genevieve'in gözümün içine bakarak Emily Nussbaum'a bir şeyler fısıldadığını gördüm. Tüylerim diken diken oldu.

"Genevieve bana bakıp duruyor," diye fısıldadım Peter'a.

"Çünkü tapılası bir kurnazlığın var," dedi, ellerini omzuma koydu ve yanağımdan öptüğünde Genevieve'i unuttum.

Peter'la otobüsün orta kısmında Gabe ve takım arkadaşlarıyla birlikte oturduk. Chris'e yanımıza gelmesi için el salladım ama Charlie Blanchard'la halinden memnundu. Ona dün gecedен bahsetmeye fırsatım olmamıştı. Odaya geldiğimde çoktan uyumuştı. Sabah da ikimiz de uyuyakaldığımız için

zaman bulamamıştık. Ona daha sonra anlatacaktım. Şimdilik yalnızca Peter ile benim bilmemiz güzeldi aslında.

Dağdan iniş yolunda krakerlerimi çocuklarla paylaştım ve yanımda getirdiğim Uno oyunuyla hararetli bir tur döndük.

Bir saat sonra kahvaltı için mola verdik. Tarçınlı çörek yedim ve masanın altından Peter’la el ele tutuştuk.

Lavaboya gittiğimde Genevieve de içeride tek başına dudak parlatıcısı sürüyordu. Tuvalete girdim ve ben çıkana kadar onun gitmiş olmasını diledim ama hâlâ oradaydı. Hızlıca ellerimi yıkarken, “Çocukken senin yerinde olmayı dilediğimi biliyor muydun?” dedi. Donakaldım. Genevieve pudrasını kapadı. “Babanın benim babam; Margot ile Kitty’nin de benim kardeşlerim olmasını dilerdim. Sizin eve gelmeye bayılırdım. Beni size yatıya davet etmeni umardım ve bunun için dua ederdim. Evde babamla yalnız kalmaktan nefret ederdim.”

“Şey... bilmiyordum. Eskiden sizin eve gelmeyi çok severdim çünkü annen bana karşı hep çok iyi davranırdı,” dedim tereddütle.

“Seni çok severdi,” dedi Genevieve.

Tüm cesaretimi toplayarak, “Peki neden benimle arkadaş olmayı bıraktın?” diye sordum.

Genevieve gözlerini kısarak baktı. “Gerçekten bilmiyor musun?”

“Hayır.”

“Yedinci sınıfta benim evimde onunla öpüştün. Ondan hoşlandığımı biliyordun ama yine de onu öptün.” Geri çekildim ama konuşmaya devam etti. “Senin iyi kız tavırlarının sahte olduğunu hep biliyordum. Kuzenimle yakın arkadaş olmanıza

şaşmamalı. Gerçi en azından Chris sürtüklüğünü inkâr etmiyor. Numara yapmıyor.”

Tüm vücudum kaskatı kesildi. “Sen neden bahsediyorsun?”

Genevieve kahlkaha attı; ses tonundaki mutluluk ürperti-
ciydi. İşte o an çoktan ölmüş olduğumu anladım. Ağzından
çıkacak her türlü kötü şeye kendimi hazırladım ama yine de
tam olarak hazır değildim.

“Dün gece jakuzide Peter’la seks yapmanızdan bahsediyorum.”

Beynim durdu. Hatta bir saniyeliğine kendimi kaybetmiş
bile olabilirdim. Ayaklarımın üzerinde sallandığımı hissedebiliyordum. Biri acilen amonyak koklatsa iyi olacaktı; her an bayılabilirdim.

Zihnim darmadağınktı. “Kim söyledi sana bunu?” diye sordum güçlkle. “Kim söyledi?”

Genevieve başını yana eğdi. “Herkes?”

“Ama biz... *yapmadık ki...*”

“Üzgünüm ama bence bu bayağı iğrenç. Yani... jakuzide –herkesin girdiği jakuzide– seks yapmak...” Ürperdi. “Tanrı bilir şimdi orada nasıl iğrenç şeyler yüzüyordur. *Aileler de* o jakuziye giriyor, Lara Jean. Şu an bile içinde bir aile olabilir.”

Yaşlar gözlerime batıyordu. “Sadece öpüştük. Kim neden böyle bir şey söyler hiç anlamıyorum.”

“Ee, Peter seks yaptığınızı söylediği için?”

Bedenim buz kesti. Bu doğru değildi. Doğru olamazdı.

“Tüm erkekler ona artık Tanrı gözüyle bakıyor çünkü tatlı küçük Lara Jean Covey’yi jakuzide vermeye ikna etti. Yalnız bil ki Peter seninle sırf beni kıskandırmak için çıktı. Onu kendisinden büyük biri için terk etmemi egosu kaldıramadı. Seni *kullanıyordu*. Bir de üstüne seks yaptıysa, ne mutlu ona.

Ama her aradığımda yanıma geldi. Çünkü beni seviyor. Hiçbir kızı beni sevdiği kadar sevmeyecek.” Yüzümde her ne gördüyse hoşuna gitmiş olmalıydı çünkü gülümsüyordu. “Artık Blake’le ayrıldığımıza göre... neler olacak göreceğiz, değil mi?”

Genevieve aynada saçlarını kabartırken orada sessizce, uyuşmuş bir halde durdum.

“Ama endişelenme. Artık sürük olduğun için eminim seninle çıkmak isteyen bir sürü erkek olur. Bir geceliğine.”

Kaçtım. Tuvaletten, mola tesisinden çıkıp otobüse bindim ve ağladım.

İnsanlar otobüse binmeye başladı. Gözlerini üzerimde hissettiğimden başımı pencereye çevirdim. Parmağımı buğulu camın üzerinde gezdirdim. Soğuk olduğu için iz kalıyordu.

Chris yanıma geldi. “Şey, az önce çılgınca bir şey duydum,” dedi kısık sesle.

“Ne duydun? Dün gece Peter’la jakuzide seks yaptığımızı mı?” diye sordum boğuk bir sesle.

“Aman Tanrım! Evet! İyi misin?”

Göğsüm sıkıştıyordu. Doğru düzgün nefes alırsam yeniden ağlayacaktım, biliyordum.

Gözlerimi kapadım. “Seks yapmadık. Sana kim söyledi?”

“Charlie.”

Peter koridorda ilerliyordu. Koltuğumuzun yanında durdu. “Hey, neden masaya geri gelmedin? Her şey yolunda mı?” Koltuğa eğilmiş, endişeli gözlerle bana bakıyordu.

“Herkes dün gece jakuzide seks yaptığımızı konuşuyor,” dedim sessizce.

Peter homurdandı. “İnsanlar kendi işlerine bakmayı öğrenmeli.” Hiç de şaşırmışa benzemiyordu.

“Yani sen de mi biliyordun?”

“Sabah çocuklardan birkaçı sordu.”

“İyi de... nereden çıktı bu?” Kusacak gibi oldum.

Peter omuz silkti. “Bilmiyorum, belki biri bizi görmüştür. Ne önemi var ki? Doğru değil sonuçta.”

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Şu an ağlayamazdım çünkü bir başlarsam, duramayabilirdim. Eve gidene kadar yol boyunca ağladım ve insanlar görürdü. Bunu yapamazdım. Bakışlarımı Peter’in omzunun üzerinde bir noktaya sabitledim.

“Anlamıyorum, bana neden kızgınsın ki?” Hâlâ şaşkıındı.

İnsanlar Peter’in arkasında birikmeye başladı. Yerlerine geçmeleri gerekiyordu. “Arkandakiler bekliyor,” dedim.

“Chris, yerime geçebilir miyim?” dedi Peter.

“Burası artık benim yerim, Kavinsky.”

“Haydi ama Lara Jean,” dedi Peter omzuma dokunarak.

Hızla geri çekilince ağzı açık kaldı. Herkes bize bakıp fısıldaşüyor ve sırtıyordu. Peter omzunun üzerinden baktı. Ve sonunda arkaya doğru ilerledi.

“İyi misin?” diye sordu Chris.

Gözlerimin dolduğunu hissediyordum. “Hayır. Pek sayılmaz.”

Chris iç geçirdi. “Kızlar için hiç adil değil. Erkekler açısından sorun yok. Eminim hepsi onu tebrik ediyor, sırtını sıvazlıyordur.”

Burnumu çekerek, “Sence herkese o mu söyledi?” diye sordum.

“Kim bilir...”

Yanağımdan bir yaş aktı ve Chris kazağının koluyla sildi. “O olmayabilir de. Ama önemi yok, Lara Jean çünkü bu konuşmalara sebep olmadıysa bile durdurmak için de bir şey yaptığından şüpheliyim, anlıyor musun?”

Başımı iki yana salladım.

“Yani demek istediğim, eminim inkâr etmiştir; suratında kendini beğenmiş bir sırıtmayla. Peter gibiler böyledir. Diğer erkeklerin kendilerine özenmesi hoşlarına gider. Kendi itibarlarına seninkinden daha çok önem verirler.” Başını iki yana salladı. “Ama olan oldu artık. Başını dik tutup umursamıyormuş gibi görünmen gerek.”

Başımı onaylarcasına salladım ama gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

“Diyorum sana, Peter buna değmez. Bırak Gen’in olsun.”

Saçımı karıştırdı. “Başka ne yapabilirsin ki?”

Sonunda Genevieve de otobüse bindi. Çabucak doğrulup gözlerimi sildim. Ama doğrudan kendi yerine gitmedi. Bethy Morgan’ın yanında durup kulağına bir şeyler fısıldadı. Bethy şaşkınlıkla oturduğu yerde döndü ve doğruca bana baktı.

Aman Tanrım.

Chris’le birlikte Genevieve’in koltuk koltuk gezmesini izledik.

“Kaltak,” dedi Chris sessizce.

Yaşlar gözlerimi yakıyordu. “Biraz uyuyacağım,” dedim ve başımı Chris’in omzuna yaslayıp ağladım. Kolunu bana sıkıca doladı.

Beni okuldan Margot ile Kitty aldı. Gezinin nasıl geçtiğini ve tüm gün en kolay pistte kalıp kalmadığımı sordular. Neşeli davranmaya çalıştım; hatta zor pistten nasıl kaydığım ile ilgili bir hikâye bile uydurdum. Margot yavaşça, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Tereddüt ettim. Margot doğruyu söylemediğimi her zaman anlardı.

“Evet. Sadece yorgunum. Chris’le tüm gece konuşmaktan uyuyamadık.”

“Eve gittiğimizde uyu biraz,” diye tavsiyede bulundu Margot. Telefonum titredi. Peter’dan mesaj gelmişti.

Konuşabilir miyiz?

Telefonumu kapadım. “Sanırım Noel tatili boyunca uyuyacağım,” dedim. Tanrı’ya şükürler olsun ki Noel tatili vardı. En azından okula gidip herkesle yüzleşmek zorunda olmama daha on gün vardı. Belki babamı evde eğitim görmem için ikna edebilirdim.

Babam ve Kitty yattıktan sonra Margot'yla salonda hediyeleri paketledik. Paketleme işi sırasında Margot resital partisini Noel'den sonraki gün yapmamıza karar verdi. Bu dâhiyane fikrini unutmuş olmasının diliyordum ama Margot'nun hafızası her zaman iyiydi. "Noel sonrası-yılbaşı öncesi partisi olur," dedi babamın Kitty'ye aldığı hediyeyle kurdele bağlarken.

"Çok son dakika etkinliği," dedim dikkatlice atlıkarmcalı paket kâğıdını keserken. Ekstra dikkatli davranıyordum çünkü bir parçasını Margot'nun kolaj defterindeki bir sayfanın arka planı olarak kullanmak istiyordum: neredeyse bitmek üzereydi. "Kimse gelmez."

"Gelirler! Yıllardır düzenlemiyoruz. Eskiden bir sürü kişi gelirdi." Margot ayağa kalkıp annemin eski yemek kitaplarını çıkararak sehpanın üzerine yığmaya başladı. "Grinch'lik yapma. Bence sırf Kitty için bu geleneği geri getirmeliyiz."

Yeşil kurdeleden bir parça kestim. Belki de bu parti kafamı dağıtmam açısından iyi olurdu. "Annemin yaptığı o Akdeniz usulü tavuk tarifini bul. Ballı yoğurt soslu olanı."

"Evet! Peki havyar sosu hatırlıyor musun? İnsanlar ona bayılırdı. Ondan da yapmamız gerek. Peynirli batonsale mi yoksa peynir kızartması mı yapsak?"

"Kızartma," dedim. Margot o kadar heyecanlıydı ki kendime acımama rağmen onu kıskanamıyordum.

Mutfaktan kâğıt kalem alıp notlar almaya başladı. "Peki... tavuk dedik, havyar sosu, kızarmış peynir, punç... Kurabiye ya da kek de yapabiliriz. Tüm komşuları çağırırız; Josh ve ailesi, Shah'lar, Bayan Rothschild. Sen hangi arkadaşlarını çağırmak istersin? Chris?"

Başımı iki yana salladım. “Chris Boca Raton’daki akrabalarını ziyarete gitti.”

“Peki ya Peter? Annesiyle gelebilir, bir de kardeşi yok muydu?” Çabaladığının farkındaydım.

“Peter’ı saymayalım,” dedim.

Alnı kırıştı ve listesinden başını kaldırdı. “Gezide bir şey mi oldu?”

“Hayır, hiçbir şey olmadı,” dedim biraz fazla hızlı.

“O zaman neden çağırıyoruz? Onu daha iyi tanımak istiyorum, Lara Jean.”

“O da şehir dışında olabilir.” Margot’nun bana inanmadığını biliyordum ama daha fazla üstelemedi.

Gece internetten davetiyeleri gönderdi ve anında beş evet cevabı aldı. D. Teyze (gerçek teyzemiz değildi ama annemin en yakın arkadaşlarından biriydi), *Margot, babanla senin Baby It’s Cold Outside’ı söylemeniz için sabırsızlanıyorum!* yazmıştı. Bu da bir başka parti geleneği. Margot ile babam, *Baby It’s Cold Outside’ı* söylerlerdi ve ben de hep *Santa Baby’yi* söylemekle yükümlüydüm. Eskiden annemin topuklularını ve büyükanne-
nemin tilki şalını giyip piyanonun üzerine yatarak söylerdim. Bu sene bu olmayacaktı. Asla.

Ertesi gün Margot komşulara kurabiye dağıtmak için onunla Kitty’ye katılmamda ısrar etti ama çok yorgun olduğumu söyledim. Margot’nun kolaj albümüne son rötuşları yapmak üzere odama çıktım ve Dirty Dancing şarkıları dinledim. Peter başka mesaj attı mı diye telefonuma bakıp duruyordum. O değil ama Josh mesaj atmıştı.

Olanları duydum. İyi misin?

Josh bile biliyor muydu? Bizim dönemde bile değildi. Tüm okul biliyor muydu?

Doğru değil, diye cevapladım ve *Söylemene gerek yok; bir an bile inanmadım* yazdığında yine ağlamaklı hissettim.

Margot döndüğünden beri birlikte sadece bir kez çıkmışlardı ve Josh'm bahsettiği DC gezisini yapmamışlardı. Albümden Josh-ve-Margot sayfasını çıkarmam muhtemelen iyi olacaktı.

Peter mesaj atar diye geç saate kadar uyumadım. Eğer mesaj atarsa beni düşündüğünü bilecektim ve belki de onu affedecektim ama ne aradı ne de mesaj attı.

Saat üçe doğru Peter'm notlarını attım. Telefonumdan fotoğrafını ve numarasını sildim. Yeterince yerden silersen sanki hiçbir şey yaşanmamış gibi olur ve kalbim böylesine acımaz diye düşünüyordum.

Noel sabahı daha hava aydınlanmadan Kitty herkesi uyardı. *Bu onun geleneğiydi. Babam waffle yaptı; bu da onun geleneğiydi. Sadece Noel’de waffle yiyorduk çünkü waffle makinesini çıkarmak, temizlemek ve yeniden dolabın en üst rafına kaldırmak fazla zahmetliydi. Hem zaten böyle daha özel oluyordu.*

Daha uzun sürmesi için hediyeleri sırayla açtık. Margot’ya atkı almıştım, bir de albüm vardı. Albüme bayıldım. Her sayfayı dikkatlice inceledi; el işime, yazı karakteri seçimime ve kesimlerime övgüler yağdırdı. Albümü göğsüne bastırarak, “Mükemmel hediye,” dediğinde aramızdaki tüm gerginliğin geçtiğini hissettim. Margot da bana İskoçya’dan açık pembe kaşmir kazak almıştı. Geceliğimin üzerine giydim; o kadar yumuşak ve rahattı ki...

Kitty, Margot’ya yağlı pastel boya, suluboya ve özel kalemlemlerden oluşan bir set almıştı ve verirken yavru bir kedi gibi ciyakladı. Karşılığında Kitty de ona maymunlu çorap verdi. Ben Kitty’ye bisikleti için sepet ve aylar önce istediği karınca

çiftliğini, o da bana örgüyle ilgili bir kitap almıştı. “Böylece daha iyi öğrebilirsin,” dedi.

Babama üçümüz birlikte bir hediye almıştık: Onu balıkçı gibi gösteren kalın bir İskandinav kazağı. Biraz fazla büyüktü ama o böyle beğendiğinde ısrar etti. Babam Margot’ya yeni e-kitap okuyucu, Kitty’ye üzerinde isminin yazılı olduğu –Kitty değil, Katherine– bir bisiklet kaskı ve bana da Linden&White’tan hediye çeki almıştı. “Hep baktığın o kolyeyi almak istedim ama satılmıştı,” dedi. “Ama eminim onun kadar beğeneceğin başka bir şey bulursun.” Koşup kollarımı boynuna doladım. Ağlamaklı olmuştum.

Noel Baba –yani babam– kömür çuvalı, uçan mürekkepli su tabancaları, koşu çorapları, yazıcı kartuşu ve en sevdiğim kalem çeşitleri gibi kullanışlı hediyeler de getirmişti. Sanırım Noel Baba da Costco’dan alışveriş yapıyordu.

Hediye açma faslı bittiğinde Kitty’nin köpek alınmadığı için hayal kırıklığına uğramış olduğunun farkındaydım ama bir şey söylemedi. Ona sarılıp, “Gelecek ay doğum günün var,” diye fısıldadım.

Babam waffle makinesinin ısınıp ısınmadığına bakmak için mutfağa gittiğinde kapı çaldı. “Kitty, kapıyı açabilir misin?” diye seslendi.

Kitty kapıyı açtı ve saniyeler sonra tiz sesli bir çığlık duyduk. Margot ile anında fırlayıp kapıya koştuk ve paspasın üzerinde bir sepetin içinde kurabiye renginde, boynuna kurdele takılmış köpek yavrusu duruyordu. Hepimiz zıplayıp çığlık atmaya başladık.

Kitty köpeği kucağına alıp babamın gülümseyerek durduğu salona koştu. “Baba baba baba!” diye bağırdı. “Teşekkür ederim teşekkür ederim teşekkür ederim!”

Babam köpeği hayvan barınağından iki gün önce aldığını ve komşumuz Bayan Rothschild'in evinde sakladığını anlattı. Bu arada erkekti; tüm mutfağa çiş yaparken fark ettik. Wheaten teriyer kırmastıydı ve Kitty onun Akita ya da Alman kurdundan çok daha iyi olduğunu hemen belirtti.

"Hep kâkülleri olan bir köpek istemişimdir," dedim ona sarılarak.

"İsmi ne koysak?" diye sordu Margot. Düşünceli bir ifadeyle altdudağını ısırarak Kitty'ye baktık.

"Bilmem," dedi.

"Sandy'ye ne dersin?" diye önerdim.

Kitty dudak büktü. "Hiç orijinal değil."

"Peki ya Francois? Kısaca Frankie diyebiliriz?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Kitty ve başını yana eğerek, "Jamie'ye ne dersiniz?" diye sordu.

"Jamie," diye tekrarladı babam. "Ben sevdim."

Margot da başını onaylarcasına salladı. "Kulağa hoş geliyor."

"Peki tam adı ne?" diye sordum onu yere bırakırken.

Kitty gururla, "Jamie Fox-Pickle ama sadece başını belaya soktuğunda öyle sesleneceğiz," dedi. Ellerini çırpıp, "Gel, Jamie!" diye seslendi ve Jamie kuyruğunu deli gibi sallayarak onun yanına koştu.

Kitty'yi hayatımda hiç bu kadar mutlu ya da sabırlı görmemiştim. Tüm Noel'i ona numaralar öğretip çiş çıkararak geçirdi. Gözleri hep parlıyordu. Ben de yeniden küçük olup her şeyin Noel köpeğiyle çözülebilmesini diliyordum.

Peter aramış mı diye telefonuma yalnızca bir defa baktım. Aramamıştı.

Parti sabahı saat ondan sonra aşağıya indiğimde herkes saatlerdir çalışıyordu. Margot aşçıbaşı, babamsa yamağıydı. Margot ona soğan ile kerevizleri doğratıyor, tencereleri yıkatıyordu. Bize dönüp, “Lara Jean, alt katın tuvaletini temizlemen gerek. Kitty, sen dekorasyondan sorumlusun,” dedi.

“En azından önce bir mısır gevreği yeseydik?” dedim.

“Tamam ama çabuk olun.” Kurabiye hamurunu yoğurma işine geri döndü.

“Parti vermek bile istemiyordum ve şimdi bana tuvaleti temizletiyor. Neden iyi işi sen kaptın?” diye fısıldadım Kitty’ye.

“Çünkü ben en küçüğüm,” dedi Kitty tabureye çıkarken.

Margot arkasını döndü. “Tuvaletin zaten temizlenmesi gerekiyordu! Ayrıca tüm bunlara değecek. Çok uzun zamandır resital partisi vermedik.” Bir kurabiye tepsisini fırına koydu. “Baba, markete gitmen gerek. Ekşi krema bitmiş ve büyük bir torba buz lazım.”

“Emredersiniz Kaptan!” dedi babam.

Margot’nun çalıştırmadığı tek kişi Noel ağacının altında uyuyan Jamie Fox-Pickle’dı.

Yeşil-kırmızı bir kurdele taktım, beyaz bir gömlek ve ekoseli etek giydim. Bir blogda desenleri karıştırmanın çok moda olduğunu okumuştum. Kitty'nin odasına gidip saçımı taç gibi örmesi için yalvardığımda dudaklarını büzüp, "Pek seksi olmaz," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Efendim? Seksi olmaya çalışmıyorum! Parti havasında görünmeye çalışıyorum!"

"Şey... İskoç bir garson ya da belki Brooklyn'de bir barda çalışan barmaid gibi görünüyorsun."

"Sen Brooklyn'deki barmaid'leri nereden biliyorsun?"

Bezmiş gibi baktı. "HBO izliyorum yani..."

Hımm. Televizyona ebeveyn kontrolü koymamız gerekebilirdi.

Kitty dolabımdan omzu açık, kırmızı örgü elbisemi çıkardı. "Bunu giy. Bu da Noel'e uygun ama daha az kostüm havasında."

"İyi ama şeker broşumu da takacağım."

"İyi, takabilirsin. Ama saçlarını açık bırak. Örgü yapma." Ona üzgün surat yaptım ama Kitty başını iki yana salladı. "Uçlarına şekil vermek için dalgalandırırım ama örgü olmayacak."

Maşayı fişe takıp Jamie'yi de kucağıma alarak yere oturdum ve Kitty de yatağa oturup saçlarımı bölümlere ayırdı. Tam bir uzman gibi saçımı tepede topladı. "Josh da geliyor mu?" diye sordu.

"Emin değilim," dedim.

"Peki ya Peter?"

"Gelmiyor."

"Neden?"

"Öyle işte."

Margot piyanoda *Blue Christmas*'ı çalıyordu ve eski piyano öğretmenimiz Bay Choi de onun yanında oturmuş şarkıyı söylüyordu. Babam sokağın sonunda oturan Shah'lara yeni kaktüsünü gösteriyordu ve Kitty, Josh ve birkaç küçük çocuk daha Jamie'ye oturmayı öğretmeye çalışıyordu. Yabanmersinli ve zencefilli punç içip D. Teyze'yle boşanması hakkında konuşuyordum ki Peter Kavinsky üzerinde koyu yeşil bir kazak, içinde de gömlekle içeri girdi. Elinde Noel kutusu vardı. Az kalsın boğulacaktım.

O sırada Kitty de onu gördü. "Geldin demek!" diye bağırdı. Koşarak onun kollarına atıldı ve Peter kurabiye kutusunu bırakıp onu kucağına aldı. Bıraktığında Kitty onu kurabiye tabağı hazırlayarak oyalandığım açık büfe masasına yönlendirdi.

"Bak, Peter ne getirmiş," dedi onu iterek.

Peter bana kutuyu uzattı. "Al. Meyveli kek. Annem yaptı."

"Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldadım suçlarcasına.

"Çocuk davet etti." Doğruca köpeğin yanına geri dönen Kitty'yi işaret etti. Josh ayağa kalkmış, kaşları çatık bir şekilde bize bakıyordu. "Konuşmamız lazım."

Demek şimdi konuşmak istiyordu. Eh, artık çok geçti. "Konuşacak bir şeyimiz yok."

Peter beni dirseğimden tuttu, ondan kurtulmaya çalıştım ama bırakmadı. Beni mutfığa doğru çekiştirdi. "Kitty'ye bir bahane uydurup gitmeni istiyorum," dedim. "Kekini de götürebilirsin."

"Önce bana neden kızgın olduğunu söyle."

“Çünkü!” diye patladım. “Herkes jakuzide seks yaptığımızdan bahsediyor, adım sürtüğe çıktı ve senin umurunda bile değil!”

“Çocuklara yapmadığımızı söyledim!”

“Söyledin mi? Tek yaptığımızın öpüşmek olduğunu mu söyledin?” Peter tereddüt edince devam ettim. “Yoksa, ‘Çocuklar, jakuzide seks yapmadık,’ deyip göz mü kırpıttın?”

Peter bana öfkeyle baktı. “Bu kadar da haksızlık etme, Covey.”

“Tam bir pisliksin, Kavinsky.”

Arkamı döndüm. Josh kapının önünde öfkeyle Peter’a bakıyordu.

“İnsanların Lara Jean hakkında atıp tutmalarının suçlusu sensin,” dedi Josh tiksindircesine bir tonda. “O asla böyle bir şey yapmaz.”

“Sessiz ol,” diye fısıldadım etrafıma bakınarak. Şu an bu olamazdı. Tanıdığım herkes yan odada, partideydi.

Peter’ın çenesi seğirdi. “Bu kız arkadaşımla aramda özel bir konuşma, Josh. Neden gidip *World of Warcraft* falan oynamıyorsun. Ya da belki televizyonda *Yüzüklerin Efendisi* maratonu vardır.”

“Siktir git, Kavinsky,” dedi Josh. Nefesim kesildi. Bana baktı. “Lara Jean, seni korumak istediğim şey de tam olarak buydu işte. Senin için yeterince iyi değil. Seni yalnızca aşağı çekiyor.”

Peter arkamda gerildi. “Bıraksana. Artık senden hoşlanmıyor. Bitti. Hayatına devam et.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorsun sen,” dedi Josh.

“Bıraksana ya. Lara Jean onu öpmeye çalıştığını söyledi. Bir daha böyle bir şeye kalkışırsan seni fena yaparım.”

Josh güldü. “Yapsana.”

Peter, Josh'a doğru ilerleyince paniğim arttı. Peter'ın kolunu geriye çektim. "Kesin şunu!"

İşte tam o anda onu gördüm. Piyano durmuştu ve dünyanın dönmesi durmuştu çünkü Margot her şeyi duymuştu.

"Bu doğru değil, değil mi? Lütfen doğru olmadığını söyle."

Ağzımı açıp kapadım. Söyleyecek bir şeyim yoktu çünkü zaten biliyordu. Beni çok iyi tanıyan Margot...

"Nasıl yaparsın?" diye sorarken sesi titriyordu. Bakışlarındaki acıyı görünce ölmek istedim. Daha önce hiç böyle baktığını görmemiştim.

Josh, "Margot," diye başladı ama Margot başını iki yana sallayarak geri çekildi.

"Çık dışarı," dedi. Ardından bana baktı. "Sen benim kardeşimsin. Herkesten daha çok güvendiğim kişisin."

"Gogo, bekle..." Ama çoktan gitmişti. Koşarak üst kata çıktığını ve kapıyı çarptığını duydum.

Ve gözyaşlarına boğuldum.

"Çok üzgünüm," dedi Josh bana. Ardından, "Hepsi benim suçum," diye ekledi.

Peter kollarını bana dolamak üzere öne atıldı ama onu durdurdum. "Lütfen... gidebilir misin?"

Kırılmış ve şaşkın bir ifadeyle baktı. "Tabii, giderim," dedi ve mutfaktan çıktı.

Mutfağın yanındaki tuvalete gidip ağladım. Biri kapıyı çaldığında ağlamayı kesip, "Bir dakika," diye seslendim.

Bayan Shah neşeli sesiyle, "Üzgünüm canım!" diye seslendi ve sonra uzaklaştığını duydum.

Kalkıp yüzüme soğuk su çarptım. Gözlerim hâlâ kırmızı ve şişkindi. Bir havluyu ıslatıp yüzüme bastırdım. Eskiden hasta olduğumda annem böyle yapardı. Buz gibi soğuk havluyu al-

nıma koyar ve soğukluğu gidince yenisiyle değiştirirdi. Keşke annem burada olsaydı.

Partiye geri döndüğümde Bay Choi piyanonun başında *Have Yourself a Merry Little Christmas* şarkısını söylüyordu ve Bayan Rothschild de babamı koltukta köşeye sıkıştırmıştı. O şampanya doldururken babamın suratında şaşkın bir ifade vardı. Beni görür görmez koltuktan fırlayıp yanıma geldi. “Ah, Tanrı’ya şükür!” dedi. “Gogo nerede? Daha numaramızı yapmadık.”

“Kendini iyi hissetmiyormuş,” dedim.

“Hımm. Gidip bir bakayım.”

“Sanırım yalnız kalmak istiyor.”

Babamın alnı kıırıştı. “Josh’la kavga mı ettiler? Onun gittiğini gördüm.”

Yutkundum. “Belki de. Ben onunla konuşurum.”

Omzuma hafifçe vurdu. “Ne kadar iyi bir kardeşsin, tatlım.”

Güçlkle gülümsedim. “Teşekkür ederim, baba.”

Yukarı çıktım. Margot’nun kapısı kilitliydi. Dışarıda durup, “Girebilir miyim?” diye sordum.

Cevap gelmedi.

“Lütfen, Margot. Lütfen, açıklamama izin ver...”

Hâlâ tepki yoktu.

“Üzgünüm Margot. Çok üzgünüm. Lütfen konuş benimle.”

Kapının önünde oturup ağlamaya başladım. Ablam canımı nasıl yakacağını biliyordu. Onun sessizliği, beni yok sayması benim için en büyük cezaydı.

Annem ölmeden önce Margot'yla birbirimize düşmandık. Sürekli kavga ederdik ve kavgalar genellikle ben onun bir şeyini bozduğum için çıkardı; oyuncağını, oyununu falan...

Margot'nun Rochelle adında çok sevdiği bir oyuncak bebeği vardı. Rochelle'in kestane rengi, ipek gibi saçları vardı ve tıpkı Margot gibi gözlük takıyordu. Annemle babam ona yedinci yaş gününde hediye etmişlerdi. Rochelle, Margot'nun tek oyuncak bebeğiydi; ona bayılırdı. Onu bir saniye kucağıma almak için Margot'ya yalvardığımı hatırlıyorum ama hep hayır derdi. Bir keresinde üşütmüştüm ve okula gitmeyip evde kalmıştım. Gizlice Margot'nun odasına girip Rochelle'i alıp tüm akşamüstü onunla oynamıştım; ikimiz en yakın arkadaşımız gibi davranmıştım. Sonra Rochelle'in yüzünün aslında biraz soğuk olduğu fikrine kapılmış ve ruj sürersem daha güzel olur diye düşünmüştüm. Rochelle'i güzelleştirirsem Margot'ya da iyilik yapmış olurum. Böylece banyo çekmecesinden annemin rujlarından birini alıp bebeğin dudaklarına sürmüştüm ve sürer sürmez bunun bir hata olduğunu fark etmiştim: Dudaklarından dışarı taşırımtım; güzel değil, palyaço gibi olmuştu. Sonra dış

macunuyla ruju çıkarmaya çalışmışım ama bu sefer de ağız hastalığına yakalanmış gibi görünüyordu. Margot eve gelene kadar onu battaniyemin altında saklamışım. Margot onu bulup da ne halde olduğunu görünce çığlık atmıştı.

Annem öldükten sonra hepimiz kendimize çekidüzen vermek zorundaydık. Herkes yeni roller edindi. Margot ile ben artık sürekli kavga halinde değildik çünkü ikimiz de Kitty'yle ilgilenmemiz gerektiğinin farkındaydık. Annem hep, "Kardeşinizle ilgilenin," derdi. O hayattayken bunu istemeyerek yapardık. Öldükten sonra ise istediğimiz için yapmaya başladık.

Günler geçti ve hiçbir şey olmadı. Margot bana bakmıyor, yalnızca gerektiğinde konuşuyordu. Kitty bizi endişeyle izliyordu. Babam şaşkıncı ve aramızda neler olduğunu soruyordu ama cevap almak için üstelemedi.

Artık aramızda bir duvar vardı ve Margot'nun benden giderek daha da uzaklaştığını hissedebiliyordum. Kız kardeşlerin kavga ettikten sonra barışmaları gerekirdi çünkü kardeşler her zaman birbirlerine geri dönerlerdi. Ama ben, belki de hiç geri dönmeyeceğimizden korkuyordum.

Penceremin dışında pamuk gibi kar yağıyordu. Bahçe pamuk tarlası gibi görünmeye başlamıştı. Karın tüm gün ve gece yağmasını, kar fırtınası çıkmasını umuyordum.

Kapım çalındı.

Başımı yastığımdan kaldırdım. “Girin.”

Babam içeri girip masama oturdu. “Şey...” dedi huzursuz olduğu zamanlarda yaptığı gibi çenesini kaşıyarak. “Konuşmamız gerek.”

Midem altüst oldu. Oturup kollarımı dizlerime sardım. “Margot sana söyledi mi?”

Babam boğazını temizledi. “Söyledi.” Ona bakamıyordum bile. “Bu biraz garip. Margot’yla hiç bu konuşmayı yapmak zorunda kalmamıştım, bu yüzden...” Boğazını yeniden temizledi. “Sağlıkçı olduğum için bu konuda daha iyi olman gerekirdi. Sadece şunu söyleyeceğim; seks yapmak için çok gençsin, Lara Jean. Henüz hazır olduğunu düşünmüyorum.” Sesi her an ağlayacakmış gibiydi. “Peter seni... zorladı mı?”

Karın yüzüme hücum ettiğini hissedebiliyordum. “Baba, biz seks yapmadık.”

Başını onaylarcasına salladı ama bana inandığını sanmıyordum. “Ben senin babanım, yani elbette elli yaşına gelene kadar beklemeni tercih ederim ama...” Bir kez daha boğazını temizledi. “Güvende olmanı istiyorum. Pazartesi günü Doktor Hudecz’den randevu alacağım.”

Ağlamaya başladım. “Doktora gitmeme gerek yok çünkü hiçbir şey yapmadım! Seks yapmadım! Ne jakuzide ne de başka bir yerde. Biri her şeyi uydurdu. Bana inanmak zorundasın.”

Babamın yüzünde acı çeker gibi bir ifade oluştu. “Lara Jean, bu konuları anne yerine babayla konuşmanın kolay olmadığını biliyorum. Keşke annen burada olup bizi yönlendirebilseydi.”

“Bence de keşke burada olsaydı çünkü bana inanırdı.” Yaşlar yanaklarımdan süzülüyordu. Yabancıların, hakkımda kötü düşünceleri zaten yeterince kötüydü ama ablamın ve babamın buna inanacaklarını hiç beklemezdim.

“Üzgünüm.” Babam bana sarıldı. “Üzgünüm. Sana inanıyorum. Seks yapmadım diyorsan yapmamışsındır. Sadece çok hızlı büyümeni istemiyorum. Sen benim gözümde hâlâ Kitty kadar küçüksün. Benim küçük kızımsın, Lara Jean.”

Ona yaslandım. Babamın kollarından daha güvenli hiçbir yer yoktu. “Her şey mahvoldu. Sen artık bana güvenmiyorsun; Peter’la ayrıldık; Margot benden nefret ediyor.”

“Sana güveniyorum. Sana tabii ki güveniyorum. Ve Margot’yla da her zamanki gibi barışacaksınız mutlaka. Sadece senin için endişeleniyordu; bu yüzden benimle konuştu.” Hayır. Bana kötülük olsun diye konuşmuştu. Babamın benden bir anlığına bile şüphelenmesi onun suçuydu.

Babam çenemi kaldırıp yüzümdeki yaşları sildi. “Peter’dan gerçekten hoşlanıyor olmalısın.”

“Hayır.” Hıçkırdım. “Belki. Bilmiyorum.”

Saçlarımı kulaklarımın arkasına attı. “Her şey yoluna girecek.”

Sadece kız kardeşinizle edebileceğiniz türden, özel bir kavga türü vardır. Geri alamayacağınız şeyler söylersiniz. Kendinize hâkim olmadığınız için onları söylersiniz çünkü o kadar öfkelisinizdir ki boğazınızdan ve gözlerinizden taşar; o kadar öfkelisinizdir ki önünüzü bile göremezsiniz. Tek gördüğünüz kandır.

Babamın odasına gidip de yatmak için hazırlandığını duyduğum anda kapıyı çalmadan Margot’nun odasına daldım. Masasında, bilgisayarının başındaydı. Şaşkınlıkla bana baktı.

Gözlerimi silip, “Bana istediğin kadar kızabilirsin ama arkamdan iş çevirip babamla konuşmaya hiç hakkın yoktu,” dedim.

Konuşurken sesi piyano teli gibi gergindi. “İntikam almak için yapmadım. Belli ki ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok ve dikkatli olmazsan sonunda mutsuz bir ergene dönüşeceksin.” Margot bir yabancıyla konuşuyormuş gibi soğuk tavırla devam etti. “Değiştin, Lara Jean. Açıkçası artık seni tanıyamıyorum.”

“Hayır. Okul gezisinde seks yaptığıma bir an olsun inandıysan beni kesinlikle tanımıyorsun! Hem de jakuzide, her an biri bizi görebilecekken... Beni hiç tanımamışsın!” Ve sonra beklediğim kozumu oynadım. “Sırf sen Josh’la yattın diye bu benim de Peter’la yatacağım anlamına gelmiyor.”

Margot nefesini tuttu. “*Sesini alçalt.*”

Ben de onu yaraladığım için mutluydum. “Babam benim hakkımda hayal kırıklığına uğradığına göre seninle ilgili de aynısını yaşayabilir, değil mi?” diye bağırdım.

Odama gitmek üzere bir hışımla döndüm ve Margot peşimden geldi.

“Gel buraya!” diye bağırdı.

“Hayır!” Kapımı suratına kapamaya çalıştım ama ayağını araya soktu. “Çık dışarı!”

Kapıya yaslandım ama Margot benden daha güçlüydü. İterek içeri girdi ve kapıyı kilitledi.

O bana doğru ilerlerken ben de geriledim. Gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı. Bu kez haklı olan oydu. Sinmeye başladığımı hissediyordum. “Josh’la seks yaptığımızı nereden biliyorsun, Lara Jean? Siz ikiniz arkamdan iş çevirirken o mu söyledi?”

“Arkandan iş falan çevirmedik! Öyle değildi.”

“Nasıldı o zaman?” diye sordu.

Boğazımdan bir hıçkırık kaçtı. “Ondan hoşlanıyordum. Dokuzuncu sınıfa başlamadan önceki yaz boyunca ondan hoşlanıyordum. Onun da benden hoşlandığını sanıyordum. Ama sonra bir gün çıkmaya başladığınızı söyledin ve ben de kabullendim. Ona bir veda mektubu yazdım.”

Margot’nun yüzünde pis bir sırıtış belirdi. “Şu an sana acıمامı mı bekliyorsun ciddi?”

“Hayır. Sadece olanları açıklamaya çalışıyorum. Ondan hoşlanmayı bıraktım, yemin ederim. Daha sonra onunla ilgili bir daha hiç o şekilde düşünmedim ama sen gittikten sonra içten içe ona karşı hâlâ duygularım olduğunu fark ettim. Sonra

mektubum gönderildi, Josh her şeyi öğrendi, ben de Peter'la çıkıyormuşum gibi yaptım...”

Margot başını iki yana salladı. “Dur. Duymak istemiyorum. Hatta neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Josh’la sadece bir kere öpüştük. *Bir kere.* Büyük bir hataydı ve zaten bunu yapmak istememiştim bile! O seni seviyor, beni değil.”

“Bundan sonra söylediklerine nasıl inanabilirim?”

“Çünkü doğruyu söylüyorum.” Titreyerek, “Benim üzerimdeki etkinin farkında değilsin. Fikirlerinin benim için ne kadar önemli olduğunun. Seni ne kadar örnek aldığımın,” dedim.

Margot’nun yüzü buruştu; gözyaşlarını tutuyordu. “Annem hep ne derdi biliyor musun?” Başını kaldırdı. “‘Kardeşlerinle ilgilen.’ Ben de dediğini yaptım. Sana ve Kitty’ye hep öncelik verdim. Sizden uzakta olmak ne kadar zordu, biliyor musun? Ne kadar yalnız hissettiriyordu? Tek istediğim eve geri dönmektir ama yapamazdım çünkü güçlü olmak zorundayım. Size,” güçlükle nefes aldı, “iyi örnek olmak zorundayım. Zayıf olamam. Nasıl cesur olunacağını size göstermek zorundayım. Çünkü... çünkü annem artık yok.”

Yaşlar yanaklarımdan süzüldü. “Biliyorum. Bana anlatmana gerek yok, Gogo. Bizim için neler yaptığını biliyorum.”

“Ama sonra gittim ve sanki bana sandığım kadar ihtiyacınız yok gibiydi.” Sesi çatladı. “Bensiz de gayet iyiydiniz.”

“Sen bana her şeyi öğrettiğin için iyiydik!” diye bağırdım. Margot’nun yüzü buruştu.

“Üzgünüm,” diye ağladım. “Çok üzgünüm.”

“Sana *ihtiyacım vardı*, Lara Jean.”

JENNY HAN

Bana doğru bir adım attı ve ben de ona doğru bir adım attım ve ağlayarak birbirimizin kollarına atıldık. Hissettiğimiz rahatlık kelimelerle tarif edilemezdi. Biz kardeşтик ve ne benim ne de onun söylediği bir şey bu gerçeği değiştirebilirdi.

Babam kapıyı çaldı. “Kızlar? Her şey yolunda mı?”

Birbirimize baktık ve aynı anda, “İyiyiz, baba,” dedik.

Yılbaşıydı. Yılbaşı bizim için hep evde oturduğumuz bir tatildi. Mısır patlatıp köpüklü şarap içerdik ve gece yarısı arka bahçeye çıkıp maytap yakardık.

Margot'nun liseden birkaç arkadaşı dağda bir kulübede parti yapacaklardı ama Margot gitmeyeceğini, bizimle kalmayı tercih ettiğini söyledi. Kitty'yle birlikte onu gitmeye ikna ettik. Josh'm da gitmesini ve konuşmalarını umuyordum. Neler olacağını kim bilebilirdi ki?.. Sonuçta yılbaşıydı. Yeni başlangıçların gecesiydi.

Babamı hastaneden birinin düzenlediği bir partiye gönderdik. Kitty en sevdiği gömleğini ütüledi, ben de kravatını seçtim ve onu yolladık. Galiba büyükannem haklıydı; yalnız olmak iyi bir şey değildi.

“Neden hâlâ üzgünsün?” diye sordu Kitty, ben mısırları bir kâseye boşaltırken. Mutfaktaydık, Kitty tabureye oturmuş bacaklarını aşağı sarkıtmıştı. Köpeğimiz kırkayak gibi taburesinin altına kıvrılmış, beklenti dolu gözlerle Kitty'ye bakıyordu. “Margot'yla barıştınız. Bu kadar üzülecek ne var?”

Üzgün olduğumu inkâr edecektim ama sonra iç geçirip, “Bilmiyorum,” dedim.

Kitty bir avuç mısır alırken birkaç tanesini yere düşürdü ve Jamie anında yutuverdi. “Nasıl bilmezsin?”

“Çünkü bazen üzgün olursun ve sebebini açıklayamazsın.”

Kitty başını yana eğdi. “Regl mi?”

Günleri saydım. “Hayır. Ondan değil. Bir kızın üzgün olması regl olduğu anlamına gelmez.”

“Neden o zaman?” diye üsteledi.

“Bilmiyorum! Belki birini özlüyordumdur.”

“Peter’ı mı özlüyorsun? Yoksa Josh’ı mı?”

Tereddüt ettim. “Peter’ı.” Her şeye rağmen, Peter’ı.

“Ara öyleyse.”

“Arayamam.”

“Neden?”

Ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Her şey fazlasıyla utanç vericiydi ve Kitty’nin örnek alabileceği biri olmak istiyordum. Ama Kitty kaşlarını çatmış bekliyordu ve ona gerçeği anlatmak zorunda olduğumu biliyordum. “Kitty, hepsi numaraydı. Her şey. Onunla gerçekten çıkmıyorduk. Benden gerçekten hoşlanmıyordu.”

Kitty’nin kaşları çatıldı. “Nasıl yani numaraydı?”

İç geçirdim. “Hepsi o mektuplarla başladı. Şapka kutumun ortadan kaybolmasını hatırlıyorsun, değil mi?” Kitty başını onaylarcasına salladı. “Onun içinde sevdiğim erkeklere yazdığım mektuplar vardı. Özel kalmaları, asla gönderilmemeleri gerekiyordu ama sonra biri onları gönderdi ve her şey karmakarışık bir hal aldı. Biri Josh’a gitti, biri de Peter’a ve o kadar utanmıştım ki... Peter’la çıkma numarası yapmaya karar verdik, böylece

ben Josh'a karşı durumu kurtarmış olacaktım, o da eski kız arkadaşını kıskandırabilecekti ama her şey kontrolden çıktı."

Kitty gergince dudağını ısırıyordu. "Lara Jean... sana bir şey söyleyeceğim ama kızmayacağına söz vermelisin."

"Ne? Söyle?"

"Önce söz ver."

"Tamam, kızmayacağım, söz." Ürpermeye başladım.

Kitty hızlıca, "O mektupları ben gönderdim?" dedi.

"Ne?" diye bağırdım.

"Kızmayacağına söz verdin ama!"

"Ne?" diye bağırdım tekrar ama bu defa sesim daha alçaktı. "Kitty, bunu bana nasıl yaparsın?"

Başını eğdi. "Çünkü sana kızmıştım. Josh'tan hoşlanmamla ilgili benimle dalga geçiyordun; köpeğime onun adını vereceğimi söyledin. Sana o kadar kızmıştım ki sen uyurken... gizlice odana girip şapka kutunu çaldım, tüm mektuplarını okudum ve onları gönderdim. Gönderir göndermez pişman oldum ama artık çok geçti."

"Mektuplarımı nereden biliyordun ki?" diye bağırdım.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Çünkü senin evde olmadığın zamanlarda bazen odanı karıştırıyorum."

Ona biraz daha bağırarak üzüyordum ki Josh'ın Margot'ya yazdığı mektubu okuduğumu hatırlayarak dilimi ısırardım. Olabildiğince sakın bir şekilde, "Bana karşı nasıl bu kadar kindar olabilirsin?" diye sordum.

"Üzgünüm," diye fısıldadı. Gözlerinin kenarlarında büyük yaşlar birikmeye başladı ve bir tanesi yağmur tanesi gibi düştü.

Ona sarılmak, onu rahatlatmak istiyordum ama hâlâ çok sinirliydim. "Sorun değil," dedim tam tersini ifade eden bir

ses tonuyla. O mektupları göndermeseydi bunların hiçbirini yaşanmayacaktı.

Kitty koşarak yukarı çıktı; sanırım odasında yalnız başına ağlayacaktı. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Gidip onu rahatlatmalı, içten bir şekilde affetmeliydim. İyi örnek olma sırası bendeydi. İyi abla olma sırası.

Tam yukarı çıkacaktım ki koşarak tekrar mutfığa geldi. Kucığında şapka kutumla.

Kitty doğmadan önce annem her şeyden iki tane alırdı; Margot için mavi, benim için pembe. Aynısından, farklı renklerde yorgan, pelüş oyuncak ya da Paskalya sepeti. Her şey adil olmalıydı; aynı sayıda havuç dilimleri, patates kızartması, bilye ya da kapkek şeklinde silgimiz olurdu. Tabii ben sürekli silgilerimi kaybederdim ya da havuçlarımı çok hızlı yerdim ve sonra da Margot'nunkilerden almak için yalvarırdım. Bazen annem Margot'ya paylaşmasını söylerdi ki o zaman bile bunun adil olmadığını farkındaydım. Margot yemeğini yavaş yediği ya da silgilerini kaybetmediği için cezalandırılmamalıydı. Kitty doğduktan sonra annem her şeyin mavi, pembe ve sarısını almaya çalıştı ama bir şeyi üç farklı renkte bulmak çok daha zordu. Ayrıca Kitty bizden daha küçük olduğu için onunla aynı türde oyuncak istemezdik.

Bu camgöbeği şapka kutusu annemin sadece bana aldığı tek hediye olabilirdi. Onu paylaşmak zorunda değildim; sadece ama sadece benimdi.

Açtığımda şapka bulmayı beklemiştim; yumuşak kenarlı, hasır bir şapka belki... ya da belki yeni bir kasket... Ama içi

boştu. “Bu özel eşyaların için,” demişti annem. “En değerli, en sevdiğin, en özel eşyalarını bunun içine koyabilirsin.”

“Ne gibi mesela?” diye sormuştum.

“İçine ne sığıyorsa. Sadece kendine saklamak istediğin ne varsa.”

Kitty’nin sivri çenesi titredi. “Gerçekten çok üzgünüm, Lara Jean.”

Bunu, o çenenin titrediğini gördüğümde artık daha fazla sinirli kalamazdım. Birazcık bile. Yanına gidip ona sıkıca sarıldım. “Sorun değil,” dedim ve rahatlayarak bana sarıldı. “Kutu senin olabilir. İçine tüm sırlarını koyarsın.”

Kitty başını iki yana salladı. “Hayır, o senin. İstemiyorum.” Bana doğru itti. “İçine senin için bir şey koydum.”

Kutuyu açtım. Notlar vardı. Bir sürü not. Peter’ın notları. Peter’m attığım notları.

“Çöpünü boşaltırken buldum,” dedi Kitty. “Sadece birkaçını okudum,” diye ekledi hemen. “Sonra da onları sakladım çünkü önemli olduklarını anladım.”

Peter’ın uçak şeklinde katladığı bir nota dokundum. “Kitty... Peter’la yeniden bir araya gelmeyeceğiz, biliyorsun, değil mi?”

Kitty patlamış mısır kâsesini aldı ve “Sen oku sadece,” dedi. Ardından salona gidip televizyonu açtı.

Kutuyu kapayıp üst kata götürdüm. Odama gidip yere oturdum ve notları önüme serdim.

Notların çoğunda, “Okuldan sonra dolabının önünde buluşalım” ve “Dünkü kimya notlarını alabilir miyim?” gibi şeyler yazılıydı. Cadılar Bayramı’ndan kalma örümcek ağı olanı bulunca gü-lümsedim. Bir başkasında, “Bugün eve otobüsle gidebilir misin? Kitty’ye sürpriz yapıp onu okuldan almak istiyorum böylece arabamla

arkadaşlarına hava atabilir,” yazıyordu. “Hafta sonu benimle açık artırmaya geldiğin için teşekkürler. Günümü eğlenceli geçirmemi sağladın. Sana borçluyum.” “Bana Kore yoğurdu getirmeyi unutma!” “Benim meyveli kekim yerine Josh’ın o salak beyaz çikolatalı ve yabanimersinli kurabiyelerinden yaparsan bu iş biter.” Kahkaha attım. Ve sonra bir tanesini tekrar tekrar okudum. “Bugün çok güzel görünüyorsun. Maviyi sana çok yakıştıyorum.”

Daha önce hiç aşk mektubu almamıştım. Ama bu notları teker teker okumak sanki aşk mektubu almışım gibi hissettiriyordu. Sanki... sanki hep sadece Peter olmuştu. Ondan önceki herkes sanki beni buna hazırlamak içindi. Sanırım artık aradaki farkı anlayabiliyordum: Birini uzaktan sevmek ile tanıyıp da sevmek arasındaki farkı. Onları yakından tanıdığınızda gerçek kişiliklerini görüyordunuz ve onlar da sizin gerçek kişiliğinizi görüyordu. Peter da öyle. Ben onu görmüştüm ve o da beni görmüştü.

Aşk korkunç bir şey; değişiyor, bitebiliyor. Bu da risklerinden biri. Artık korkmak istemiyordum. Margot gibi cesur olmak istiyordum. Sonuçta artık yeni yıla girmiş sayılırdık.

Gece yarısına doğru Kitty’yi, Jamie’yi ve maytapları toparladım. Kalın montlarımızı giydik ve Kitty’ye beresini taktırdım. “Jamie’ye de bere takmalı mıyız?” diye sordu.

“Onun ihtiyacı yok,” dedim. “Zaten kürkü var.”

Bir sürü yıldız vardı; çok uzaktaki mücevherler gibi görünüyorlardı. Dağın yamacında yaşadığımız için çok şanslıydık. Böylece yıldızlara daha yakın olduğunuzu hissediyordunuz. Cennete.

İkimiz için birer maytap yaktım ve Kitty karların arasında alevden çemberler yaparak dans etmeye başladı. Jamie’yi içinden atlatmaya çalışıyordu ama Jamie’nin umurunda değildi.

Tek yapmak istediği bahçeye işemektir. itlerimiz olduğu için şanslıydık yoksa eminim cadde boyunca işeyerek ilerlerdi.

Josh'ın odasının ışığı açıktı. Pencereyi açtığını gördüm. "Song kızları!" diye seslendi.

"Maytap yakmak ister misin?" diye bağırdı Kitty.

"Belki gelecek sene," diye seslendi Josh. Ona bakıp maytabımı sallayınca Josh gülümsedi. Aramızdaki her şeyin düzel-diğini hissettim. Josh bir şekilde hep hayatımızda olacaktı. Ve aniden her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emindim. Vedalardan bu kadar korkmama gerek yoktu çünkü her veda sonsuza dek sürmek zorunda değildi.

Geceliğimle odamda otururken özel kalemimi ve kalın mektup kâğıdımı alıp yazmaya başladım. Veda mektubu değildi. Yalnızca her zamanki gibi bir aşk mektubuydu.

Sevgili Peter...

Teşekkürler

Tüm sevenlerime:

İçlerinde en güzeli, Zareen Jaffery'ye. Sanırım seninle tanışmak kaderimizde vardı.

Bana güvendiği için Justin Chanda'ya.

S&S'teki herkese; özellikle de sağ kolum olan Paul Crichton, Lydia Finn, Sooji Kim, Chrissy Noh, Lucille Rettino, Nicole Russo, Anne Zafian'a. Ayrıca selam, Katy Hershberger, birbirimizi çok yakından tanımak üzereyiz.

Lucy Cummins, her kitaba kattığın güzellikler için kapma çiçekler ve kalpli çikolatalar bırakacağım.

Adele Griffin, Julie Farkas, Bennett Madison –okuyucular, yazarlar, arkadaşlar– hepinize soneler yazacağım. Yeteneğinize hayranım ve arkadaşınız olmaktan gurur duyuyorum.

Siobhan Vivian, canım, edebi ruh ikizi diye bir şey varsa sen benimkisin.

Ve Emily van Beek, her şey için teşekkürler.

Tüm kalbimle,

Jenny

Jenny Han Richmond, Virginia'da doğmuş ve büyümüştür. Kuzey Carolina Üniversitesi'nde okumuş ve New York'taki The New School'da çocuk kitabı yazarlığı alanında yüksek lisansını tamamlamıştır. *The Summer I Turned Pretty*, *It's Not Summer Without You* ve *We'll Always Have Summer* gibi *New York Times* çoksatan kitaplarının yazarıdır. Ayrıca *Shug* ve *Clara Lee and the Apple Pie Dream* adlı iki çocuk kitabı kaleme almıştır. Son kitapları *Burn for Burn* ve *Fire with Fire*'ı Siobhan Vivian'la birlikte yazmıştır. Brooklyn'de yaşamaktadır. Kendisine dearjennyhan.com adresinden ulaşabilirsiniz.

KAPAK TASARIMI: LUCY RUTH CUMMINS

KAPAK FOTOĞRAFI © ANNA WOLF 2014

Publisher's Weekly

School Library Journal

Kirkus

9 786052 990391